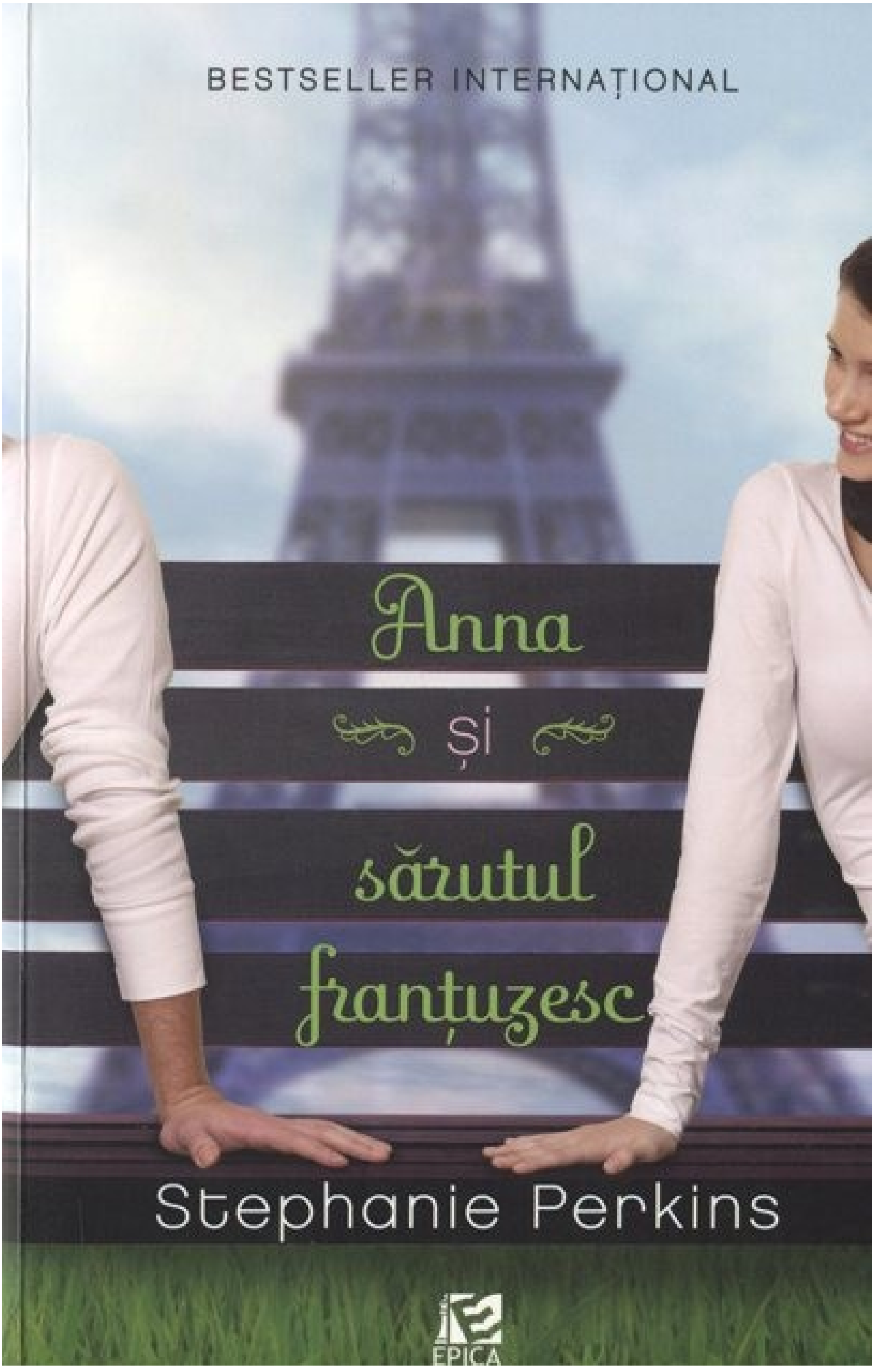
BESTSELLER INTERNAȚIONAL
Anna
și
sărutul
franțuzesc
Stephanie Perkins
EPICA

Anna abia aşteaptă ultimul an de liceu în Atlanta, unde are o slujbă grozavă, o prietenă credincioasă şi un băiat de care-i place şi e pe cale de-a se îndrăgosti. Se înţelege de ce este mai puţin decât încântată când e expediată la un internat al unei şcoli private din Paris – asta până-l întâlneşte pe Étienne St. Clair. Inteligent, cuceritor, frumos, Étienne le are pe toate… inclusiv o relaţie serioasă cu o fată. Dar, în Oraşul Luminilor, dorinţele obişnuiesc să se îndeplinească. Oare un an de apropiere cât pe-aci să devină realitate romantică va sfârşi cu mult aşteptatul sărut franţuzesc? Stephanie Perkins ţine tensiunea romantică şi atracţia la intensitate maximă, într-un roman care cu siguranţă o să topească inimi.

Jacket photography © 2010 by Michael Frost
Cover design by Kristina Duewell

STEPHANIE PERKINS

ANNA ŞI SĂRUTUL FRANŢUZESC

Traducere din limba engleză şi note de CRISTINA JINGA
Titlul original: *Anna and the French Kiss,* 2010

capitolul unu

Iată tot ce ştiu eu despre Franţa: *Madeline*[1], *Amélie*[2] şi *Moulin Rouge.* Turnul Eiffel şi Arcul de Triumf, deşi habar n-am la ce foloseşte de fapt vreunul dintre ele. Napoleon, Maria Antoaneta şi o mulţime de regi numiţi Ludovic. Nu sunt sigură nici ce au făcut aceştia, dar cred că e ceva în legătură cu Revoluţia franceză, care are o legătură cu Ziua Bastiliei. Muzeul de artă se numeşte Luvru şi are forma unei piramide, iar în el sălăşluieşte Mona Lisa, împreună cu o femeie căreia îi lipsesc braţele. Şi că sunt cafenele sau bistrouri sau cum le-or mai fi zicând la fiecare colţ de stradă. Şi mimi. Mâncarea se presupune a fi gustoasă, iar oamenii beau mult vin şi fumează multe ţigarete.

Am auzit că nu le plac americanii şi nu le plac adidaşii albi[3].

În urmă cu vreo câteva luni, tata m-a înscris la o şcoală cu internat. Ghilimelele pe care le-a pus în aer practic au păcănit pe linia de telefon când a declarat că trăitul în străinătate este „o bună experienţă educativă” şi un „suvenir pe care îl voi preţui veşnic”. Mda. Suvenir. Şi i-aş fi atras atenţia că a folosit greşit cuvântul ăsta dacă n-aş fi intrat deja în panică.

De la anunţul lui, am încercat să ţip, să implor, să argumentez şi să plâng, dar nimic nu l-a putut convinge să

---

[1] *Madeline* este o serie foarte populară de cărţi pentru copii scrisă de Ludwig Bernelmans, a cărei acţiune se petrece în şcoala catolică din Paris. Are numeroase ecranizări şi adaptări pentru seriale de televiziune.

[2] *Amélie* (cu titlul original *Le fabuleux destin d’Amélie Poulain)* este o comedie romantică din 2001, cu Audrey Tatou în rolul protagonistei. A primit numeroase premii (Cesar, BAFTA, European Films Award) şi a avut cinci nominalizări la Oscar.

[3] Ironie la adresa ghidurilor turistice americane care recomandă, mai în glumă, mai în serios, în special femeilor, să nu poarte tenişi sau orice fel de încălţăminte sport de culoare albă, ca turişti în Paris, deoarece europenii consideră acest tip de încălţăminte e destinată sportului, nu mersului pe stradă.

se răzgândească. Şi acum am o viză de studii şi un paşaport nou-nouţe, fiecare declarându-mă Anna Oliphant, cetăţean al Statelor Unite ale Americii. Şi tot acum sunt aici, cu părinţii mei – despachetându-mi bagajele într-o cameră mai mică decât valiza mea – cea mai nou elevă din ultimul an la Şcoala americană din Paris.

Nu că aş fi nerecunoscătoare. Adică, e *Paris.* Oraşul Luminilor! Cel mai romantic oraş din lume! Nu sunt insensibilă la asta. Numai că toată treaba asta cu şcoala internaţională cu internat e mai mult pentru el decât pentru mine. Încă de când a vândut totul şi a început să scrie cărţi proaste care au fost transformate în filme şi mai proaste, a tot încercat să-şi impresioneze prietenii importanţi din New York cu cât de cult şi de bogat este el.

Tatăl meu nu e cult. Dar e bogat.

Lucrurile n-au fost aşa întotdeauna. Când părinţii mei încă mai erau căsătoriţi, făceam parte cu stricteţe din clasa de mijloc inferioară. Cam pe la vremea divorţului toate urmele de decenţă i-au dispărut, iar visul lui de a fi următorul mare scriitor sudist a fost înlocuit de dorinţa de a fi următorul scriitor *publicat.* Aşa că a început să scrie romanele alea cu acţiunea situată în Micul Orăşel din Georgia, despre oameni care îşi trăiesc viaţa în spiritul Bunelor Valori Americane, care se îndrăgostesc şi apoi contractează Boli Care Le Periclitează Viaţa şi Mor.

Vorbesc serios.

Şi pe mine mă deprimă complet, dar doamnele le înghit pe nerăsuflate. Îi adoră cărţile tatălui meu şi îi adoră puloverele cu modele împletite, îi adoră zâmbetul decolorat şi bronzul portocaliu. Ele l-au transformat într-un autor foarte vândut şi într-un măgar absolut.

După două din cărţile lui au fost făcute filme, şi mai are şi altele în producţie, şi de aici vin, de fapt, banii lui. Hollywood. Şi, cumva, banii ăştia mulţi şi pseudo-prestigiul i-au luat minţile de l-au făcut să creadă că eu ar trebui să locuiesc în Franţa. Un an de zile. Singură. Nu înţeleg de ce n-a putut să mă trimită în Australia sau în Irlanda sau în

oricare altă parte unde engleza să fie limba oficială. Singurul cuvânt franţuzesc pe care-l ştiu eu e *oui,* care înseamnă „da” şi despre care n-am aflat decât de curând că se scrie *o-u-i* şi nu *w-e-e*[4]*.*

Bine măcar că oamenii din noua mea şcoală vorbesc engleza. A fost înfiinţată pentru americanii pretenţioşi cărora nu le place compania celorlalţi copii. Vreau să spun, pe bune. Cine îşi trimite copilul la un internat? E aşa de Hogwarts. Numai că nu are băieţi vrăjitori simpatici sau dulciuri magice sau lecţii de zbor.

În schimb, sunt la grămadă cu nouăzeci şi nouă de alţi elevi. Sunt douăzeci şi cinci de elevi în tot anul meu de studii, nu şase sute, câţi erau în Atlanta. Şi eu studiez aceleaşi lucruri pe care le studiam la Clairemont High, numai că acum sunt înscrisă la franceză începători.

Oh, da. Franceză începători. Fără îndoială, cu bobocii. Sunt foarte tare.

Mama spune că trebuie să-mi alung amărăciunea, şi asta repede, dar nu ea e cea care îşi părăseşte fabuloasa ei prietenă cea mai bună, Bridgette. Sau fabuloasa ei slujbă la multiplexul de pe Royal Midtown, numărul 14.

Şi tot nu-mi vine să cred că mă desparte de fratele meu, Sean, care n-are decât şapte ani şi e mult prea mic să fie lăsat singur acasă după şcoală. Fără mine, o să fie probabil răpit de tipul ăla dubios de la capătul drumului, care are prosoape Coca-Cola murdare atârnate în ferestre. Sau Sean va mânca din greşeală ceva ce conţine Colorant Roşu nr. 40, şi-o să i se umfle gâtul, şi n-o să fie nimeni acolo ca să-l ducă la spital. Ar putea chiar să moară. Şi pariez că n-or să mă lase să zbor până acasă la înmormântarea lui şi că va trebui să vizitez cimitirul singură, peste un an, iar tata o să aleagă vreun oribil îngeraş de granit ca să i-l pună pe mormânt.

Şi sper că nu se aşteaptă din partea mea ca acuma să mă înscriu la admitere la vreun colegiu de prin Rusia sau

---

[4] *Wee* (eng.) înseamnă a face pipi.

România. Visul meu e să studiez teoria filmului în California. Vreau să fiu primul mare critic de film femeie al naţiunii noastre. Într-o bună zi o să ajung invitată la fiecare festival şi o să am o rubrică permanentă într-un ziar important şi o emisiune de televiziune mişto şi un website incredibil de popular. Până acum nu am decât website-ul, şi nu e popular. Încă.

Mai trebuie doar să lucrez un pic la el, asta-i tot.

— Anna, e timpul.

— Ce?

Mi-am ridicat privirea de la aranjatul bluzelor în pătrate perfecte.

Mama se uita la mine şi îşi învârtea uşor talismanul ţestoasă de pe lănţişorul de la gât. Tata, gătit cu un tricou polo de culoarea piersicii şi pantofi de sporturi nautice albi, privea pe fereastra dormitorului meu afară. E târziu, dar pe partea cealaltă a străzii o femeie cântă cu o voce răsunătoare o arie de operă.

Părinţii mei trebuie să se întoarcă la camerele lor de la hotel. Amândoi au zboruri cu avionul devreme, dimineaţa.

— Oh.

Strâng bluza în mâini ceva mai tare.

Tata se întoarce de la fereastră şi descopăr alarmată că are ochii în lacrimi. Ceva din ideea că tatăl meu – chiar dacă e *tatăl meu* – e gata să plângă face să mi se pună un nod în gât.

— Ei, puştoaico. Bănuiesc că eşti destul de mare acum.

Am încremenit. El îmi cuprinde trupul ţeapăn într-o îmbrăţişare de urs. Strânsoarea lui e înfricoşătoare.

— Ai grijă te tine. Învaţă zdravăn şi fă-ţi nişte prieteni. Şi ai grijă la hoţii de buzunare, adaugă el. Uneori, lucrează câte doi.

Dau din cap în umărul lui şi el îmi dă drumul. După care pleacă. Mama mai zăboveşte puţin.

— O să ai un an minunat aici, zice ea. Ştiu eu.

Îmi muşc buza de jos, ca să nu se vadă că-mi tremură, iar ea mă ia brusc în braţe. Încerc să respir. Trag aer în

piept. Număr până la trei. Dau drumul răsuflării. Pielea ei miroase a loţiune de corp cu grapefruit.

— Te sun de cum ajung acasă, zice.

Acasă. Atlanta nu mai este casa mea.

— Te iubesc, Anna.

Acum plâng.

— Şi eu te iubesc. Ai grijă de Seany pentru mine.

— Bineînţeles.

— Şi de Captain Jack, spun eu. Vezi să nu uite Sean să-i dea de mâncare, să-i schimbe aşternutul şi să-i umple sticla cu apă. Şi să nu-l laşi să-i dea prea multe bunătăţi, fiindcă o să-l facă obez şi n-o să mai poată ieşi din iglu. Dar să verifici să-i dea totuşi câteva pe zi, pentru că mai are încă nevoie de vitamina C şi n-a vrut să bea apă când i-am pus vitamine picături…

Ea se dă înapoi de lângă mine şi-mi aranjează şuviţa oxigenată pe după ureche.

— Te iubesc, zice din nou.

Şi apoi mama face ceva la care, nici măcar după toată hârţogăraia, şi biletele de avion, şi prezentările, nu m-am aşteptat. Ceva care s-ar fi întâmplat, oricum, în decurs de un an, odată ce plecam la colegiu, dar la care, indiferent câte zile sau luni sau ani tânjisem după aşa ceva, tot nu sunt încă pregătită când, în sfârşit, se întâmplă.

Mama pleacă. Sunt singură.

capitolul doi

Simt cum vine, dar n-o pot opri.

PANICA.

M-au părăsit. Părinţii mei chiar m-au părăsit! ÎN FRANŢA!

Între timp, Parisul e ciudat de tăcut. Chiar şi cântăreaţa de operă s-a băgat la cutie peste noapte. *Nu pot* să mă las pradă panicii. Pereţii de aici sunt mai subţiri ca leucoplastul, aşa că, dacă izbucnesc, vecinii mei – noii mei colegi de clasă – or s-audă totul. O să mi se facă rău. O să vomit ciudăţenia aia de vinete cu pastă de măsline pe care am mâncat-o la cină şi toată lumea o să audă şi n-o să mă mai invite nimeni să urmărim împreună mimii eliberându-se din cuşti invizibile sau ce naiba fac oamenii ăştia în timpul lor liber.

Alerg la chiuveta cu picior ca să dau cu apă pe faţă, dar jetul e prea puternic şi îmi împroaşcă bluza, în schimb. Iar acum plâng şi mai abitir, pentru că nu mi-am despachetat prosoapele, iar hainele ude îmi amintesc de plimbările cu barca la care obişnuiau să mă târască Bridgette şi Matt, la Six Flags, unde apa e de culoarea aia ciudată şi miroase ca vopseaua şi are un miliard de miliarde de microbi şi bacterii. Oh, Doamne. Dacă sunt microbi şi bacterii în apă? Apa franţuzească o fi potabilă?

Jalnică. Sunt jalnică.

Câţi puşti de şaptesprezece ani ar face orice să plece de-acasă? Vecinii mei nu au căderi nervoase. Nu se aude niciun plânset de dincolo de pereţii dormitoarelor *lor.* Înşfac o bluză de pe pat ca să mă şterg de apă şi-atunci găsesc soluţia. *Perna.* Mă arunc pe pat cu faţa în amortizorul de sunete şi plâng, şi plâng.

Cineva bate la uşă.

Nu. Cu siguranţă nu-i la uşa mea.

Bate iar!

— Bună! strigă o fată din hol. Bună? Eşti în regulă?

Nu, nu sunt în regulă. PLEACĂ. Dar strigă din nou şi sunt obligată să mă dau jos din pat şi să răspund la uşă. O blondă cu păr lung şi încreţit aşteaptă de partea cealaltă. E înaltă şi masivă, dar nu grasă. Masivă de genul voleibalistă. Un inel în nas scânteiază ca unul cu diamant în lumina de pe hol.

— Eşti în regulă? Vocea ei e blândă. Eu sunt Meredith, stau alături. Cei care tocmai au plecat erau părinţii tăi?

Ochii mei umflaţi semnalează afirmativ.

— Şi eu am plâns în prima seară. Îşi înclină capul, se gândeşte un moment şi apoi încuviinţează. Vino! *Chocolat chaud.*

— Chocolat show?

De ce-aş vrea să văd un show cu ciocolată? Mama tocmai m-a abandonat şi mă îngrozeşte ideea să plec din cameră şi…

— Nu, zâmbeşte ea. *Chaud.* Caldă. Ciocolată caldă – pot să fac în camera mea.

Ah.

În pofida voinţei mele, o urmez. Meredith mă opreşte cu mâna întinsă ca un poliţai la intersecţie. Poartă inele pe toate degetele.

— Nu-ţi uita cheia. Uşile se încuie automat în urma ta.

— Ştiu.

Şi-mi scot lănţişorul de la gât de sub bluză, ca să-i arăt. Îmi prinsesem cheia de gât în weekendul ăsta, la seminarul de deprinderi de viaţă pentru noii elevi, când ne spuseseră cât de uşor era să rămâi încuiat pe afară.

Intrăm în camera ei. Tresar. Are aceeaşi dimensiune imposibilă ca a mea, doi pe trei, cu aceleaşi minibirou, minişifonier, minifrigider, minichiuvetă şi miniduş (nu şi miniveceu, acelea sunt la comun, în capul holului). Dar… spre deosebire de cuşca mea sterilă, fiecare centimetru pătrat de perete şi tavan e acoperit cu postere, poze, ambalaje strălucitoare şi fluturaşi viu-coloraţi scrişi în franceză.

— De cât timp eşti tu aici? întreb.

Meredith îmi întinde un şerveţel şi îmi suflu nasul, cu un ţignal oribil ca de gâscă furioasă, dar ea nu se sperie, nici nu se strâmbă.

— Am sosit ieri. Ăsta e al patrulea an pentru mine aici, aşa că n-a trebuit să particip la seminariile pregătitoare. Am venit singură cu avionul, aşa că mi-am făcut de lucru, aşteptându-mi prietenii s-apară.

Priveşte în jur, cu mâinile în şold, admirându-şi opera. Am zărit un vraf de reviste, foarfeci şi bandă adezivă pe podea şi mi-am dat seama că e o operă în lucru.

— Nu-i rău, ei? Pereţii albi nu-s de mine.

Mi-am rotit privirea prin cameră, cercetând totul. Am descoperit rapid că majoritatea feţelor erau ale aceloraşi cinci oameni: John, Paul, George, Ringo şi un fotbalist pe care nu-l ştiam.

— Eu nu ascult decât Beatles. Prietenii fac mişto de mine, dar…

— Ăsta cine-i? am arătat către fotbalist.

Era îmbrăcat în alb şi roşu, şi era tot numai sprâncene negre şi păr negru. Arăta chiar foarte bine, de fapt.

— Cesc Fàbergas. Doamne, dă nişte pase incredibile. Joacă la Arsenal. Clubul de fotbal englez, ştii? Nu?

Am clătinat din cap. Nu sunt la curent cu sporturile, deşi poate c-ar trebui.

— Frumoase picioare, totuşi.

— Ştiu asta, ţi-e clar. Ai putea bate cuie cu coapsele alea.

În timp ce Meredith fierbea *chocolat chaud* pe plita ei, am aflat de asemenea că era în ultimul an şi că juca fotbal numai vara, pentru că şcoala noastră nu avea asta în programă, dar obişnuia să fie printre jucătoarele selecţionate pentru echipa statului Massachusetts. De acolo era ea, din Boston. Şi mi-a atras atenţia că aici va trebui să-i spun „football”[5], ceea ce – dacă mă gândesc mai

[5] Americanii îl numesc *soccer,* pentru a-l deosebi *de football,* aşa-numitul „fotbal american”, care seamănă mai mult cu rugby-ul.

bine[6] – chiar are mai mult sens. Şi pare să nu se supere că o descos punându-i întrebări sau că îi cotrobăi prin lucruri.

Camera ei e uimitoare. În afară de chestiile lipite pe pereţi, are o duzină de ceşti chinezeşti pline cu inele de plastic sclipitoare, şi inele de argint cu chihlimbar, şi inele de sticlă cu flori presate. Deja arată de parcă ar fi stat aici de ani buni.

Am încercat un inel cu un dinozaur de cauciuc ataşat. T-Rex scoate lumini roşii, galbene şi albastre când îl strângi.

— Aş vrea să am şi eu o cameră ca asta.

Adevărul e că mi-ar plăcea, deşi sunt prea fanatică în privinţa ordinii ca să am ceva de genul ăsta pentru mine. Mie îmi trebuie pereţi curaţi, un birou liber şi totul pus la locul lui.

Meredith pare încântată de compliment.

— Ăştia sunt prietenii tăi?

Am pus dinozaurul la loc în ceaşcă şi am arătat spre o fotografie înfiptă în rama oglinzii. E cenuşie şi plină de umbre, imprimată pe o hârtie groasă, lucioasă. În mod evident produsul unei ore de fotografie la şcoală. Patru indivizi stând în faţa unui uriaş cub gol. Abundenţa de haine negre stilate şi păr deliberat ciufulit, dezvăluie faptul că ea face parte din gaşca de artă locală. Din nu ştiu ce motiv, sunt surprinsă. Ştiu că are o cameră artistică, şi că are toate inelele alea pe degete şi în nas, dar restul e foarte sobru – tricou lila, jeanşi călcaţi, voce scăzută. Ar mai fi chestia cu fotbalul, dar totuşi nu e băieţoasă.

Ea zâmbeşte larg, iar inelul din nas sclipeşte.

— Da. Ellie ne-a făcut poza asta, în La Défense. Ăsta-i Josh, ăsta-i St. Clair, asta-s eu şi asta-i Rashmi. O să-i cunoşti mâine, la micul dejun. Adică, pe toţi mai puţin pe Ellie. Ea a absolvit anul trecut.

Ghemul din stomac a început să mi se desfacă. Asta fusese o invitaţie să stau cu ea la micul dejun?

[6] În engleză, *foot* înseamnă picior, iar *ball,* minge.

— Dar sunt sigură c-ai s-o cunoşti şi pe ea curând, fiindcă e iubita lui St. Clair. Acum e la Parsons[7] Paris, la fotografie.

N-am auzit în viaţa mea de şcoala asta, dar am dat din cap de parcă m-aş fi gândit să o urmez şi eu, într-o bună zi.

— E *cu adevărat* talentată.

Tonul vocii ei sugera altceva, dar n-am insistat.

— Şi Josh şi Rashmi sunt împreună, a adăugat ea.

Aha. Meredith trebuie să fie singură.

Din nefericire, mă puteam vârî în aceeaşi categorie. Acasă, mă văzusem cu prietenul meu Matt cinci luni. Era înăltuţ şi simpăticuţ şi avea un păr acceptabil-uţ. Era una dintre acele situaţii „Dacă tot nu e nimeni mai bun în jur, n-ai vrea s-o facem?”. Tot ce făcuserăm vreodată fusese să ne sărutăm şi nici măcar asta nu fusese grozav. Prea multă salivă. Mereu trebuia să-mi şterg bărbia.

O rupseserăm când aflasem despre Franţa, dar nu fusese mare scofală. Nu plânsesem, nu-i trimisesem e-mailuri lacrimogene şi nu-i zgâriasem cu cheia break-ul mamei sale. Acum el iese cu Cherrie Milliken, care e la cor şi are părul lucios ca în reclamele de şampon. Nici măcar nu mă deranjează.

Nu prea.

De altfel, ruptura mă eliberase ca să pot râvni la Toph, deliciosul meu coleg de muncă de la multiplex, extraordinar. Nu că nu tânjisem după el şi când eram cu Matt, şi totuşi. Mă făcea să mă simt vinovată. Iar lucrurile tocmai începuseră să se întâmple cu Toph – chiar începuseră – când se terminase vara. Însă Matt e singurul tip cu care am fost vreodată şi nu cred că se pune. I-am spus odată că fusesem cu un tip, Stuart Thistleback, în tabăra de vară. Stuart Thistleback avea părul roşu-închis şi cânta la chitară bass, şi eram cu desăvârşire îndrăgostiţi, dar el locuia în Chattanooga şi niciunul dintre noi nu avea carnet de şofer, încă.

---

[7] Parsons Paris School of Art and Design, actualmente Paris College of Art, universitate privată din Paris, fondată în 1921 sub patronajul Statelor Unite.

Matt a ştiut că inventasem totul, dar a fost prea drăguţ s-o spună.

Tocmai vreau s-o întreb pe Meredith ce cursuri face, când telefonul ei ciripeşte primele măsuri din *Strawberry Fields Forever.* Ea îşi dă ochii peste cap şi răspunde:

— Mamă, e miezul nopţii aici. Şase ore diferenţă, ţii minte?

Arunc o privire spre ceasul ei deşteptător, în forma unui submarini galben, şi descopăr surprinsă că are dreptate. Îmi pun cana de *chocolat chaud,* goală de mult, pe dulapul ei.

— Ar trebui s-o şterg, îi şoptesc. Scuze c-am stat atât.

— Stai un pic. Meredith acoperă telefonul cu palma. Mă bucur că te-am cunoscut. Ne vedem la micul dejun?

— Da. Ne vedem.

Încerc să spun asta degajat, dar sunt atât de entuziasmată că ies în zbor din camera ei şi mă ciocnesc imediat de un perete.

Vaai. Nu de un perete. De un băiat.

— Uf.

Se dă înapoi, clătinându-se.

— Scuze! Îmi pare rău, n-am ştiut că erai aici.

El clatină din cap, puţin ameţit. Primul lucru pe care-l observ e părul lui – e primul lucru pe care-l observ la oricine. E şaten-închis şi în mare dezordine, cumva şi lung şi scurt, în acelaşi timp. Mă gândesc la Beatles, de vreme ce tocmai i-am văzut în camera lui Meredith. E păr de artist. Păr de muzician. Mă-prefac-că-nu-mi-pasă-dar-de-fapt-îmi-pasă de păr.

Frumos păr.

— Nu-i nimic, nici eu nu te-am văzut. Tu eşti bine, deci?

Măi să fie. E englez.

— Ăă. Mer e în cameră?

Serios, nu ştiu cum vreo fată americancă ar putea rezista unui accent englezesc.

Băiatul îşi drege glasul:

— Meredith Chevalier? O fată înaltă? Păr voluminos, creţ?

Apoi se uită la mine de parc-aş fi nebună sau pe jumătate surdă, ca bunica, nana Oliphant a mea. Nana se mulţumeşte să zâmbească şi să clatine din cap ori de câte ori o întreb „Ce dressing de salată ţi-ar plăcea?” sau „Unde i-ai pus proteza lui tata-mare?”

— Scuze! Face un pas minuscul, dându-se la o parte din faţa mea. Te duceai la culcare.

— Da! Meredith stă aici. Tocmai am petrecut două ore cu ea.

Îl anunţ asta cu mândrie, precum fratele meu, Seany, ori de câte ori găseşte ceva dezgustător în curte.

— Eu sunt Anna! Sunt nouă pe-aici!

Oh, Doamne... ce... e cu... entuziasmul ăsta înfiorător? Obrajii îmi iau foc şi totul e atât de umilitor.

Băiatul frumos îmi răspunde cu un rânjet amuzat. Dinţii lui sunt minunaţi – drepţi la bază şi încovoiaţi spre vârf, cei de sus trecând un pic peste cei de jos. Sunt mare fan al zâmbetelor ca ăsta, dată fiind lipsa mea de ortodonţie. Am o strungăreaţă de mărimea unui bob de strugure.

— Étienne, zice el. Eu stau un etaj mai sus.

— Eu stau aici.

Arăt prosteşte spre camera mea, în timp ce mintea mi se învârteşte: nume franţuzesc, accent englezesc, şcoală americană. Anna confuză.

El bate de două ori în uşa lui Meredith.

— Bine. Atunci, o să ne mai vedem, Anna.

Eh-t-yen îmi rostise numele aşa: *Ah-na.* Inima mea făcea bum-bum-bum în piept.

Meredith deschide uşa.

— St. Clair! ţipă ea.

Era tot cu telefonul la ureche. Au râs amândoi şi s-au îmbrăţişat, vorbind unul cu celălalt.

— Intră! Cum a fost zborul tău? Când ai ajuns aici? L-ai întâlnit pe Josh? Mamă, trebuie să închid.

Telefonul şi uşa lui Meredith s-au închis simultan.

Am bâjbâit după cheia de la gât. Două fete în halate de baie roz, asemănătoare, trec ţanţoşe prin spatele meu,

chicotind şi vorbind în şoaptă. Un grup de băieţi, în capătul celălalt al holului, chiuie şi fluieră. Râsul lui Meredith şi al prietenului ei trece prin pereţii subţiri. Mi se strânge inima şi am din nou stomacul ghem.

Sunt încă fata nouă. Sunt încă singură.

capitolul trei

În dimineaţa următoare, mă gândesc dacă să trec pe la Meredith, dar îmi pierd curajul şi o pornesc singură spre micul dejun. Cel puţin ştiu unde e cantina (Ziua a Doua: Seminariile de Pregătire pentru Viaţă). Verific de două ori cartela de masă şi îmi deschid umbrela cu Hello Kitty. Plouă mărunt. Vremii nu-i pasă nici cât negru sub unghie că e prima mea zi de şcoală.

Traversez strada cu un grup de elevi puşi pe flecăreală. Nu mă bagă în seamă, dar ocolim împreună bălţile. Un automobil, destul de mic ca să fie o jucărie de-a fratelui meu, trece şuierând şi o stropeşte pe o fată pe ochelari. Ea înjură, iar prietenele ei râd de ea.

Rămân în urmă.

Oraşul e gri-perlă. Cerul acoperit şi clădirile de piatră împrăştie aceeaşi eleganţă rece, dar înaintea mea, Panteonul sclipeşte. Domul său masiv şi coloanele impresionante se ridică dominând acoperişurile din jur. De fiecare dată când îl văd, mi-e greu să-mi mai dezlipesc ochii. E ca şi cum ar fi fost furat din Roma antică sau, cel puţin, de pe Dealul Capitoliului. Nicidecum ceva ce-aş putea vedea pe fereastra unei săli de clasă.

Nu ştiu la ce e folosit, dar presupun că o să-mi spună cineva, curând.

Cartierul meu e vestitul Quartier Latin sau Arondismentul cinci. Potrivit dicţionarului meu de buzunar, asta înseamnă sector, iar clădirile din *arrondissement*-ul meu sunt lipite una de cealaltă, curbându-se la colţuri cu somptuozitatea torturilor de nuntă. Trotuarele sunt pline de elevi şi turişti şi au şiruri de bănci identice şi lampadare ornate, copaci frunzoşi încercuiţi de garduri metalice, catedrale gotice şi minuscule restaurante unde servesc clătite, standuri cu cărţi poştale ilustrate şi balcoane cu înflorituri de fier forjat.

Dacă ar fi o vacanţă, sunt sigură că aş fi fermecată. Aş cumpăra un breloc cu Turnul Eiffel, aş face fotografii cu

pietrele de caldarâm şi aş comanda o porţie de *escargot.* Dar nu sunt în vacanţă. Sunt aici să locuiesc şi mă simt mică.

Clădirea principală a Şcolii americane e doar la două minute de mers pe jos de Résidence Lambert, unde sunt dormitoarele liceenilor. Intrarea se face printr-o arcadă măreaţă, situată ceva mai departe de stradă, într-o curte cu arbori bine tunşi. Muşcatele şi iedera atârnă din cadrele ferestrelor la fiecare etaj şi capete de lei maiestuoase sunt sculptate în centrul uşilor verde-întunecat, care sunt de trei ori mai înalte ca mine. De fiecare parte a uşilor atârnă un steag în roşu, alb şi albastru – unul american, celălalt francez.

Arată ca într-un decor de film. *Mica prinţesă,* dacă acţiunea ar fi avut loc în Paris. Cum poate exista de-adevăratelea o asemenea şcoală? Şi cum e posibil ca eu să fiu înscrisă la ea? Tata trebuie să fie sărit de pe fix dacă-şi închipuie că m-aş putea adapta aici. Mă lupt să-mi închid umbrela şi împing într-una dintre uşile grele de lemn cu fundul, când un tip din ciclul pregătitor cu părul *faux-surfer* se ciocneşte de mine. Se loveşte de umbrela mea şi apoi îmi aruncă o privire duşmănoasă de parcă (A) e vina mea că el are răbdarea unui ţânc în premergător şi (B) n-ar fi fost deja murat de ploaie.

Două puncte minus pentru Paris. N-ai decât să te bosumfli, Pre-Boy.

Tavanul e imposibil de înalt, picurând cu candelabre şi pictat cu fresce reprezentând nimfe cochete şi satiri senzuali. Miroase vag a produse de curăţat cu portocale şi a markere de scris pe tabla albă. Urmez scârţâitul tălpilor de cauciuc spre cantină. Sub picioarele noastre e un mozaic de marmură cu vrăbii înlănţuite. Fixat pe perete, în capătul îndepărtat al holului, e un orologiu aurit care bate orele cu dangăt de clopot.

Întreaga şcoală te intimidează şi te impresionează. Ar trebui rezervată elevilor cu gardă de corp personală şi

ponei Shetland, nu pentru cineva care-şi cumpără majoritatea hainelor de la complexul Target.

Chiar dacă am văzut-o când am făcut turul şcolii, cantina mă ţintuieşte în loc. Obişnuiam să-mi iau prânzul într-o sală de sport convertită care trăsnea a înălbitor şi a suspensoare. Avea mese lungi cu bănci ataşate de ele, şi pahare de carton cu paie de plastic. Doamnele cu bonete care manevrau casele de marcat serveau pizza congelată, cartofi prăjiţi congelaţi şi fripturi congelate, iar pompele de apă minerală şi automatele îmi furnizau restul aşa-zisei mele hrane.

Dar asta! Era un restaurant în toată puterea cuvântului.

Spre deosebire de opulenţa încărcată de istorie a holului de la intrare, cantina e luminoasă şi modernă. E înţesată cu mese rotunde de nuiele şi cu plante ce se revarsă din coşuri suspendate. Pereţii sunt de culoarea mandarinelor şi a limelor, iar un franţuz sclivisit cu un coif de bucătar-şef serveşte o mare varietate de mâncare ce arată suspect de proaspătă. Sunt mai multe vitrine cu sticle de băuturi, dar în loc de Cola cu mult zahăr şi multă cofeină, sunt umplute cu sucuri de fructe şi vreo zece tipuri de apă minerală. Există chiar şi o masă pregătită cu cafea. *Cafea.* Cunosc vreo câţiva elevi leşinaţi după Starbucks de la Clairemont care ar face orice pentru cafea în şcoală.

Scaunele sunt deja ocupate cu lume care sporovăieşte cu prietenii peste strigătele personalului de deservire şi zdroncănitul vaselor (porţelan adevărat, nu plastic). Zăbovesc puţin în uşă. Elevii trec pe lângă mine, răspândindu-se în toate direcţiile. Simt o strângere de inimă. Să găsesc o masă ori să-mi iau ceva de mâncare întâi? Şi cum naiba ar trebui să comand, când meniul e în ciudăţenia *de franceză?*

Tresar când o voce îmi strigă numele. Oh, te rog, oh, te rog, oh, te rog…

Trec repede cu privirea peste mulţime şi descopăr o mână cu cinci degete cu inele fluturând din partea cealaltă a sălii. Meredith îmi arată un scaun liber la masa ei şi eu

îmi croiesc drum până acolo, recunoscătoare şi aproape dureros de uşurată.

— M-am gândit să bat la tine la uşă, ca să venim împreună, dar nu ştiam dacă obişnuieşti să dormi până târziu, îmi spune ea, iar sprâncenele i se adună cu îngrijorare. Îmi pare rău, ar fi trebuit să bat. Pari atât de pierdută.

— Mulţumesc că mi-ai oprit un loc.

Îmi las lucrurile pe jos şi mă aşez. Mai sunt două persoane la masă şi, după cum fusesem prevenită în seara trecută, compuneau grupul din fotografia de la oglinda ei. Sunt din nou fâstâcită şi îmi aranjez rucsacul la picioare.

— Ea e Anna, fata de care vă vorbeam, zice Meredith.

Un tip slăbănog, cu părul scurt şi nasul lung mă salută cu ceaşca de cafea.

— Josh, zice el. Şi Rashmi.

Face semn cu capul spre fata de lângă el, care îl ţine de cealaltă mână în buzunarul de la mijloc al hanoracului lui. Rashmi are ochelari şic, cu rame albastre, şi păr des şi negru, revărsat pe tot spatele. Îmi acordă doar cea mai scurtă privire.

E okay. Nu-i aşa de important.

— Toată lumea a venit, mai puţin St. Clair, zice Meredith. Îşi lungeşte gâtul, privind prin cantină. De regulă, întârzie.

— Întotdeauna, o corectează Josh. Întotdeauna întârzie,

Îmi dreg glasul.

— Cred că l-am cunoscut aseară. Pe hol.

— Păr frumos şi accent englezesc? întreabă Meredith.

— Îm. Da. Cred.

Încerc să-mi ţin vocea în frâu.

Josh zâmbeşte cu afectare.

— Toată lumea e luuulea după St. Clair.

— Oh, mai taci, zice Meredith.

— Eu nu sunt, spune Rashmi, care se uită la mine pentru prima oară, calculând pesemne dacă eu aş putea sau nu să mă îndrăgostesc de iubitul ei.

El îşi eliberează mâna şi scoate un suspin exagerat.

— Ei bine, eu da. I-am cerut să vină cu mine la balul de absolvire. Ăsta e anul nostru, ştiu eu sigur.

— Şcoala asta are bal de absolvire? întreb eu.

— Doamne, nu! zice Rashmi. Desigur, Josh. Tu şi St. Clair aţi arăta chiar frumos în smochinguri asemănătoare.

— Fracuri.

Accentul englezesc ne face şi pe Meredith şi pe mine să tresărim puternic. Băiatul din hol. Băiatul cel frumos. Părul îi e ud de ploaie.

— Insist să avem fracuri, altminteri o să-i dau bucheţelul de flori pentru corsaj lui Steve Carver, să ştii.

— St. Clair!

Josh sare de pe scaunul lui şi îşi dau unul altuia clasica îmbrăţişare masculină cu două palme pe spinare.

— Fără sărut? Mi-ai zdrobit inima, colega.

— M-am gândit că ar putea s-o înfurie pe nevastă. Ea nu ştie despre noi, încă.

— Nu-mi pasă, zice Rashmi, dar acum zâmbeşte.

O prinde bine. Ar trebui să-şi pună mai des colţurile gurii mişcare.

Frumosul Băiat din Hol (ar trebui să-i spun Étienne sau St. Clair?) îşi lasă geanta jos şi se strecoară pe scaunul rămas liber dintre Rashmi şi mine.

— Anna.

E surprins să mă vadă şi eu sunt la fel de uimită. Îşi aduce aminte de mine!

— Drăguţă umbrelă. Mi-ar fi prins bine în dimineaţa asta.

Îşi trece o mână prin păr şi o picătură de apă aterizează pe braţul meu gol. Îmi pierd cuvintele. Din nefericire, stomacul meu vorbeşte în numele lui. Băiatul face ochii mari la ghiorăit şi sunt alarmată de cât de mari şi de căprui sunt. De parcă ar mai fi avut nevoie de alte arme împotriva speciei feminine.

Josh probabil că are dreptate. Toate fetele din şcoală trebuie să fie îndrăgostite de el.

— Sună teribil. Ar trebui să hrăneşti chestia aia. Asta dacă nu… Se preface că mă examinează, apoi se apropie şi

şopteşte: Dacă nu eşti una dintre acele fete care nu mănâncă niciodată. Nu pot tolera asta, mă tem. Trebuie să-ţi dau osândă pe viaţă la masă.

Sunt hotărâtă să vorbesc raţional în prezenţa lui.

— Nu ştiu cum să comand.

— Simplu, zise Josh. Stai la coadă. Le spui ce vrei. Primeşti bunătăţile delicioase. Şi apoi le dai cartela de masă şi patru litre de sânge.

— Am auzit că au ridicat preţul la şase litre, anul ăsta, zice Rashmi.

— Şi ceva măduvă, zice Frumosul Băiat din Hol, sau lobul urechii stângi.

— Eu mă refeream la meniu, mulţumesc oricum.

Fac un semn spre tabla scrisă cu cretă de deasupra unuia dintre bucătari. O mână pricepută, scrisese elegant, cursiv, meniul din dimineaţa asta în roz, galben şi alb. În franceză.

— Nu e chiar limba mea de bază.

— Nu ştii franceză? întreabă Meredith.

— Am făcut spaniola trei ani. Nu m-am gândit niciodată c-o să mă mut în Paris.

— E-n regulă, zice Meredith repede. Multă lume de aici nu vorbeşte franceza.

— Dar cei mai mulţi, da, adaugă Josh.

— Dar cei mai mulţi nu prea bine, zice Rashmi, uitându-se la el cu subînţeles.

— Va trebui să înveţi limbajul mâncării, mai întâi. Limbajul iubirii. Josh se freacă pe burtă ca un Buddha slăbănog. *Oeuf* – ou. *Pomme* – măr. *Lapin* – iepure.

— Nu-i amuzant. Rashmi îl înghionteşte în braţ. Nu-i de mirare că Isis te muşcă. Tâmpitule.

Arunc din nou o privire spre tablă. E tot în franceză.

— Şi, hm, până atunci?

— Corect. Frumosul Băiat din Hol îşi împinge scaunul în spate. Hai cu mine, atunci. Nici eu n-am mâncat.

Nu pot să nu bag de seamă că mai multe fete rămân cu gura căscată la el în timp ce ne strecurăm prin mulţime. O

blondă cu nasul ca un cioc şi un top minuscul gângureşte de îndată ce ajungem la coadă.

— *Hei,* St. Clair. Cum ţi-ai petrecut vara?

— Bună, Amanda. Bine.

— Ai stat aici sau te-ai dus înapoi la *Londra?*

Se apleacă peste prietena ei, o fată scundă cu o codiţă sobră la spate, şi se aşază în aşa fel încât să-şi expună la maximum decolteul.

— Am stat cu mama, în San Francisco. Tu ai avut o vacanţă plăcută?

Întreabă asta politicos, dar sunt mulţumită să aud indiferenţa din vocea lui.

Amanda îşi aruncă părul pe spate şi deodată e Cherrie Milliken. Cherrie adoră să-şi scuture pletele, să dea din cap şi să-şi învârtă părul pe după deget. Bridgette e convinsă că ea îşi petrece weekendurile stând în faţa ventilatoarelor oscilante, prefăcându-se că e supermodel, dar eu cred că e prea ocupată să-şi înmoaie buclele în cataplasmele de noroi cu papaya şi alge de mare, în strădania ei fără de sfârşit de a obţine luciul perfect.

— A fost *fabuloasă.* Vâşti, face părul ei. Am fost în *Grecia* o lună, apoi mi-am petrecut restul verii în Manhattan. Tata are un *uluitor* apartament mansardat, care dă spre Central Park.

Fiecare *propoziţie* pe care o rosteşte are un *cuvânt* pe care-l *accentuează.* Pufnesc încercând să-mi opresc râsul, iar Frumosul Băiat din Hol e lovit de un ciudat acces de tuse.

— Dar mi-a fost *dor* de tine. N-ai primit *e-mailurile* mele?

— Ăă, nu. Probabil a fost adresa greşită. Hei! Îmi dă mie un ghiont. E aproape rândul nostru.

Se întoarce cu spatele la Amanda, iar aceasta şi prietena ei schimbă o privire încruntată.

— E timpul pentru prima ta lecţie. Micul dejun aici e simplu şi constă în principal din specialităţi de pâine – croissantele fiind cele mai faimoase, bineînţeles. Asta înseamnă fără mezeluri, fără omletă.

— Şuncă? întreb cu speranţă.

— Hotărât, nu! Râde. Lecţia a doua, cuvintele scrise cu creta pe tablă. Ascultă cu atenţie şi repetă după mine. *Granola.*

Eu îmi mijesc ochii, iar el şi-i deschide larg, mimând inocenţa.

— Înseamnă „granola”, ştii? Dar ăsta? *Yaourt?*

— Drace, habar n-am. Iaurt?

— Perfect! Zici că n-ai mai fost niciodată în Franţa până acum?

— Haha. Ucigător. Haha.

El zâmbeşte.

— Oh, înţeleg. Mă cunoşti de mai puţin de o zi şi deja faci mişto de accentul meu. Ce urmează? Ai chef să te iei de cum îmi stă părul? De înălţimea mea? De pantalonii mei?

De pantaloni. Pe bune.

Franţuzul din spatele tejghelei se răsteşte la noi. Pardon, *Chef* Pierre. Sunt puţin distrasă de Capodopera asta de Băiat Englez Francez American. Numitul băiat mă întreabă rapid:

— Iaurt cu granola şi miere, ouă fierte moi sau brioşă cu pere?

Habar n-am ce-i brioşa.

— Iaurt, spun.

El transmite comanda noastră într-o franceză perfectă. Cel puţin, sună impecabil pentru urechile mele neobişnuite, şi asta îl calmează pe *Chef* Pierre. Îşi pierde căutătura fioroasă şi amestecă granola şi mierea în iaurtul meu. Presară câteva afine deasupra, înainte de a mi-l întinde.

— *Merci, Monsieur* Boutin.

Iau eu tava.

— Fără Pop-Tarts? Fără Cocoa Puffs? Sunt, cum să spun, profund ofensată.

— Pop-Tarts sunt marţea, Eggo Waffles sunt miercurea, dar niciodată, niciodată nu servesc Cocoa Puffs. Va trebui să te resemnezi cu Froot Loops[8] de vinerea.

— Ştii multe despre mâncarea nesănătoasă americană, pentru un britanic.

— Suc de portocale? Grapefruit? Merişor?

Fac semn spre cel de portocale, iar el scoate două sticle din vitrină.

— Nu sunt britanic. Sunt american.

Zâmbesc.

— Vezi să nu.

— Ba sunt. Trebuie să fii american să ajungi la SAPA, nu-i aşa?

— Sapa?

— Şcoala Americană din Paris, explică el, SAPA.

Drăguţ. Tata m-a trimis aici să fac agricultură.

Am ajuns la rând să plătim şi sunt surprinsă de cât de repede merge coada. La vechea mea şcoală, totul însemna vârât în faţă şi enervat bucătăresele, dar aici toată lumea aşteaptă cu răbdare. Mă întorc, la moment să-i surprind ochii trecând rapid în sus şi-n jos pe corpul meu. Mi se opreşte răsuflarea. Băiatul frumos *mă* examinează. Nu-şi dă seama că l-am prins.

— Mama e americancă, zice el mai departe, fără poticneli. Tata e francez. M-am născut la San Francisco şi am fost crescut la Londra.

Miraculos, îmi regăsesc graiul.

— Un adevărat internaţional.

El râde.

— Aşa e. Nu sunt un pozeur ca voi, ceilalţi.

Sunt gata să-i răspund la ironie, când îmi aduc aminte: *Are o iubită.* Ceva malefic îmi împunge faldurile roz ale

---

[8] Mărci americane de produse de patiserie şi cereale: Pop-Tarts sunt nişte rulouri de napolitană umplute cu diverse creme; Eggo Waffle sunt nişte vafele rotunde, uneori cu cremă la mijloc; Cocoa Puffs sunt cereale cu ciocolată, iar Froot Loops sunt cereale cu arome de fructe.

creierului meu, silindu-mă să-mi amintesc de conversaţia cu Meredith de aseară. E timpul să schimb subiectul.

— Care e numele tău adevărat? Aseară mi te-ai prezentat ca…

— St. Clair e numele de familie. Étienne e prenumele.

— Étienne St. Clair.

Încerc să pronunţ ca el, foarte străin şi elegant.

— Oribil, nu-i aşa?

Acum râd eu.

— Étienne e drăguţ. De ce nu-ţi spune lumea aşa?

— Oh, „Étienne e drăguţ”. Ce generos din partea ta!

O altă persoană vine la coadă în spatele nostru, un băiat micuţ, cu piele întunecată, acnee şi un ciuf gros de păr negru. Băiatul e încântat să-l vadă, iar el îi zâmbeşte drept răspuns.

— Hei, Nikhil. Ai avut o vacanţă plăcută?

E aceeaşi întrebare pe care i-a pus-o şi Amandei, dar de data asta tonul e sincer.

Băiatului atâta îi trebuie ca să se lanseze într-o poveste despre excursia lui la Delhi, despre pieţe şi temple şi musoni. (A fost într-o excursie la Taj Mahal. Eu am fost la Plaja Panama City, împreună cu tot restul Georgiei.) Un alt băiat ne prinde din urmă, acesta slăbănog şi palid, cu părul ridicat drept în sus. Nikhil uită de noi şi îl salută pe prietenul lui cu aceeaşi bolboroseală entuziastă.

St. Clair – sunt hotărâtă să-i spun aşa mai înainte de a mă face de râs – se întoarce iar la mine.

— Nikhil e fratele lui Rashmi. E boboc, anul ăsta. Mai are o soră, mai mică, Sanjita, care e în anul trei, şi o soră mai mare, Leela, care a absolvit acum doi ani.

— Tu mai ai fraţi sau surori?

— Nu. Tu?

— Un frate, dar e acasă. În Atlanta. Asta e în Georgia. În Sud, ştii?

El ridică o sprânceană.

— Ştiu unde e Atlanta.

— Oh. Aşa e.

Îi dau cartela de masă omului din spatele casei de marcat. Ca şi *Monsieur* Boutin, poartă o uniformă albă, bine călcată şi o bonetă apretată. Mai are şi mustăţi în furculiţă. Ha. N-am ştiut că au dintr-astea pe-aici. Maestrul Furculiţă îmi trece cartela rapid prin cititor şi mi-o dă înapoi cu un *merci* grăbit.

Adică, mulţumesc. Alt cuvânt pe care-l ştiam dinainte. Excelent.

Pe drumul de întoarcere la masa noastră, Amanda îl priveşte pe St. Clair din interiorul pozei sale de Elevă Drăguţă din Stadiul Pregătitor. Nu sunt surprinsă să văd că tipul cu privire duşmănoasă şi păr *faux-surfer* stă lângă ea, la masă. St. Clair vorbeşte despre cursuri – la ce să mă aştept în prima zi, cine sunt profesorii mei – dar eu nu-l mai ascult. Nu pot fi atentă decât la zâmbetul lui ce-i dezvăluie dinţii puţin încovoiaţi şi la mersul lui încrezător, legănat.

Sunt doar o mare fraieră ca toate celelalte.

capitolul patru

Coada de la H până la P se mişcă încet. Tipul din faţa mea se ceartă cu consiliera şcolară. Arunc o privire la coada celor de la A la G şi le văd pe Meredith (Chevalier) şi pe Rashmi (Devi) că şi-au primit deja orarele şi le schimbă între ele, pentru comparaţie.

— Dar eu n-am cerut teatru, am cerut informatică.

Consiliera, aşezată pe scaun, e răbdătoare.

— Ştiu, dar informatica nu se potriveşte cu orarul tău, în schimb se potriveşte opţiunea a doua. Poate o să iei informatica la următoarea…

— A doua mea opţiune era programare pe computer.

Stai puţin. Atenţia mea se mută înapoi, la conversaţia lor. Îţi pot face asta? Să te vâre la nişte cursuri pe care nu le-ai cerut? Aş muri – aş MURI – dacă ar trebui să fac din nou sport.

— De fapt, David, consiliera frunzăreşte prin hârtiile ei, ai uitat sa notezi cursul alternativ, aşa că a trebuit să alegem noi pentru tine. Dar cred că o să găseşti…

Băiatul furios îi smulge orarul din mână şi pleacă glonţ. Uh! Dar nu e vina femeii. Fac un pas în faţă şi îmi spun numele cât mai blând cu putinţă, ca s-o împac pentru cretinul care tocmai a plecat. Ea îmi zâmbeşte cu gropiţe în obraji.

— Mi-amintesc de tine, scumpo. O primă zi frumoasă îţi doresc! Şi-mi întinde o jumătate de coală de hârtie galbenă.

Îmi ţin respiraţia cât o parcurg cu privirea. Pfui. Nicio surpriză. Engleză avansat, algebră, franceză începător, fizică, istorie european! Şi ceva dubios numit *La Vie.*

Când m-am înscris, consiliera a descris „Viaţa” ca pe un curs numai pentru ultimul an, asemănător cu studiul individual, dar cu invitaţi ocazionali, care să ne ţină prelegeri despre încheierea balanţelor contabile, închirierea apartamentelor şi coacerea plăcintelor. Sau ceva de genul

ăsta. Sunt doar uşurată că m-a lăsat mama să mi-l iau. Unul dintre lucrurile decente la şcoala asta e că matematica, ştiinţele şi istoria nu sunt obligatorii pentru elevii din ultimul an. Din nefericire, mama e puristă şi a refuzat să mă lase să termin liceul fără încă un an cu toate trei materiile astea. „N-ai să intri niciodată la colegiul potrivit dacă-ţi iei curs de Ceramică”, m-a avertizat ea, încruntându-se la pachetul meu orientativ.

Mersi, mamă. Trimite-mă de-acasă să-mi consolidez cultura într-un *oraş renumit pentru arta sa* şi fă-mă să sufăr printr-un alt curs de matematică. Mă târăsc spre Meredith şi Rashmi, simţindu-mă a treia roată la căruţă, dar rugându-mă să am nişte ore comune cu ele. Am noroc.

— Trei cu mine şi patru cu Rash!

Meredith îmi zâmbeşte radioasă şi-mi dă înapoi orarul. Inelele ei de plastic în toate culorile curcubeului cloncănesc lovindu-se între ele.

Rash[9]*.* Ce poreclă nepotrivită. Sporovăiesc despre oameni pe care eu nu-i cunosc şi mintea îmi alunecă spre celălalt capăt al curţii, unde St. Clair aşteaptă cu Josh la rândul elevilor de la Q la Z. Mă întreb dacă am vreo oră cu el.

Vreau să spun, *ei.* Ore cu ei.

Ploaia s-a oprit, iar Josh dă cu piciorul într-o baltă, în direcţia lui St. Clair. St. Clair râde şi spune ceva care-i face pe amândoi să râdă şi mai tare. Deodată, îmi dau seama că St. Clair e mai scund decât Josh. Mult mai scund. E ciudat că n-am observat mai devreme, dar nu se poartă ca un tip scund. Majoritatea sunt timizi sau defensivi, sau vreo combinaţie aiurea între astea două, dar St. Clair e sigur pe el, şi prietenos, şi…

— Drace, te mai holbezi mult?

— Ce?

---

[9] Urticarie (eng).

Întorc brusc capul, dar Rashmi nu vorbeşte cu mine. Clatină din cap spre Meredith, care arată la fel de ruşinată cum mă simt eu.

— Perforezi cu privirea capul lui St. Clair. Nu-i frumos.

— Taci!

Meredith zâmbeşte spre mine şi ridică din umeri. E bine. Asta lămureşte lucrurile. De parcă aş mai fi avut nevoie de un motiv să nu-l râvnesc. Băiatul Minune e oficial interzis.

— Să nu-i spui nimic lui, zice ea. Te rog.

— Bineînţeles, îi răspund.

— Pentru că evident suntem doar prieteni.

— Evident.

Ne învârtim prin curte până când îşi face apariţia directoarea pentru discursul de bun venit. Directoarea e graţioasă, cu o ţinută de balerină. Are gâtul lung, iar părul alb ca zăpada e strâns într-un coc îngrijit, care o face să arate mai degrabă distinsă decât în vârstă. Aerul ei este foarte parizian, deşi ştiu din scrisoarea-răspuns la cererea de acceptare că e din Chicago. Îşi plimbă privirea peste noi, cei o sută de elevi ai săi cu grijă selecţionaţi.

— Bine aţi venit pentru un nou an la Şcoala americană din Paris. Mă bucur să văd atâtea chipuri familiare şi sunt chiar mai bucuroasă să văd unele noi.

Aparent, discursurile şcolare sunt un lucru pe care Franţa nu-l poate îmbunătăţi.

— Pentru elevii care sunt în ultimul an, vă invit pe toţi să-i întâmpinaţi călduros pe noii voştri colegi din anul întâi şi deopotrivă pe noii colegi de clasă.

O tentativă de aplauze politicoase. Privesc în jur şi sunt surprinsă să-l văd pe St. Clair uitându-se la mine. Aplaudă şi ridică mâinile în direcţia mea. Roşesc şi întorc iute capul.

Directoarea continuă să vorbească. Adună-te, Anna. Adună-te. Dar îi simt privirea ca pe dogoarea soarelui. Pielea mi se umezeşte de năduşeală. Mă îndrept încet sub unul dintre copacii perfect tunşi. De ce se uită la mine? Se mai uită? Cred că da. De ce, de ce, de ce? E o privire de

bine, sau e una de rău, sau e una indiferentă? Nu mă pot uita.

Dar când în sfârşit o fac, el nu se mai uită la mine. Îşi roade unghiile.

Directoarea sfârşeşte şi Rashmi ţâşneşte să li se alăture băieţilor. Meredith mă conduce în şcoală, pentru ora de engleză. Doamna *professeur* n-a sosit încă, aşa că ne alegem locurile în spatele clasei. Sala de clasă e mai mică decât cele cu care eram obişnuită, are decoraţiuni întunecate şi sclipitoare şi ferestre înalte care seamănă cu nişte uşi. Dar băncile sunt la fel, precum şi tabla şi ascuţitoarea mecanică montată pe perete. Mă concentrez asupra acestor obiecte familiare ca să-mi domolesc emoţiile.

— O să-ţi placă de *professeur* Cole, zice Meredith. E amuzantă şi întotdeauna recomandă cele mai bune cărţi.

— Tata e romancier.

Am scăpat asta fără să mă gândesc şi am regretat-o imediat.

— Zău? Cine?

— James Ashley.

Ăsta e pseudonimul lui literar. Bănuiesc că Oliphant nu era destul de romantic.

— Cine?

Factorul umilitor se înmulţeşte.

— *Decizia? Atracţia?* Au fost făcute şi filme după ele. Lasă, nu-i nimic, toate au titluri vagi din astea…

Ea se apleacă, interesată.

— Nu, mama adoră *Atracţia!*

Strâmb din nas.

— Nu sunt chiar *foarte* rele. Am văzut *Atracţia* odată cu ea şi am plâns pe bune când fata aia a murit de leucemie.

— Cine a murit de leucemie?

Rashmi îşi trânteşte rucsacul lângă mine. St. Clair vine în urma ei şi se aşază pe locul din faţa lui Meredith.

— Tatăl Annei a scris *Atracţia,* zice Meredith.

Tuşesc.

— Nu mă mândresc cu asta.

— Scuze, ce-i *Atracţia?* întreabă Rashmi.

— E filmul ăla despre băiatul care ajută la naşterea unei fetiţe în lift şi pe urmă, când se face mare, se îndrăgosteşte de ea, povesteşte Meredith, în vreme ce St. Clair se lasă pe spate în bancă şi-i smulge orarul. Dar, a doua zi după logodnă, ea e diagnosticată cu leucemie.

— Tatăl ei o duce la altar în scaunul cu rotile, continui eu. Şi apoi ea moare în luna de miere.

— Uh! exclamă într-un glas Rashmi şi St. Clair.

Destul cu stânjeneala.

— Unde e Josh? întreb eu.

— El e cu un an mai mic, zice Rashmi, de parcă ar fi trebuit să ştiu asta deja. L-am „livrat” la ora de algebră elementară.

— Ah.

Conversaţia noastră ajunge la un punct mort. Adorabil.

— Trei clase împreună, Mer. Dă-l şi pe-al tău! St. Clair se lasă iar pe spate şi îmi fură jumătatea de foaie. Ooo, franceză începători.

— Ţi-am spus.

— Nu-i chiar aşa de rău. Îmi dă orarul înapoi şi-mi zâmbeşte. Vei reuşi să citeşti meniul de mic dejun fără mine mai înainte să-ţi dai seama.

Hmm, poate că nu vreau să învăţ franceza.

Aah! Băieţii le fac pe fete să pară aşa nişte idioate.

— *Bonjour, classe.* O femeie îmbrăcată într-o rochie turcoaz-intens intră cu paşi mari şi îşi trânteşte ceaşca de cafea pe catedră. E tânără şi are cel mai blond păr pe care l-am văzut vreodată la o profesoară.

— Pentru… îşi plimbă privirea prin încăpere şi se opreşte asupra mea.

Ce? Ce-am făcut?

— Pentru unica persoană care nu mă cunoaşte, *je m’apelle Professeur Cole.*

Face o reverenţă exagerată, iar clasa râde. Se întorc toţi să se uite.

— Hello, spun eu cu voce pierită.

Suspiciune confirmată. Din cei douăzeci şi cinci de elevi prezenţi – întreaga clasă din ultimul an – eu sunt singura elevă nouă. Asta înseamnă încă un avantaj al colegilor mei faţă de mine, pentru că fiecare din ei e familiarizat cu profesorii. Şcoala e atât de mică, încât fiecare elev e învăţat de acelaşi *professeur* în toţi cei patru ani de studiu.

Mă întreb care elev o fi plecat şi mi-a eliberat mie locul? Probabil cineva mai simpatic decât mine. Cineva cu codiţe rasta şi cu tatuaje cu fete nurlii şi cu legături în industria muzicală.

— Văd că administratorii mi-au ignorat din nou dorinţele, zice *professeur* Cole. Toată lumea sus. Cunoaşteţi exerciţiul.

Eu nu, dar mi-am împins banca odată cu toţi ceilalţi. Le-am aranjat într-un cerc mare. E ciudat să-i văd pe toţi colegii mei de clasă în acelaşi timp. Mă folosesc de prilej să-i cercetez. Nu cred că eu ies în evidenţă, dar jeanşii, pantofii şi rucsacurile lor sunt mult mai scumpe decât ale mele. Arată mai curate, mai strălucitoare.

Nicio surpriză. Mama este profesoară de biologie la liceu, funcţie care nu ne oferă prea mulţi bani de cheltuială. Tata plăteşte creditele ipotecare şi ne ajută cu plăţile, dar nu-i de ajuns, iar mama e prea mândră ca să ceară mai mult. Spune că el ar refuza-o oricum şi şi-ar cumpăra pur şi simplu o altă maşină de fiţe.

Ar putea fi un sâmbure de adevăr în asta.

Restul dimineţii trece ca într-un vis. Îmi place *professeur* Cole, şi, la matematică, *professeur* Babineux e destul de drăguţ. E parizian, dă din sprâncene şi scuipă când vorbeşte. Ca să spun drept, nu cred că împroşcatul cu salivă e o chestie franţuzească. Mai degrabă cred că are un început de bâlbâială. E greu de spus, cu accentul lui.

După asta, am început franceza. *Professeur* Gillet se dovedeşte a fi tot o pariziană. Figuri. Întotdeauna trimit vorbitori nativi pentru orele de limbi străine. Profesorii mei

de spaniolă îşi dădeau întotdeauna ochii peste cap şi exclamau: *„Aye, dios mio!”* ori de câte ori ridicam mâna, cerând lămuriri suplimentare. Se enervau când nu puteam pricepe un concept care lor li se părea evident.

Încetasem să mai ridic mâna.

Cum am prevăzut, clasa e plină de elevi de anul întâi. Şi eu printre ei. Oh, şi un elev din penultimul an, întârziatul nervos de azi-dimineaţă. Mi se prezintă cu entuziasm ca Dave şi îmi dau seama că e la fel de uşurat ca şi mine că nu sunt singura din anii mai mari.

Poate că Dave e destul de simpatic, la urma urmei.

La prânz, urmez turma gonind către cantină. Ocolesc coada principală şi mă îndrept direct spre tejgheaua cu alege-ţi fructul care-ţi place şi pâine, chiar dacă pastele au o aromă uluitoare. Sunt aşa o mămăligă. Mai degrabă mor de foame decât să comand în franceză. „Oui, oui!” ar trebui să spun, arătând la întâmplare cuvinte de pe tabla de meniu. Apoi Bucătarul Furculiţă mi-ar întinde ceva dezgustător, iar eu ar trebui să-l cumpăr, de ruşine. *Bineînţeles că am vrut să comand porumbelul fript! Mmm! Exact ca al bunicii.*

Meredith şi prietenii ei stau la aceeaşi masă ca şi azi-dimineaţă. Trag aer adânc în piept şi mă alătur lor. Spre uşurarea mea, nimeni nu pare surprins. Meredith îl întreabă pe St. Clair dacă a apucat s-o vadă pe iubita lui. El se relaxează în scaun.

— Nu, dar ne întâlnim diseară.

— Dar v-aţi văzut peste vară? Ea şi-a început cursurile? Ce studiază semestrul ăsta?

A tot continuat să-i pună întrebări despre Ellie, la care el îi dă răspunsuri în doi peri. Josh şi Rashmi trec la tandreţuri – chiar pot să le văd limbile – aşa că mă întorc la pâinea şi la strugurii mei. Cât de biblic din partea mea.

Strugurii sunt mai mici decât sunt obişnuită, iar pieliţa e uşor rugoasă. Asta-i mizerie? Îmi înmoi şervetul în apă şi şterg boabele mici şi purpurii. Ajută, oarecum, dar tot sunt

cumva aspre la pipăit. Hmm. St. Clair şi Meredith se opresc din vorbă. Arunc o privire spre ei ca să descopăr că se uită lung la mine, cu egală uluire.

— Ce-i?

— Nimic, zice el. Continuă-ţi îmbăiatul strugurilor.

— Sunt foarte murdari.

— Ai gustat din ei? întreabă ea.

— Nu, încă mai au urmele astea de ţărână.

Ridic o boabă ca să le-arăt. St. Clair o culege dintre degetele mele şi o aruncă în gură. Sunt hipnotizată de buzele lui, şi de gâtul lui, când înghite.

Ezit. Ţin mai mult să mănânc mâncare curată sau la părerea lui despre mine?

El mai ia o boabă şi zâmbeşte.

— Deschide gura.

Deschid gura.

Boaba de strugure îmi atinge buza de jos, când mi-o strecoară în gură. Explodează înăuntru şi sunt atât de surprinsă de suc încât sunt gata să-l scuip. Aroma e intensă, mai degrabă ca de bomboană de strugure decât de fructul propriu-zis. Să spun că n-am mai gustat niciodată aşa ceva e doar pe jumătate ce simt. Meredith şi St. Clair râd.

— Stai să vezi când o să încerci vinul, zice ea.

St. Clair învârte furculiţa încărcând-o cu paste.

— Deci, cum a fost ora de franceză?

Schimbarea abruptă de subiect mă face să mă cutremur.

— *Professeur* Gillet e înfricoşătoare. E toată o încruntătură.

Rup o bucată din baghetă. Coaja trosneşte, iar înăuntru e pufoasă şi elastică. Oh, frate. Îmi îndes încă o bucată în gură. Meredith pare gânditoare.

Poate intimida, la început, dar e foarte drăguţă când ajungi s-o cunoşti.

— Mer e mândria ei, eleva preferată, zice St. Clair.

Rashmi se desprinde de Josh, care pare ameţit de aerul proaspăt.

— E la franceză avansaţi *şi* la spaniolă avansaţi, adaugă ea.

— Mi-ai putea da tu meditaţii, îi spun lui Meredith. Stau rău la limbi străine. Singurul motiv pentru care şcoala asta mi-a trecut cu vederea notele de la spaniolă a fost că directoarea a citit romanele prosteşti ale lui taică-meu.

— De unde ştii? mă întreabă ea.

Îmi dau ochii peste cap.

— A pomenit despre asta o dată sau de două ori la interviul meu prin telefon.

Mi-a tot pus întrebări despre actorii selecţionaţi în distribuţia pentru *Farul.* De parcă tata ar fi avut vreun cuvânt de spus în privinţa asta. Sau de parcă mie mi-ar păsa. Directoarea nu şi-a dat seama că gusturile mele cinematografice sunt un pic mai sofisticate.

— Mi-ar fi plăcut să învăţ italiană, zice Meredith. Dar nu au aşa ceva aici. Vreau să merg la colegiu la Roma, anul viitor. Sau poate la Londra. Aş putea s-o învăţ şi acolo.

— Eşti sigură că Roma e un loc mai potrivit să înveţi italiana? întreb eu.

— Mda, bine. Aruncă o privire spre St. Clair. Întotdeauna mi-a plăcut Londra.

Biata Mer. E prinsă rău în plasa amorului.

— Tu ce vrei să faci? îl întreb eu pe el. Unde te duci?

St. Clair ridică din umeri. E un gest lent şi făcut cu tot corpul, surprinzător de franţuzesc. Aceeaşi ridicare din umeri precum cea pe care mi-a arătat-o chelnerul de la restaurantul de aseară, când l-am întrebat dacă serveau pizza.

— Nu ştiu. Depinde, deşi mi-ar plăcea să studiez istoria.

Se apleacă în faţă, de parcă se pregăteşte să-mi spună un secret şocant.

— Întotdeauna mi-am dorit să fiu unul dintre tipii ăia pe care îi intervievează la BBC sau PBS special. Îi ştii, cu sprâncene zbârlite şi cu petice din piele de căprioară la coate.

Exact ca mine! Oarecum.

— Eu vreau să ajung la canalul de filme clasice şi să discut despre Hitchcock şi Capra cu Robert Osborne. El e invitatul majorităţii emisiunilor de la ei. Vreau să spun că ştiu că e un tip demodat, dar e atât de al naibii de mişto. Ştie *totul* despre film.

— Serios?

Pare sincer interesat.

— Capul lui St. Clair e întotdeauna în cărţi de istorie de grosimea dicţionarelor, ne întrerupe Meredith. E greu să-l scoţi din camera lui.

— Asta pentru că Ellie e mereu înăuntru, zice Rashmi sec.

— Tu vorbeşti! St. Clair face un semn spre Josh. Ca să nu mai vorbim de... Henri.

— Henri! repetă Meredith, iar ea şi St. Clair izbucnesc în râs.

— O după-amiază nenorocită, şi voi n-o să mă mai lăsaţi niciodată să uit.

Rashmi aruncă o privire spre Josh, care îşi înjunghie pastele cu furculiţa.

— Cine-i Henri?

Mă poticnesc la pronunţie. *An-ri.*

— Ghidul unei excursii la Versailles a anului doi, zice St. Clair. Un obsedat micuţ şi slăbănog, dar Rashmi a reuşit să scape de noi în Sala Oglinzilor şi s-a dat la el...

— Ba nu m-am dat!

Meredith clatină din cap.

— S-au giugiulit, cât să zic, toată după-amiaza. Fără ruşine, în public.

— Toată şcoala a aşteptat în autobuz două ceasuri, pentru că ea a uitat la ce oră trebuia să ne adunăm ca să ne întoarcem, zice el.

— N-au fost două ceasuri...

Meredith continuă:

— *Professeur* Hanson a dat, într-un final, de urma ei, în spatele unui tufăriş din grădinile oficiale, iar ea avea urme de dinţi pe tot gâtul.

— Urme de dinţi! pufneşte St. Clair.

Rashmi clocoteşte.

— Taci din gură, Limbă Englezească.

— Hm?

— Limbă Englezească, zice ea. Aşa te-am numit noi după spectacolul *de tăiat respiraţia* din stradă, nu mai departe de astă-primăvară.

St. Clair încearcă să protesteze, dar râde prea tare. Meredith şi Rashmi continuă duelul verbal, dar… eu mă pierd din nou. Mă întreb dacă Matt sărută mai bine acum, când are pe cineva cu mai multă experienţă cu care să exerseze. Probabil săruta prost din cauza mea.

Oh, nu.

Sărut prost. Sigur, asta trebuie să fie.

Într-o bună zi, o să primesc premiu o statuie în forma unei perechi de buze, pe care o să fie gravate cuvintele SĂRUTĂ CEL MAI PROST DIN LUME. Şi Matt o să ţină un discurs despre cum a început el întâlnirile cu mine numai pentru că era disperat, dar eu nu m-am lăsat, aşa că am fost o pierdere de vreme, pentru că Cherrie Milliken îl plăcuse tot timpul ăsta şi ea i se oferă fără restricţii. Toată lumea ştie.

Oh, Doamne. Oare *Toph* crede că sărut prost?

Nu s-a întâmplat decât o dată. În ultima mea seară la cinematograf, care a fost de asemenea şi ultima seară înainte să plec în Franţa. S-a petrecut încet, şi am fost singuri în foaier aproape toată seara. Poate pentru că era ultima mea ieşire, poate pentru că nu aveam să ne mai vedem patru luni, poate pentru că a părut ca o ultimă şansă – indiferent de motiv, am fost nesăbuiţi. Am fost îndrăzneţi. Flirtul dintre noi a devenit din ce în ce mai intens şi, la ora la care ni s-a spus să ne ducem acasă, n-am mai putut pleca. Am tot… prelungit conversaţia.

Iar apoi, în sfârşit, el a zis c-o să-i fie dor de mine.

Iar apoi, în sfârşit, m-a sărutat sub marchiza firmei bâzâitoare a cinematografului.

Iar apoi, eu am plecat.

— Anna? Eşti bine? întreabă cineva.

Toată masa se uită la mine.

Nu plânge. Nu plânge. Nu plânge.

— Îm. Unde-i baia?

Baia e scuza mea preferată în orice situaţie delicată. Nimeni nu te mai întreabă nimic, odată ce ai pomenit de baie.

— Toaletele sunt în capătul holului.

St. Clair pare îngrijorat, dar nu îndrăzneşte să întrebe. Se teme probabil c-o să-i vorbesc despre capacitatea de absorbţie a tampoanelor sau voi pomeni oribilul cuvânt cu „p”.

Îmi petrec restul prânzului într-o cabină de toaletă. Îmi e atât de dor de acasă, încât mă doare tot corpul. Capul îmi zvâcneşte, stomacul mi-e îngreţoşat şi totul e atât de nedrept. N-am cerut niciodată să fiu trimisă aici. Aveam prietenii mei, şi glumele mele de gaşcă, şi săruturile mele furate. Mi-aş fi dorit ca părinţii mei să-mi fi dat să aleg: „Vrei să-ţi petreci ultimul an de liceu la Atlanta sau la Paris?”

Cine ştie? Poate c-aş fi ales Parisul.

Ceea ce părinţii mei nu iau niciodată în calcul e că vreau doar să am de ales.

capitolul cinci

Către: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Bridgette Saunderwick <bridgesandwich@freebiemail.com>
Subiect: Nu te uita acum, dar…

…colţul din dreapta al patului tău e neatins. Ha! Te-am făcut să te uiţi. Acum încetează să-ţi mai netezeşti ridurile invizibile. Serios. Cum e Le Academ du Franţ? Vreun tip sexy de care ar trebui să ştiu? Apropo de asta, ghici cine-i în clasă cu mine la algebră?? Drew! Şi-a vopsit părul negru şi şi-a pus un inel în buză. Şi e absolut callipygian (caută ce înseamnă, leneşo). Am stat în formaţia obişnuită la prânz, dar nu mai e la fel, fără tine. Ca să nu mai vorbesc c-a apărut nepricopsita de Cherrie. Şi-a tot vânturat părul prin faţa noastră şi jur că te-am auzit fredonând reclama aia la şamponul TRESemmé. O să-mi scot ochii cu figurina Darth Maul[10] în poziţie de luptă a lui Sean, dacă o să stea cu noi în fiecare zi. Apropo, mama ta m-a angajat pe mine babysitter la fratele tău după şcoală, aşa că trebuie să plec. Nu vreau să moară în tura mea de pază.

Eşti naşpa. Vino acasă.

Bridge

P.S. Mâine or să anunţe liderii de instrumentişti în orchestră. Urează-mi baftă. Dacă îi dau locul meu lui Kevin Quiggley, o să-i scot LUI ochii cu Darth Maul.

Callipygian. Cu fese frumoase. Bună asta, Bridge.

---

[10] Personaj din saga *Războiul Stelelor.* Lord Sith de pe planeta Iridonia, este principalul protagonist negativ din *Episodul I: Ameninţarea fantomei.*

Prietena mea e demonul cuvintelor. Unul dintre cele mai valoroase bunuri ale ei este OED[11]-ul, pe care l-a cumpărat practic pe nimic de la o vânzare de vechituri, în urmă cu doi ani. Dicţionarul Oxford e o lucrare în douăzeci de volume, care nu doar că oferă definiţii ale cuvintelor, dar şi istoricul lor. Bridge întotdeauna aruncă în conversaţie cuvinte mari, pentru că adoră să vadă lumea agitându-se şi dându-şi aere de competenţă în privinţa lor, fără să nimerească. Eu am învăţat de mult să nu pretind că ştiu despre ce vorbeşte ea. Mă întreba ce înseamnă de fiecare dată.

Aşadar pe Bridgette o pasionează cuvintele şi, se pare, viaţa mea.

Nu pot să cred că mama a angajat-o pe ea să vadă de Sean. Ştiu că ea e cea mai bună soluţie, de vreme ce noi două întotdeauna am avut grijă de el împreună, şi totuşi. E ciudat că e acolo fără mine. Şi e ciudat că ea vorbeşte cu mama, în vreme ce eu sunt înţepenită aici, în cealaltă parte a lumii.

Urmează să-mi spună că şi-a luat a doua slujbă la cinematograf.

Că tot veni vorba, Toph nu mi-a trimis un e-mail de două zile. Nu că m-aş fi aşteptat să-mi scrie în fiecare zi, sau chiar în fiecare săptămână, dar... a fost un incontestabil ceva între noi. Vreau să spun, ne-am sărutat. Oare asta – ce-o fi ea – o să sfârşească acum, dacă eu sunt aici?

Numele lui adevărat e Christopher, dar urăşte să i se spună Chris, aşa că e cunoscut drept Toph. Are nişte ochi şocant de verzi şi nişte perciuni mortali. Amândoi suntem stângaci, amândoi ne dăm în vânt după nacho cu brânză de la standul de produse tradiţionale, şi amândoi îl urâm pe Cuba Gooding Jr. M-am îndrăgostit de Toph din prima mea zi de lucru, când şi-a vârât capul sub dozatorul de sucuri ICEE şi-a băut direct de la robinet ca să mă facă pe mine să râd. A avut Gură Albastră de Zmeură tot restul turei.

---

[11] Oxford English Dictionary.

Nu mulţi pot s-o scoată la capăt cu dinţi albaştri. Dar credeţi-mă, Toph poate.

Dau refresh la inbox – pentru orice eventualitate – dar nu apare nimic. Stau plantată în faţa computerului de câteva ore bune, aşteptând să iasă Bridge de la şcoală. Sunt bucuroasă că mi-a scris. Din nu ştiu ce motiv, voiam să-mi scrie ea prima. Poate pentru că voiam să creadă că sunt atât de fericită şi de ocupată, încât n-am găsit timp să stau de vorbă cu ea. Când, în realitate, sunt tristă şi singură.

Şi flămândă. Minifrigiderul meu e gol.

Am luat cina la cantină, dar am evitat din nou coada principală de la mâncare, îndopându-mă iar cu pâine, care mi-a ţinut de foame doar până acum. Poate St. Clair o să comande micul dejun pentru mine din nou, mâine-dimineaţă. Sau Meredith, pariez c-ar face-o.

Îi răspund lui Bridge, povestindu-i despre noii mei într-un-fel-prieteni, despre cantina demenţială cu mâncare ca la restaurant şi de giganticul Panteon din apropiere. În pofida voinţei mele, i-l descriu pe St. Clair şi menţionez cum, la fizică, se aplecase peste Meredith ca să împrumute un creion de la mine, exact când profesorul Wakefield stabilea partenerii de laborator. Aşa că proful a crezut că el stătea lângă mine, iar acum St. Clair e partenerul meu de laborator pentru TOT ANUL.

Ceea ce fusese cel mai bun lucru care mi se întâmplase toată ziua.

Îi mai spun lui Bridge despre misterioasa oră de Viaţă, *La Vie,* pentru că ea şi cu mine petrecuserăm toată vara în speculaţii. (Eu: „Pariez ca o să ţinem dezbateri despre Big Bang şi Sensul Vieţii.” Bridge: „Fato, or să te înveţe probabil tehnici de respiraţie şi cum să converteşti mâncarea în energie.”) Şi tot ce făcuserăm azi fusese să stăm în linişte şi să ne ocupăm de teme.

Cât de jalnic.

Eu mi-am petrecut întreaga perioadă citind prima carte recomandată pentru engleză. Şi, uau. Dacă încă nu mi-aş fi dat seama că sunt în Franţa, mi-aş fi dat acum. Întrucât *Ca*

apa pentru ciocolată are sex în paginile ei. MULT sex. Dorinţa unei femei dă literalmente foc unei clădiri şi apoi un soldat o aruncă, în pielea goală, pe un cal şi o fac în timp ce fug la galop. În niciun caz nu m-ar fi lăsat să citesc asta dincolo, în Centura Biblică[12]. Cea mai sexy lectură la care am ajuns a fost *Litera stacojie*[13].

Trebuie să-i spun lui Bridge despre cartea asta.

E aproape miezul nopţii când termin de scris e-mailul, dar pe hol e încă animaţie. Elevii din ultimul şi penultimul an au multă libertate, pentru că se presupune că suntem destul de maturi cât să ne descurcăm cu ea. Eu una sunt, dar am îndoieli serioase în privinţa colegilor mei. Tipul de vizavi deja are o piramidă de sticle de bere îngrămădite pe hol, în faţa uşii, pentru că, la Paris, puştilor de şaisprezece ani li se permite să bea vin şi bere. Trebuie să ai optsprezece să consumi tărie.

Nu că n-aş fi văzut şi *tărie* pe aici.

Mă întreb dacă mama a avut vreo idee că ar fi legal pentru mine să mă îmbăt, când a fost de acord cu plecatul. A părut foarte surprinsă când au vorbit despre asta la seminariile pregătitoare şi am primit o lungă predică despre responsabilitate în seara aceea, la cină. Dar nu mi-am pus în gând să mă îmbăt. Întotdeauna am considerat că berea miroase ca urina.

Sunt câţiva angajaţi cu jumătate de normă care lucrează la recepţie, dar numai unul e administrator al dormitoarelor şi e intern. Îl cheamă Nate, iar apartamentul lui e la primul etaj. E la o postuniversitară, pe undeva pe aici. SAPA îl plăteşte cu siguranţă bine ca să stea cu noi.

---

[12] Bible Belt – zonă din S.U.A., predominant în Sud şi în Midwest, remarcabilă pentru fundamentalismul ei religios.

[13] Roman din 1850 al lui Nathaniel Hawthorne; povestea se petrece în puritanul Boston de la mijlocul secolului al XVII-lea, când personajul Hester Prynne naşte în urma unei poveşti de adulter şi apoi se chinuieşte să-şi creeze o viaţă nouă, de căinţă şi demnitate.

Nate are vreo douăzeci şi ceva de ani, e scund şi palid şi are capul ras. Ceea ce sună neobişnuit, dar de fapt e chiar atrăgător. Vorbeşte blând şi pare genul de tip bun ascultător, dar tonul lui musteşte de responsabilitate şi de un soi de atitudine stai-la-locul-tău. Părinţii mei l-au plăcut. El are, de asemenea, un bol plin de prezervative lângă uşa lui.

Mă întreb dacă părinţii mei au văzut asta.

Cei din anul întâi şi doi sunt cazaţi în altă clădire. Stau mai mulţi într-o cameră, etajele lor sunt împărţite pe sexe şi au tone de supraveghetori. De asemenea, au interdicţii de a ieşi din imobil. Noi nu. Doar trebuie să semnăm într-o condică la venire şi la plecare, noaptea, astfel încât Nate să ştie că mai suntem încă în viaţă. Mda. Sunt sigură că nimeni nu profită de această maximă securitate.

Mă târăsc pe hol ca să folosesc baia. Îmi ocup locul la coadă – e întotdeauna coadă, chiar şi la miezul nopţii – în spatele Amandei, fata care l-a abordat pe St. Clair la micul dejun. Ea se uită cu superioritate la jeanşii mei decoloraţi şi la tricoul meu vintage cu Orange Crush.

Nu ştiam că stă şi ea la acelaşi etaj cu mine. Splendid.

Nu ne vorbim. Urmăresc cu degetul modelele florale de pe tapet. Résidence Lambert e un amestec ciudat de rafinament parizian şi lucruri practice pentru adolescenţi. Aplicele de cristal dau holurilor o lumină aurie, dar în camerele noastre zumzăie becurile fluorescente. Podelele sunt din lemn masiv lăcuit, dar acoperite cu covoare rezistente la trafic intensiv. Flori proaspete şi lămpi Tiffany împodobesc lobby-ul, dar scaunele sunt banchete şubrede de două persoane, iar mesele sunt cioplite cu iniţiale şi cuvinte porcoase.

— Deci tu eşti noul *Brandon,* zice Amanda.

— Pardon?

— Brandon. Numărul douăzeci şi cinci. A fost exmatriculat anul trecut, una dintre profesoare i-a găsit *coca* în rucsac.

Se uită la mine din nou şi se încruntă.

— În fine, de *unde* eşti?

Dar ştiu ce mă întreabă de fapt. Vrea să ştie de ce au ales pe cineva ca mine să iau locul lui Brandon.

— Atlanta.

— *Oh,* zice ea, de parcă asta ar explica ţărănismul meu complet şi desăvârşit, m-am gândit eu.

Naiba s-o ia. E unul dintre cele mai mari oraşe din America.

— Păi, tu şi St. Clair păreaţi destul de *prieteni* la micul dejun.

— Îm.

Mă simte ca pe o rivală?

— Eu nu mi-aş face nicio iluzie, în locul tău, continuă ea. Nici măcar *tu* nu eşti destul de frumoasă ca să i-l furi iubitei lui. Sunt împreună *dintotdeauna.*

Ăsta a fost un compliment? Sau nu? Treaba asta cu emfaza chiar mă calcă pe nervi. (Pe *nervi.)*

Amanda scoate un căscat prefăcut, plictisit.

— Interesant *păr.*

Mi-l ating, cu infatuare.

— Mersi. Prietena mea mi l-a decolorat.

Bridge a adăugat şuviţa groasă la părul meu şaten-închis abia săptămâna trecută. În mod normal, îmi ţin şuviţa pe după urechea dreaptă, dar în seara asta e prinsă la spate, în coadă.

— Ţie îţi place? întreabă ea.

Remarca universală a nesuferitelor în loc de *Mie mi se pare hidoasă.* Las mâna jos.

— Da. De aceea mi-am făcut-o.

— Ştii, eu n-aş strânge-o la spate aşa. Arăţi cumva ca un *sconcs.*

— Cel puţin nu pute ca unul.

Rashmi apare în spatele meu. A vizitat-o pe Meredith; le-am auzit vocile înăbuşite prin pereţi.

— Încântător parfum, Amanda. Să dai ceva mai mult, data viitoare. Nu ştiu dacă se simte şi în Londra.

Amanda mârâie:

— Drăguţi *ochelari.*

— Bună asta, îi serveşte Rashmi impasibilă, dar observ că şi-i potriveşte pe nas, totuşi.

Unghiile ei sunt albastru-electric, aceeaşi nuanţă ca şi ramele. Se întoarce spre mine:

— Stau două etaje mai sus, camera 601, dacă ai nevoie de ceva. Ne vedem la micul dejun.

Aşadar nu mă displace! Sau poate doar Amanda îi e mai nesuferită. În orice caz, îi sunt recunoscătoare şi spun la revedere în urma siluetei sale care se îndepărtează. Ea face cu mâna şi intră pe casa scărilor, tocmai când Nate iese. Se apropie de noi cu atitudinea lui liniştită, prietenoasă.

— Mergeţi la culcare curând, domnişoarelor?

Amanda zâmbeşte dulce.

— Bineînţeles.

— Grozav. A fost plăcută prima ta zi, Anna?

Mi se pare atât de ciudat că toată lumea de aici îmi ştie deja numele.

— Da. Mulţumesc, Nate.

El dă din cap de parcă spusesem ceva la care merita să chibzuiască, apoi spune noapte bună şi se îndreaptă către băieţii care pierd vremea în capătul celălalt al holului.

— *Urăsc* când face asta, zice Amanda.

— Ce anume face?

— Ne verifică. Ce *măgar.*

Uşa băii se deschide şi o micuţă cu părul roşu se strecoară pe lângă Amanda, care stă nemişcată de parcă ar fi Regina Pragului. Fata trebuie să fie din penultimul an. N-o recunosc din cercul băncilor de la engleză pentru ultimul an.

— Doamne, ai căzut în budă? întreabă Amanda.

Pielea palidă a fetei se face trandafirie.

— A folosit doar lavoarul, spun eu.

Amanda păşeşte maiestuoasă pe gresie, papucii ei purpurii pufoşi plesnindu-se de călcâie. Trânteşte uşa.

— Ţi se pare că-mi pasă? *Fată Sconcs?*

capitolul şase

O săptămână la şcoală şi sunt îngropată până la genunchi în Educaţia Internaţională Sofisticată.

Programa profesoarei Cole e fără obişnuiţii Shakespeare şi Steinbeck, în schimb ne axăm pe traducerea operelor literare. În fiecare dimineaţă conduce discuţia despre *Ca apa pentru ciocolată,* de parcă am fi la un club de lectură şi nu la o materie plictisitoare, obligatorie. Aşadar, engleza e excelentă.

Pe partea cealaltă, profesoara mea de franceză e clar analfabetă. Cum altfel se explică faptul că în ciuda titlului de pe manualul nostru – *Franceză Nivelul Unu* – doamna Gillet insistă să vorbească numai în franceză? De asemenea, mă pune să răspund de zeci de ori. Eu nu ştiu niciodată răspunsul.

Dave îi zice Madame Guillotine. Doamna Ghilotină. Asta e, de asemenea, excelentă.

El a mai făcut cursul ăsta, ceea ce îi e de ajutor, dar evident nu foarte de ajutor, căci a ratat prima rundă de examinare. Dave are părul miţos şi buze răsfrânte, şi combinaţia neobişnuită de piele bronzată şi pistrui. Mai multe fete sunt îndrăgostite de el. Este, de asemenea, în clasă cu mine şi la istorie. Eu sunt cu juniorii, pentru că seniorii învaţă guvernarea, iar eu deja am studiat-o. Aşa că stau între Dave şi Josh.

Josh e tăcut şi rezervat la ore, dar în afara lor, are simţul umorului la fel ca St. Clair. E uşor de înţeles de ce sunt atât de buni prieteni. Meredith zice că se idolatrizează unul pe celălalt, Josh din cauza farmecului înnăscut al lui St. Clair, iar St. Clair din cauză că Josh e un artist uluitor. Rar îl văd pe Josh fără creionul de desen sau carnetul de schiţe. Lucrările lui sunt incredibile – tuşe groase, îndrăzneţe şi detalii extrem de minuţioase – iar degetele îi sunt întotdeauna pătate de tuş.

Dar aspectul cel mai notabil al noii mele educaţii este acela care are loc în afara orelor de clasă. Cel niciodată menţionat în broşurile lucioase. Şi anume: a urma o şcoală cu internat este ca *a trăi într-o* şcoală. Nu pot scăpa. Chiar şi când sunt în camera mea, urechile îmi sunt asurzite de muzică pop, de păruiala pe maşinile de spălat şi de dansul beţivanilor de pe casa scărilor. Meredith susţine că or să se potolească odată ce juniorilor o să le treacă entuziasmul noutăţii, dar eu nu mai sper.

Oricum.

E vineri seara, iar Résidence Lambert s-a golit. Colegii mei s-au dus la baruri, iar eu am linişte pentru prima oară. Dacă închid ochii, aproape că-mi pot închipui că sunt acasă. Cu excepţia operei. Diva cântă în majoritatea serilor la restaurantul de vizavi. Pentru cineva cu un asemenea volum al vocii, e surprinzător de mărunţică. Este, de asemenea, una dintre acele persoane care îşi rad sprâncenele şi le desenează apoi cu dermatograful. Arată ca ieşită din *The Rocky Horror Picture Show.*

Bridge mă sună pe când urmăresc *Rushmore,* din confortul mini-patului meu. E filmul care l-a lansat pe Wes Anderson. Wes e uimitor, un adevărat autor implicat în fiecare aspect al producţiei, cu un stil caracteristic, pe care-l recunoşti în fiecare cadru – melancolic şi excentric, impasibil şi sumbru. *Rushmore* e unul dintre favoritele mele. E despre un băiat pe nume Max Fisher care e obsedat, printre multe altele, de şcoala particulară care l-a exmatriculat. Cum ar fi viaţa mea dacă aş fi la fel de pasionată de SAPA cum e Max de Academia Rushmore? Pentru început, probabil n-aş fi singură, în dormitorul meu, învelită în cearşafuri albe cu picăţele crem.

— Annnn-ahhhh, zice Bridge. Îi urăăăăăsc.

N-a obţinut titlul de lider pe instrumente în orchestră. Ceea ce e o porcărie, pentru că toată lumea ştie că ea e cel mai talentat toboşar din şcoală. Instructorul de percuţie i-a dat postul lui Kevin Quiggley, pentru că s-a gândit că băieţii

din secţiunea de tobe n-or s-o respecte pe Bridge ca lider – pentru că e fată.

Mda, ei bine, acum chiar n-or s-o facă. Ticălosul.

Aşa că Bridge urăşte orchestra, şi-l urăşte pe instructor, şi-l urăşte şi pe Kevin, care e un tâmpit cu un orgoliu exagerat.

— Stai să vezi, îi spun eu. În curând o să fii următoarea Meg White sau Sheila E, iar Kevin Quiggley se va lăuda cum *te-a cunoscut el odinioară.* Iar când o să se apropie de tine după vreun mare spectacol, aşteptându-se la tratament special şi acces liber în spatele scenei? Ei bine, ai să poţi trece nepăsătoare pe lângă el fără să-i arunci nici măcar o privire peste umăr.

Îi simt zâmbetul din voce.

— De ce nu te muţi înapoi, Banana?

— Pentru că taică-meu are numai gărgăuni la cap.

— Singura posesie de netăgăduit.

Am vorbit până la trei dimineaţa, aşa că m-am trezit după prânz. Mă dau grăbită jos din pat ca să mă îmbrac înainte să se închidă cantina. E deschisă numai pentru mic dejun şi prânz, sâmbăta şi duminica. E linişte când ajung, dar Rashmi, Josh şi St. Clair sunt aşezaţi la masa lor obişnuită.

Simt presiunea. M-au tachinat toată săptămâna, pentru că m-am ferit de orice meniu care ar fi implicat să comand. Mi-am găsit pretexte („Sunt alergică la carnea de vită”, „Nimic nu-i mai bun ca pâinea”, „Ravioli sunt pe nedrept lăudate”), dar nu pot evita la nesfârşit. Monsieur Boutin e din nou la servire. Înşfac o tavă şi trag aer adânc în piept.

— *Bonjour,* ăă... Sup? Sopa? *S’il vous plaît?*

Bună ziua şi vă rog. Am învăţat mai întâi formulele de politeţe, în speranţa că francezii mă vor ierta că masacrez ce-a mai rămas din frumoasa lor limbă. Arăt cu mâna spre cazanul cu supă roşu-portocalie. Dovlecei, cred. Mirosul e extraordinar, ca de salvie şi toamnă – e începutul lui septembrie şi vremea e încă frumoasă. Când vine toamna în Paris?

— Ah! *Soupe,* mă corectează el, binevoitor.

— *Sí, soupe.* Adică, *oui. Oui!* Îmi ard obrajii. Şi, ăă, din… ăă – chestia aia ca salata de pui şi fasole verde?

Monsieur Boutin râde. E râsul voios, dintr-un burdihan ce temură ca piftia, de Moş Crăciun.

— Pui şi *haricots verts, oui.* Ştii, poţi să vo'beşti ingleza cu mine. Îl înţeleg forte bine.

Roşeaţa din obraji se întinde. Fireşte că vorbeşte engleza, într-o şcoală americană. Şi eu am trăit doar cu fleacurile alea de pere şi baghete cinci zile. Îmi întinde un castron de supă şi o farfurioară cu salată de pui, iar stomacul meu ghiorăie la vederea mâncării calde.

— *Merci,* spun eu.

— *De rien.* Pent'u nimic. Şi spe' că n-o să mai sa'i peste mese ca să mă eviţi pe mine!

Îşi duce mâinile la piept, de parcă ar fi profund îndurerat. Eu zâmbesc şi clatin din cap „nu". Pot să fac asta. Pot să fac asta. Pot…

— EI, N-A FOST CHIAR AŞA DE CUMPLIT, NU-I AŞA, ANNA? St. Clair răcneşte din capătul celălalt al cantinei.

Mă întorc în loc şi-i fac semn cu degetul mare în jos, sperând că Monsieur Boutin nu poate vedea. St. Clair răspunde cu un rânjet şi-mi oferă versiunea englezească, semnul victoriei cu două degete. Monsieur Boutin ţocăie în urma mea, binedispus. Plătesc pentru mâncare şi mă aşez lângă St. Clair.

— Mersi. Am uitat cum să fac gestul pe engleză. O să folosesc corect degetele data viitoare.

— Plăcerea e de partea mea. Întotdeauna mă bucur să pot educa.

Poartă aceleaşi haine ca ieri, jeanşi şi un tricou jerpelit cu silueta lui Napoleon imprimată pe el. Când l-am întrebat despre asta, mi-a răspuns că Napoleon e eroul lui.

— Nu c-a fost un tip decent, totuşi. A fost un nemernic. Dar a fost un nemernic mic de înălţime, aşa ca mine.

Mă întreb dacă a dormit la Ellie. Probabil de aceea nu şi-a schimbat hainele. Ia metroul până la colegiul ei în fiecare

seară şi rămâne acolo. Rashmi şi Mer s-au supărat, că poate Ellie se crede prea bună pentru ele, acum.

— Ştii, Anna, zice Rashmi, majoritatea parizienilor înţeleg engleza. Nu trebuie să fii atât de timidă.

Mda. Mersi că-mi atragi atenţia. Acum.

Josh îşi duce mâinile la ceafă şi se lasă pe spate, în scaun. Mânecile bluzei i se ridică, expunând un tatuaj cu un craniu şi două oase pe braţul drept. Pot să spun după liniile groase că desenul îi aparţine. Cerneala neagră e şi mai neagră pe pielea lui albă. E un tatuaj grozav, ca un soi de glumă pe braţul lui slăbănog şi lung.

— E-adevărat, insista el. Eu abia de ştiu două cuvinte şi mă descurc.

— Eu nu m-aş lăuda cu asta.

Rashmi îşi încreţeşte nasul, iar Josh se aruncă înainte în scaunul lui ca să i-l sărute.

— Doamne, iar încep ăştia.

St. Clair se scarpină în creştet şi se uită în altă parte.

— Întotdeauna au fost aşa? întreb, coborându-mi vocea.

— Nu. Anul trecut au fost şi mai şi.

— Uăh. Sunt de mult împreună, atunci?

— Ăă, de iarna trecută?

— A trecut ceva vreme.

El ridică din umeri, iar eu mă opresc, întrebându-mă dacă vreau să-i aud răspunsul la următoarea mea întrebare. Probabil nu, dar întreb totuşi.

— De cât timp sunteţi tu şi Ellie împreună?

St. Clair se gândeşte o clipă.

— De aproape un an, cred.

Ia o sorbitură de cafea – toată lumea pare să bea cafea – apoi trânteşte ceaşca pe farfurioară cu un TRONC răsunător, care-i sperie pe Rashmi şi pe Josh.

— Oh, îmi cer scuze, zice el. V-a deranjat asta?

Se întoarce spre mine şi face ochii mari, a exasperare. Îmi ţin respiraţia. Chiar şi când e nervos e frumos. Nici nu încape comparaţie între el şi Toph. St. Clair e într-alt fel atrăgător, e cu totul altă specie.

— Să schimbăm subiectul. Întinde un deget spre mine: Credeam că frumoasele sudiste ar fi trebuit să aibă accent sudist.

Clatin din cap.

— Numai când vorbesc cu mama. Atunci mă trezesc că-l am, pentru că ea îl are. Majoritatea oamenilor din Atlanta nu au accent. E destul de urban. Mulţi vorbesc însă gangsta, în schimb, adaug eu în glumă.

— *Te crez,* răspunde el în stil gangsta, dar cu accentul lui politicos englezesc.

Împroşc cu supă roşu-oranj peste masă. St. Clair scoate un surprins ha-HA râzând, şi râd şi eu, îndoindu-mă de mijloc ca apucată de crampe abdominale. El îmi întinde un şerveţel să-mi şterg bărbia.

— *Te crez!* repetă el solemn.

Tuse, tuse.

— Te rog, eşti foarte bun, dar e prea…

Respir. Mult.

— N-ar fi trebuit să-mi zici asta. Acum va trebui s-o păstrez pentru ocazii speciale.

— Ziua mea e în februarie. (Tuse, tuse, horcăit.) Te rog să nu uiţi.

— Şi a mea a fost ieri, zice el.

— Ba nu, n-a fost.

— Ba da. A fost.

Şterge rămăşiţele prânzului împrăştiat de mine pe masă. Încerc să-i iau şerveţelul ca să curăţ eu, dar el îmi dă mâna la o parte.

— Aşa e, zice Josh. Am uitat, frate. La mulţi ani cu întârziere.

— N-a fost cu adevărat ziua ta de naştere, nu-i aşa? Ai fi spus ceva.

— Vorbesc serios. Ieri a fost ziua mea, am împlinit optsprezece ani.

Ridică din umeri şi aruncă şerveţelul, pe tava lui goală.

— Familia mea nu e adepta torturilor şi a coifurilor de petrecere.

— Dar trebuie să ai tort de ziua ta, spun eu. Aşa e regula. E cea mai bună parte.

Îmi amintesc tortul *Star Wars* pe care mama, Bridge şi cu mine l-am făcut pentru Seany, în vară. Era verde-crud şi avea forma capului lui Yoda. Bridge a cumpărat chiar vată de zahăr, pentru părul lui din urechi.

— Asta-i exact motivul pentru care nu aduc niciodată vorba, ştii?

— Dar ai făcut ceva special aseară, nu? Vreau să spun, Ellie te-a scos în oraş?

El îşi saltă ceaşca de cafea, dar o aşază la loc, fără să fi băut.

— Ziua mea de naştere e doar o zi ca oricare alta. Şi mi-e bine aşa. Nu am nevoie de tort, pe cuvânt.

— Okay, okay. Bine!

Ridic mâinile, mă predau.

— N-o să-ţi urez la mulţi ani. Nici măcar o vinere frumoasă cu întârziere.

— Oh, poţi să-mi urezi o vinere frumoasă. Zâmbeşte din nou. N-am nimic împotriva zilelor de vineri.

— Apropo, se întoarce Rashmi către mine. Tu de ce n-ai ieşit cu noi, aseară?

— Am avut întâlnire. Cu prietena mea. Bridgette.

Toţi trei se uită lung la mine, aşteptând să continui explicaţiile.

— Întâlnire la telefon.

— Dar ai ieşit în oraş săptămâna asta? întreabă St. Clair. Ai părăsit campusul?

— Desigur.

Pentru că am făcut-o. Ca să ajung în celelalte părţi ale campusului. St. Clair îşi ridică sprâncenele.

— Eşti aşa o mincinoasă!

— Stai să înţeleg şi eu.

Josh îşi aşază mâinile în poziţie de rugăciune. Degetele lui sunt subţiri, ca şi restul trupului, şi are o pată de tuş pe un arătător.

— Ai stat în Paris o săptămână întreagă şi n-ai văzut încă oraşul? Nicio parte din el?

— Am fost în oraş cu părinţii, weekendul trecut. Am văzut Turnul Eiffel.

De la distanţă.

— Cu părinţii, minunat. Şi ce planuri ai pentru seara asta? întreabă St. Clair. Să speli nişte rufe, probabil? Să freci duşul?

— Hei. Ai ceva împotriva frecatului?

Rashmi îşi încreţeşte fruntea.

— Ce o să mănânci? Cantina o să fie închisă.

Grija ei e emoţionantă, dar observ că nu mă invită să vin cu ea şi Josh. Nu că aş fi vrut să ies cu ei, oricum. Cât despre cină, mă gândisem c-o să plec în recunoaştere până la tonomatul căminului. Nu e bine aprovizionat, dar m-aş putea descurca.

— Asta gândeam şi eu, zice St. Clair, când eu nu răspund.

Clatină din cap. Părul lui închis la culoare are câţiva cârlionţi astăzi. Chiar îţi taie respiraţia, pe bune. Dacă ar exista o competiţie olimpică în materie de păr, St. Clair ar câştiga fără îndoială, jos pălăria. Zece puncte din zece. Medalia de aur. Ridic din umeri.

— N-a trecut decât o săptămână. Nu-i mare lucru.

— Hai să recapitulăm faptele, încă o dată, zice Josh. Acesta e primul tău weekend departe de casă?

— Da.

— Primul tău weekend fără supraveghere părintească?

— Da.

— Primul tău weekend fără supraveghere părintească *în Paris?* Şi vrei să ţi-l petreci în camera ta? Singură?

El şi Rashmi schimbă priviri compătimitoare. Mă uit la St. Clair după ajutor, dar îl găsesc uitându-se fix la mine, cu capul aplecat într-o parte.

— Ce-i? întreb, iritată. Am supă pe barbă? Fasole verde între dinţi?

St. Clair zâmbeşte pentru sine.

— Îmi place strungăreaţă ta, zice, în cele din urmă.
Întinde mâna şi mă mângâie uşor.
— Ai un păr perfect.

capitolul şapte

Petrecăreţii au părăsit căminul. Ronţăi snackurile de la tonomat şi îmi actualizez website-ul. Până acum am încercat: (A) un baton Bounty, care s-a dovedit a fi acelaşi lucru ca batonul de ciocolată Mounds şi (B) o pungă de madlene, prăjiturele în formă de scoică, dar care erau râncede şi mi-au făcut sete. Astea împreună mi-au ridicat glicemia din sânge la un nivel suficient cât să pot lucra.

De vreme ce nu am niciun film nou de recenzat pentru Femme Film Freak (fiindcă sunt ruptă de tot ce e bun şi pur şi minunat în America – filmele) mă joc cu pagina de deschidere. Creez un banner nou. Stilizez o recenzie veche. Seara, Bridge îmi trimite un email:

Am fost cu Matt şi Cherrie M (de la meremetisită) la film, aseară. Şi ia ghici! Toph a întrebat de tine!! I-am spus că o duci minunat, DAR că ABIA aştepţi să vii acasă, în decembrie. Cred c-a prins ideea. Am vorbit despre trupa lui cam un minut (încă niciun spectacol, fireşte), dar Matt a făcut mutre tot timpul, aşa că a trebuit să plecăm. Ştii ce părere are el despre Toph. OH! Şi Cherie a încercat să ne convingă să vedem ultimul lacrimogen al tatălui tău. ŞTIU.

Eşti naşpa. Vino acasă.
Bridge

Meremetisită. Dichisită şi atrăgătoare pe-afară, dar şubredă pe dinăuntru, neinspirând încredere. Da! Descrierea asta e mănuşă pentru Cherrie. Sper doar că Bridge nu m-a făcut să par prea disperată, în pofida dorinţei mele arzătoare ca Toph să-mi trimită e-mailuri. Şi nu-mi vine să cred că Matt încă se mai zbârleşte în preajma lui, chiar dacă noi doi nu mai suntem împreună. Toată lumea îl place pe Toph. Ei bine, uneori îi mai enervează pe

patroni, dar asta numai pentru că e înclinat să uite de programul de lucru. Şi sună să spună că e bolnav.

Citesc din nou e-mailul ei, sperând să găsesc cuvintele „Toph spune că e îndrăgostit nebuneşte de tine şi că o să te aştepte şi o veşnicie”. N-am norocul ăsta. Atunci îmi cercetez secţiunea de mesaje favorite, ca să văd ce se mai spune despre noul film al tatei. Recenziile pentru *Decizia* nu sunt cine ştie ce, în ciuda bunei clasări în box office. Unul dintre criticii constanţi, portocalamecanică88, spune aşa: „E o aiureală. Una penibilă. Ca un maraton în toiul lunii lui cuptor îmbrăcat în pantaloni de schi”.

Sună destul de aproape de adevăr.

După o vreme, mă plictisesc şi caut *Ca apa pentru ciocolată.* Vreau să fiu sigură că n-am scăpat niciuna dintre teme, înainte de a-mi scrie eseul. Nu trebuie să-l predau decât peste două săptămâni, dar am o grămadă de timp la dispoziţie în momentul de faţă. Cum ar fi, toată noaptea.

Bla-bla-bla. Nimic interesant. Şi tocmai mă pregătesc să mai verific o dată e-mailurile, când îmi sare în ochi pasajul ăsta: *De-a lungul întregului roman, înfierbântarea e un simbol pentru dorinţa sexuală. Tita îşi poate controla căldura din bucătărie, dar focul din propriul trup e o forţă deopotrivă a tăriei şi a distrugerii.*

— Anna?

Cineva bate la uşa mea şi mă face să sar de pe scaun. Nu. Nu cineva. St. Clair.

Sunt îmbrăcată într-un tricou vechi cu Mayfield Dairy, completat cu o vacă-emblemă în galben şi maro, şi pantaloni de pijama flauşaţi, roz-aprins, cu imprimeuri de căpşuni gigantice. Nici măcar n-am sutien.

— Anna, ştiu că eşti acasă. Îţi văd lumina.

— Stai un pic! spun eu repede. Vin imediat.

Înfig mâna în hanoracul meu negru şi îi închei fermoarul peste mutra vacii, înainte să smucesc uşa.

— *Bunăscuzămă.* Intră!

Deschid uşa larg, dar el rămâne în loc o clipă, uitându-se la mine. Nu reuşesc să citesc expresia de pe faţa lui. Apoi schiţează un zâmbet răutăcios şi trece pe lângă mine.

— Drăguţe căpşuni.

— Taci!

— Nu, vorbesc serios. Simpatice.

Şi chiar dacă nu spune simpatice cu sensul de „vreau să-mi părăsesc iubita şi să încep să mă întâlnesc cu tine", ceva pâlpâie în lăuntrul meu. *Forţa tăriei şi a distrugerii,* Tita de la Garza, o ştia atât de bine. St. Clair stă în mijlocul camerei mele. Se scarpină în cap şi tricoul i se ridică într-o parte, expunând o fâşie de abdomen gol.

Vuf! Focul meu interior se aprinde.

— E chiar… ăă… curat, zice el.

Fâss. Flăcările se sting.

— Zău?

Ştiu că e o cameră ordonată, dar n-am cumpărat încă o soluţie de curăţat geamurile. Oricine a curăţat fereastra ultima oară habar n-are cum se foloseşte o sticlă de Windex. Secretul e să pulverizezi câte puţin o dată. Cei mai mulţi oameni pulverizează prea mult şi atunci se strânge la colţuri, care sunt mult mai greu de uscat fără să laşi dâre sau scame în urmă…

— Da. Chiar alarmant.

St. Clair se plimbă prin jur, ridicând în mână diverse lucruri şi examinându-le cum făcusem şi eu în camera lui Meredith. Îmi inspectează colecţia de figurine cu banane şi elefanţi aliniate pe dulapul de haine. Ridică un elefant de sticlă şi îşi înalţă sprâncenele, întrebător.

— E porecla mea.

— Elefant? Clatină din cap. Scuze, nu văd legătura.

— Arma Oliphant. *Banana Elephant.* Prietena mea colecţionează astea pentru mine, iar eu colecţionez poduri de jucărie şi sandvişuri pentru ea. Pe ea o cheamă Bridgette Saunderwick, adaug eu.

St. Clair lasă elefantul de sticlă şi se îndreaptă spre biroul meu.

— Deci poate oricine să-ţi spună Elefant?

— Banana Elephant, îl corectez eu. Şi nu. Cu siguranţă nu.

— Îmi cer scuze, zice el. Dar nu pentru asta.

— Cum? De ce?

— Aranjezi la loc tot ce las eu din mână.

Dă din cap privind spre mâinile mele, care tocmai rearanjează elefantul.

— N-a fost politicos din partea mea să vin aici şi să încep să-ţi ating lucrurile.

— Oh, e în regulă, spun eu repede, lăsând figurina în pace. Poţi să atingi tot ce vrei de la mine.

El încremeneşte. O expresie hazlie trece peste faţa lui înainte să-mi dau seama ce spusesem. Nu în sensul *ăla.*

Nu că în sensul *ăla* ar fi fost atât de rău.

Dar îmi place Toph, iar St. Clair are o iubită. Şi chiar dacă situaţia ar fi fost altfel, Mer încă are drepturi înaintea mea. N-aş face niciodată asta după cât de drăguţă a fost în prima mea zi. Şi în a doua. Şi în fiecare dintre celelalte ale săptămânii ce-a trecut.

De altfel, el e doar un băiat atrăgător. Nimic pentru care să te ambalezi. Vreau să spun, străzile Europei sunt pline de băieţi frumoşi, nu? Băieţi învăţaţi să se poarte, cu tunsori îngrijite şi haine stilate. Nu că aş fi văzut pe careva chiar şi pe departe la fel de arătos ca *Monsieur* Étienne St. Clair. Şi totuşi.

El îşi întoarce ochii de la mine. E doar imaginaţia mea sau chiar arată stingherit? Dar de ce ar fi stingherit? Eu sunt cea care spun idioţenii.

— Ăsta e iubitul tău?

Arată spre wallpaper-ul laptopului meu, o fotografie cu foştii colegi de muncă şi cu mine prostindu-mă pe acolo. Fusese făcută înainte de lansarea de la miezul nopţii a ultimei ecranizări a unui roman fantasy. Cei mai mulţi dintre noi eram îmbrăcaţi în elfi sau vrăjitori.

— Cel cu ochii închişi? continuă el.

— CE?

Crede că m-aş întâlni vreodată cu un tip ca *Hercules?* Hercules e asistent manager. E cu zece ani mai în vârstă decât mine şi, da, aşa îl cheamă de-adevăratelea. Şi cu toate că e simpatic şi ştie mai multe ca oricine despre filmele de groază japoneze, are de asemenea o codiţă la spate.

O codiţă.

— Anna, glumesc. Cel de aici. Perciuni.

Arată spre Toph, motivul pentru care îmi place atât de mult fotografia asta. Capetele noastre sunt întoarse unul spre celălalt şi avem un zâmbet tainic, de parcă am fi împărtăşit o glumă numai de noi ştiută.

— Oh. Ăă... nu. Nu chiar. Adică, Toph a fost aproape iubitul meu. Am plecat înainte să...

Las vorbele în aer, încurcată.

— Înainte să se fi întâmplat mare lucru.

St. Clair nu răspunde. După o tăcere incomodă, îşi vâră mâinile în buzunare şi se leagănă pe călcâie.

— Pregătită pentru tot.

— Ce? mă mir eu.

— *Tout pourvoir.*

Face semn din cap către perna de pe patul meu. Cuvintele sunt brodate deasupra unei imagini cu un inorog. Era un cadou de la bunicii mei, iar motoul şi blazonul sunt pentru clanul Oliphant. Cu mult timp în urmă, bunicul s-a mutat în America şi s-a însurat cu bunica, dar a rămas devotat tuturor lucrurilor scoţiene. Întotdeauna ne cumpăra lui Seany şi mie lucruri decorate cu tartanul clanului (albastru şi verde în pătrăţele, cu linii albe şi negre). De pildă, aşternutul meu de pat.

— Da, ştiu ce înseamnă. Dar de unde ai ştiut?

— *Tout pourvoir.* E în franceză.

Excelent. Motoul clanului Oliphant, care mi-a fost vârât în cap din fragedă pruncie, se dovedeşte a fi în FRANCEZĂ, iar eu habar n-aveam. Mulţumesc, bunicule. De parcă n-aş fi părut deja o tembelă. Dar de unde era să bănuiesc că un

motto scoţian avea să fie în franceză? Parcă ştiam că îi urau pe francezi. Sau numai pe englezi?

Ah, nu ştiu. Întotdeauna presupusesem că era ceva în latină sau în vreo altă limbă moartă.

— Fratele tău?

St. Clair arată spre singura poză pe care mi-am atârnat-o la capul patului. Seany râde la obiectiv şi arată spre una dintre ţestoasele cercetate de mama, care îşi lungeşte gâtul şi ameninţă să-i smulgă degetul. Mama face un studiu despre obiceiurile reproductive din viaţa ţestoaselor muşcătoare şi îşi vizitează pepiniera din Chattahoochee River de mai multe ori pe lună. Fratele meu adoră s-o însoţească, în vreme ce eu prefer să stau acasă. Ţestoasele muşcătoare sunt *rele.*

— Îmhm. El e Sean.

— Un nume cam irlandez pentru o familie cu aşternuturi din tartan.

Zâmbesc.

— E cumva un punct dureros. Mamei i-a plăcut foarte mult numele ăsta, dar bunicul – tatăl tatălui meu – practic a murit când l-a auzit. Stăruia pentru Malcolm sau Ewan sau Dougal, în schimb.

St. Clair râde.

— Câţi ani are?

— Şapte. E în clasa a doua.

— E mare diferenţa de vârstă între voi.

— Păi, a fost fie un accident, fie un ultim efort de a salva o căsnicie ce se ducea de râpă. N-am avut niciodată curajul să întreb.

Uau. Nu-mi vine să cred că am lăsat să-mi scape asta. El se aşază pe marginea patului.

— Părinţii tăi sunt divorţaţi?

Mă învârt pe lângă scaunul de la birou, pentru că nu pot să stau lângă el, pe pat. Poate când o să fiu obişnuită cu prezenţa lui, voi fi în stare să mă descurc într-o acţiune ca asta. Dar nu încă.

— Da. Tata a plecat la şase luni după ce s-a născut Sean.

— Îmi pare rău.

Şi-mi dau seama că e sincer.

— Şi ai mei sunt despărţiţi.

Mă cutremur şi îmi vâr mâinile la subsuori.

— Atunci, şi mie îmi pare rău. Asta-i nasol.

— Nu-i nimic. Tata e un ticălos.

— Şi al meu la fel. Adică, evident că e, dacă ne-a părăsit când Sean era nou-născut. Ceea ce indubitabil a făcut. Şi, de asemenea, e vina lui că acum sunt izolată aici. La Paris.

— Ştiu.

Oare?

— Mi-a spus Mer. Dar te asigur că tata e mai rău. Din nefericire, el e cel care se află aici, la Paris, în timp ce mama e singură, la mii de kilometri depărtare.

— Tatăl tău locuieşte aici?

Sunt surprinsă. Ştiam că tatăl lui e francez, dar nu-mi pot imagina pe cineva trimiţându-şi copilul la internat, când locuieşte în acelaşi oraş. N-are nicio logică.

— Deţine o galerie de artă aici şi una la Londra. Îşi împarte timpul între ele.

— Cât de des îl vezi?

— Niciodată, dacă pot.

St. Clair se posomorăşte şi eu mă gândesc că n-am nicio idee de ce se află el aici, în camera mea. Îi spun şi lui asta.

— N-am zis? Se îndreaptă de spate. Oh, ei bine, ştiam că dacă nu vine cineva să te târască pur şi simplu afară, n-ai să ieşi niciodată din cameră. Aşa că mergem pe-afară.

Un amestec ciudat de fluturi şi agitaţie erupe în stomacul meu.

— În seara asta?

— În seara asta.

— Bine. Fac o pauză. Şi Ellie?

El se lasă înapoi pe spate şi acum e întins pe patul meu.

— Planurile noastre au căzut.

Spune asta cu o fluturare vagă a mâinii, într-un mod care mă opreşte să-l descos mai departe.

Arăt spre pantalonii mei de pijama.

— Nu sunt chiar îmbrăcată pentru asta.

— Haide, Anna. Pe bune, chiar trebuie s-o luăm de la capăt cu asta?

Îi arunc o privire dubitativă, iar perna cu inorog zboară în capul meu. I-o arunc înapoi, iar el rânjeşte, se dă jos din pat şi o aruncă şi mai tare. Întind mâinile s-o prind, dar ratez, iar el mă loveşte din nou de două ori înainte să mă lase s-o înşfac. St. Clair se îndoaie de râs, iar eu îl pocnesc cu perna peste spate. El încearcă s-o recupereze, dar eu o ţin bine şi ne luptăm, înainte şi înapoi, până când el îi dă drumul. Inerţia mă aruncă pe pat, ameţită şi asudată.

St. Clair se lasă să cadă lângă mine, gâfâind. Stă atât de aproape încât părul lui mă gâdilă pe faţă. Braţele noastre aproape că se ating. Aproape. Încerc să expir, dar nu mai ştiu cum se respiră. Şi atunci îmi aduc aminte că nu am sutien. Iar acum sunt paranoică.

— Okay. El gâfâie. Uite cum – gâfâie, gâfâie – facem.

Nu vreau să simt asta faţă de el. Vreau ca lucrurile să fie normale. Vreau să-i fiu doar prietenă, nu o altă fată proastă visând la ceva care no să se întâmple niciodată. Mă forţez să mă ridic. Părul meu e razna şi electrizat după bătaia cu perna, aşa că înşfac un elastic de pe masa de toaletă şi mi-l prind la spate.

— Pune-ţi nişte pantaloni, zice el. Şi o să-ţi arăt Parisul.

— Asta e? Ăsta e planul?

— Toată tărăşenia.

— Uau. „Tărăşenie”. Ce excentric!

St. Clair mormăie şi dă cu perna în mine. Sună telefonul. E probabil mama; m-a sunat în fiecare seară, săptămâna asta. Îmi culeg telefonul de pe birou şi mă pregătesc să-i închid soneria, când numele îmi sare în ochi. Îmi stă inima.

Toph.

capitolul opt

— Sper că porţi o beretă.

Aşa mă salută Toph.

Deja râd. A sunat! A sunat Toph!

— Nu încă.

Încep să mă plimb de-a lungul micii mele camere.

— Dar aş putea să iau una pentru tine, dacă vrei. Cu numele tău cusut pe ea. Ai putea s-o porţi în loc de ecuson.

— Mi-ar sta bestial cu o beretă.

Simt un rânjet în vocea lui.

— Nimeni nu poate fi bestial cu o beretă. Nici măcar tu.

St. Clair stă în continuare întins pe patul meu. Îşi înalţă capul ca să se uite la mine. Îi zâmbesc şi-i arăt către poza de pe laptopul meu. *Toph,* mimez eu.

St. Clair clatină din cap.

Perciuni.

Ah, mimează el, drept răspuns.

— Deci a venit soră-ta, ieri.

Toph întotdeauna se referă la Bridge ca la sora mea. Avem aceeaşi înălţime şi aceeaşi constituţie subţire, şi amândouă avem părul foarte drept şi lung, numai că al ei e blond şi al meu şaten. Şi, ca mai toţi cei care petrec foarte mult timp împreună, vorbim la fel. Deşi ea foloseşte cuvinte mai pompoase. Iar braţele ei sunt frumos sculptate, de la tobe. Iar eu am strungăreaţă, în vreme ce ea are aparat dentar. Cu alte cuvinte, e ca mine, dar mai frumoasă, mai deşteaptă şi mai talentată.

— N-am ştiut că e bateristă, zice el. Se pricepe?

— E cea mai bună.

— Spui asta pentru că e prietena ta sau pentru că chiar e bună?

— E cea mai bună, repet eu.

Cu colţul ochiului, îl văd pe St. Clair aruncând o privire spre ceasul de pe dulap.

— Bateristul meu ne-a lăsat baltă. Crezi că ar fi interesată? Vara trecută, Toph a întemeiat o trupă punk, The Penny Dreadfuls[14]. S-au auzit multe despre numeroasele schimbări de membri şi certurile asupra conţinutului textelor, dar n-au ţinut niciun spectacol. Ceea ce e mare păcat. Pariez că Toph arată bine cu o chitară de gât.

— Drept să-ţi spun, zic, cred c-ar vrea. Jigodia aia de instructor de la percuţie tocmai s-a ferit s-o facă conducătoare de secţiune, şi ea are ceva furie de vărsat.

Îi dau numărul ei de telefon. Toph îl repetă, în vreme ce St. Clair bate cu degetul într-un ceas de mână imaginar. E doar ora nouă, nu înţeleg ce-i graba asta. Până şi eu ştiu că e devreme pentru Paris. El îşi drege glasul zgomotos.

— Hei, scuză-mă. Trebuie să plec, zic eu.

— E cineva cu tine, acolo?

— Mmm, da. Prietenul meu. Mă scoate în oraş, în seara asta.

Un moment de pauză.

— Un *el?*

— E doar un prieten. Mă întorc spre St. Clair. Are o iubită.

Strâng din ochi. Trebuia să spun asta?

— Dar n-ai uitat de noi, da? Vreau să spun… Tărăgănează. Noi, aici, în Atlanta? N-ai să renunţi la noi pentru vreun franţuz şi să nu te mai întorci niciodată!?

Inima îmi bate nebuneşte.

— Bineînţeles că nu. O să mă întorc de Crăciun.

— Bun. Okay, Annabel Lee. Şi eu trebuie să mă întorc la lucru, oricum. Hercules e probabil supărat că nu stau la uşă. *Ciao!*

— De fapt, spun eu, e *au revoir.*

— Mă rog.

Râde şi închidem amândoi.

St. Clair se ridică de pe pat.

— Iubit gelos?

---

[14] Romane melodramatice.

— Ţi-am mai spus. Nu-i iubitul meu.

— Dar îţi place de el.

Roşesc.

— Păi… da.

Expresia lui St. Clair e indescifrabilă. Poate supărată. Face semn din cap spre uşă.

— Mai vrei să ieşim?

— Ce? sunt nedumerită. Da, fireşte. Stai să mă schimb, mai întâi.

Îl conduc la uşă şi, cinci minute mai târziu, pornim spre nord. Mi-am pus bluza favorită, o chestie ieftină şi drăguţă, care se mulează pe mine în locurile potrivite, şi jeanşi şi tenişi de pânză. Ştiu că tenişii nu sunt foarte franţuzeşti – ar fi trebuit să port cizme ascuţite sau tocuri ameţitoare – dar cel puţin nu sunt albi. E adevărat ce se spune despre pantofii sport. Numai turiştii americani îi poartă, nişte chestii mari şi urâte, bune când tunzi iarba sau zugrăveşti casa.

E o seară frumoasă. Luminile Parisului sunt galbene, verzi şi portocalii. Aerul cald se amestecă în spirale cu sporovăitul oamenilor de pe stradă şi cu clinchetul paharelor de vin din restaurante. St. Clair s-a înviorat la loc şi îmi povesteşte mai multe amănunte sinistre din biografia lui Rasputin, pe care a terminat-o de citit în după-amiaza asta.

— Atunci ceilalţi ruşi i-au pus o doză de cianură în mâncare, destul de puternică să ucidă cinci oameni, da? Însă lui nu i-a făcut *nimic,* deci au trecut la Planul B – l-au împuşcat din spate cu un revolver. Care *tot* nu l-a omorât. Mai mult, Rasputin a avut destulă energie să-l sugrume pe unul dintre ei, aşa că l-au mai împuşcat *de trei ori.* Şi el tot s-a mai luptat să se ridice! Atunci l-au bătut măr, l-au înfăşurat într-un cearşaf şi l-au aruncat într-un râu îngheţat. Şi, să vezi…

Ochii lui strălucesc. E aceeaşi privire pe care o capătă mama când vorbeşte despre ţestoase, sau Bridge când vorbeşte despre cinele.

— La autopsie, au descoperit că adevărata cauză a morţii a fost hipotermia. Din cauza râului! Nu otrăvirea, nici împuşcarea, nici bătaia. Mama Natură. Şi nu numai atât, braţele lui au fost găsite îngheţate, dar ridicate în sus, de parcă ar fi încercat *să-şi croiască drum cu ghearele* de sub gheaţă.

— Cum? Nu…

Nişte turişti germani pozează în faţa vitrinei unui magazin, cu litere aurii scorojite. Îi ocolim grăbiţi, ca să nu le stricăm fotografia.

— Devine şi mai şi, zice el. Când i-au ars cadavrul, s-a ridicat în fund. Incredibil, chiar s-a ridicat! Probabil pentru că tipul care i-a pregătit cadavrul a uitat să-i taie tendoanele, aşa că s-au strâns când l-au ars…

Am dat din cap, apreciativ.

— Îhh, dar interesant. Zi mai departe.

— …ceea ce a făcut ca picioarele şi corpul să se cambreze, şi totuşi! St. Clair zâmbeşte, triumfător. Toată lumea a înnebunit când a mai văzut-o şi pe-asta.

— Şi cine spune că istoria e plictisitoare?

Îi răspund la zâmbet şi totul e perfect. Aproape. Pentru că în clipa asta trecem de intrarea în SAPA, iar acum sunt mai departe de şcoală decât am fost vreodată înainte. Zâmbetul meu tremură, în timp ce reintru în starea mea naturală: nervoasă şi ciudată.

— Ştii, îţi mulţumesc. Ceilalţi mi-ar fi închis gura cu mult înainte să…

Îmi observă schimbarea de atitudine şi se opreşte.

— Eşti bine?

— Da.

— Da, dar ţi-a spus cineva vreodată că eşti o mincinoasă fără speranţă? Groaznică. Cea mai nepricepută.

— Păi… Şovăi, jenată.

— Daaa?

— Parisul e atât de… străin. Mă căznesc să-mi găsesc cuvintele. Intimidează.

— Neh!

Îmi refuză explicaţia cu un gest.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti.

Ocolim un domn respectabil, aplecat să strângă după câinele lui, un basset cu burta până la pământ. Bunicul m-a prevenit că trotuarele din Paris sunt minate cu surprize canine, dar până acum nu remarcasem asta.

— Tu ai fost obişnuit cu Parisul toată viaţa ta, continui eu. Vorbeşti fluent franceza, te îmbraci ca un european…

— Pardon?

— Ştii: haine frumoase, pantofi frumoşi.

El îşi ridică piciorul stâng, încălţat în ceva tocit şi deformat.

— *Ăştia?*

— Bine, nu. Dar nu eşti în tenişi. Eu ies în evidenţă de la o poştă. Şi nu vorbesc franceza, şi îmi e frică de metrou şi-ar trebui probabil să port tocuri, dar urăsc tocurile…

— Eu mă bucur că nu porţi tocuri, mă întrerupe St. Clair. Atunci ai fi mai înaltă decât mine.

— *Sunt* mai înaltă decât tine.

— Cu puţin.

— Mă laşi? Am cu şapte centimetri mai mult decât tine. Şi tu ai şi ghete.

Mă îmbrânceşte cu umărul, şi încerc să zâmbesc.

— Calmează-te, zice el. Eşti cu mine. Practic, sunt francez.

— Eşti englez.

El rânjeşte.

— Sunt american.

— Un american cu accent englezesc. Asta nu înseamnă că eşti dublu nesuferit francezilor?

St. Clair îşi rostogoleşte ochii.

— Ar trebui să nu mai asculţi clişee şi să începi să-ţi formezi păreri proprii.

— Nu spun clişee.

— Pe bune? Atunci, rogu-te, luminează-mă.

Îmi arată spre picioarele unei fete care merge în faţa noastră. Turuie în franţuzeşte la un telefon celular.

— Ăştia ce sunt, *mai exact?*

— Tenişi, mormăi eu.

— Interesant. Şi domnii de colo, de pe trotuarul celălalt? Ai vrea să-mi explici ce poartă cel din stânga? Acele dispozitive ciudate legate cu şiret de picioarele lui?

Sunt tenişi, fireşte.

— Dar, hei! Îl vezi pe tipul de colo?

Fac semn din cap spre un bărbat în pantaloni scurţi de jeanşi şi un tricou cu Budweiser.

— Eu sunt chiar atât de bătătoare la ochi?

St. Clair mijeşte ochii la individ.

— Bătătoare la ochi, în ce sens? La fel de cheală? De obeză? De lipsită de gust?

— Americancă.

El suspină melodramatic.

— Pe bune, Anna. Trebuie să treci peste asta.

— Pur şi simplu nu vreau să supăr pe nimeni. Am auzit că pe-aici lumea se supără foarte uşor.

— Nu superi pe nimeni, decât pe mine, în clipa asta.

— Dar de ea ce zici?

Îi arăt o femeie de vârstă mijlocie, în pantaloni scurţi kaki şi un maieu tricotat cu stele şi dungi pe el. Are un aparat de fotografiat legat de centură şi se ceartă cu un bărbat cu o pălărioară de pescar. Soţul, presupun.

— Cu desăvârşire supărători.

— Vreau să spun, sunt la fel de bătătoare la ochi ca şi ea?

— Ţinând cont că ea poartă un *steag american,* aş risca un „nu” la întrebarea asta.

Îşi ronţăie unghiile.

— Ascultă. Cred că am o soluţie la problema ta, dar va trebui să mai aştepţi. Tu doar promite-mi că nu mă mai pui să te compar cu femei de cincizeci de ani şi o să am eu grijă de tot.

— Cum? Cu ce? Un paşaport francez?

El pufneşte în râs.

— N-am spus că o să te fac franţuzoaică. Deschid gura să protestez, dar el îmi taie vorba.

— Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, răspund, neliniştită. Nu-mi plac surprizele.

— Dar ar fi bine să fie una bună.

— Oh, e bună.

Şi St. Clair arată atât de încrezut încât sunt gata să i-o spun în faţă, când îmi dau seama că nu mai pot vedea şcoala.

Nu-mi vine să cred. El mi-a deviat cu totul atenţia.

Mi-a luat un moment să recunosc simptomele, dar îmi sfârâie călcâiele şi stomacul îmi tresaltă. Sunt în sfârşit încântată că sunt afară!

— Şi unde mergem?

Abia îmi pot stăpâni nerăbdarea din voce.

— La Sena? Ştiu că e pe aici pe undeva. Mergem să stăm pe malul apei?

— Nu-ţi spun. Mergi mai departe.

O înghit şi pe asta. Ce se întâmplă cu mine? E a doua oară în decurs de un minut când îl las să mă ţină în suspans.

— Oh! Trebuie să vezi mai întâi asta!

Mă ia de braţ şi mă împinge pe partea cealaltă a străzii. Un scooter furios claxonează subţirel şi eu râd.

— Stai, ce…

Şi-apoi rămân fără răsuflare.

Stăm în faţa unei catedrale absolut superbe. Patru coloane groase susţin o faţadă gotică, împodobită cu statui impozante, ferestre înalte şi sculpturi complicate. O clopotniţă subţire se înaltă până departe în întunericul de tuş al cerului nopţii.

— Ce e asta? E faimoasă? Ar trebui s-o ştiu?

— E biserica mea.

— Aici mergi tu?

Sunt surprinsă. Nu pare a fi genul de băiat care se duce la o biserică.

— Nu.

Face semn din cap spre o pancartă, îndemnându-mă să citesc.

— Saint Étienne Du Mont. Hei! Saint Étienne.

El zâmbeşte.

— Întotdeauna am fost un pic proprietar al locului ăstuia. Mama obişnuia să mă aducă aici, când eram mic. Făceam un picnic, la prânz, şi mâncam chiar aici, pe trepte. Uneori, îşi aducea blocul de desen şi desena porumbei şi taxiuri.

— Mama ta e artist?

— Pictoriţă. Lucrează în New York, la MoMA[15].

A spus-o cu atâta mândrie, iar eu mi-am amintit ce zisese odată Meredith – că St. Clair îl admiră pe Josh pentru că acesta desenează foarte bine. Şi că tatăl lui St. Clair deţine două galerii de artă. Şi că St. Clair s-a înscris la arte vizuale, semestrul ăsta. Mă întreb, cu voce tare, dacă e şi el artist.

El ridică din umeri.

— Nu chiar. Aş fi vrut eu. Mama nu mi-a transmis acest talent deosebit. Doar aprecierea. Josh e mult mai bun. La fel şi Rashmi, din acest punct de vedere.

— Te înţelegi bine cu ea, nu-i aşa? Cu mama ta?

— O iubesc pe mama.

A spus-o natural, fără niciun fel de sfiiciune adolescentină.

Stăm în faţa uşilor duble ale catedralei şi mă uit în sus, şi mai sus, şi mai sus. Mi-o imaginez pe mama, scriind informaţii despre ţestoasele muşcătoare în computer, activitatea ei obişnuită de seara. Numai că nu e seară în Atlanta. Poate că e la băcănie, la cumpărături, în clipa asta. Sau poate încă lucrează, croindu-şi drum prin Chattahoochee River. Sau poate e acasă şi urmăreşte *Imperiul contraatacă* împreună cu Sean. N-am nicio idee şi asta mă deranjează.

În cele din urmă, St. Clair rupe tăcerea.

---

[15] Acronim pentru Museum of Modern Art.

— Hai să mergem. Avem o grămadă de văzut.

Cu cât ne îndepărtăm mai mult, cu atât Parisul devine mai aglomerat. El vorbeşte despre mama lui, cum face ea clătite cu fulgi de ciocolată şi tăieţei cu ton de la caserolă pentru micul dejun. Cum a pictat fiecare cameră din apartament într-o altă culoare de-a curcubeului. Cum colectează greşelile de ortografiere a numelui ei de pe diversele emailuri pe care le primeşte. Nu spune nimic despre tatăl lui.

Trecem de o altă clădire enormă, masivă, ca ruinele unui castel medieval.

— Doamne, totul e atât de încărcat de istorie, zic eu. Locul ăsta ce e? Putem intra?

— E un muzeu şi sigur că putem intra. Dar nu în seara asta. Cred că e închis, adaugă el.

— Oh. Da, fireşte.

Încerc să nu las să mi se vadă dezamăgirea. St. Clair e amuzat.

— E doar prima săptămână de şcoală. Avem tot timpul din lume să vizităm şi muzeul tău.

Noi. Din nu ştiu ce motiv, mă simt tulburată. St. Clair şi cu mine. Eu şi St. Clair.

Curând intrăm într-o zonă cu şi mai mulţi turişti decât în cartierul nostru, înţesată cu restaurante animate, şi magazine, şi hoteluri. Vânzătorii stradali strigă peste tot în engleză: „Cuşcuş! Vă place cuşcuşul?” şi străzile sunt atât de înguste încât maşinile nu pot circula pe ele. Mergem pe mijlocul străzii şi prin mulţimea care se înghesuie. Seamănă cu un carnaval.

— Unde suntem?

Mi-aş dori să nu fiu nevoită să pun atâtea întrebări.

— Între Rue St. Michel şi Rue St. Jacques.

Îi arunc o privire de reproş.

— *Rue* înseamnă stradă. Şi suntem încă în Cartierul Latin.

— Încă? Dar mergem de…

— *Zece?* Cincisprezece minute? mă tachinează el.

Hmm. Evident londonezii sau parizienii sau ce e el de fapt nu sunt obişnuiţi cu gloria posesiei unei maşini. Îmi lipseşte a mea, chiar dacă am probleme la pornire. Şi n-am aer condiţionat. Şi radioul e stricat. Îi spun şi lui asta şi el zâmbeşte.

— Nu ţi-ar folosi la nimic, chiar dacă ai avea o maşină. Aici nu ai voie să conduci dacă n-ai optsprezece ani.

— Ai putea conduce tu pentru noi, spun eu.

— Nu, n-aş putea.

— Ai zis că a fost ziua ta! *Ştiam* eu că minţi, nimeni…

— Nu asta am vrut să spun. St. Clair râde. Nu ştiu să conduc.

— Vorbeşti serios?

Nu mă pot stăpâni să-mi opresc rânjetul diabolic de pe faţă.

— Vrei să zici că există ceva pe care eu ştiu să-l fac şi tu nu?

El îmi rânjeşte pe măsură.

— Şocant, nu-i aşa? Dar n-am avut niciodată un motiv. Sistemul de transport în comun, aici, în San Francisco, şi în Londra – sunt perfect suficiente.

— Perfect suficiente.

— Mai taci! Râde din nou.

— Hei, ştii de ce i se spune ăstuia Cartierul Latin?

Ridic o sprânceană.

— Cu mai multe secole în urmă, studenţii de la Sorbona – am trecut de ea adineauri, îmi arată el cu mâna undeva în spate. Este una dintre cele mai vechi universităţi din lume. Oricum, studenţilor li se preda în latină, limbă pe care o vorbeau şi între ei. Iar numele a rămas.

Un moment de reţinere.

— Asta a fost? Toată povestea?

— Da. Doamne, ai dreptate. A fost un rahat pe băţ.

Fac un pas în lături, ocolind un alt vânzător agresiv de cuşcuş.

— Cum ai spus?

— O prostie, o porcărie.

Rahat pe băţ. O, Doamne, ce drăguţ.

Cotim pe o altă stradă şi – iată – Sena. Luminile oraşului saltă în valurile mici. Îmi ţin respiraţia. E superbă. Perechile se plimbă pe malurile apei, iar buchiniştii şi-au înşirat cutii murdare de carton cu cărţi de buzunar şi reviste vechi, pe care să le poată vedea clienţii. Un bărbat cu barbă roşie zdrăngăneşte la o chitară şi cântă un cântec trist. Ascultăm un minut şi St. Clair lasă să cadă câţiva euro în cutia chitarei omului.

Iar apoi, când ne întoarcem atenţia din nou spre fluviu, o văd.

Notre-Dame.

O recunosc din fotografii, bineînţeles. Dar dacă St. Étienne e o catedrală, atunci e nimic, NIMIC în comparaţie cu Notre-Dame. Clădirea e ca o corabie imensă coborând pe fluviu. Masivă. Monstruoasă. Maiestuoasă. E luminată într-un mod care îmi aduce aminte, absurd, de Disney World, dar e mult mai multă vrajă asupra ei decât în orice ar fi putut visa Walt. Valuri întregi de viţă verde se revarsă de-a lungul zidurilor până în apă, completând aspectul de basm.

Las aerul să-mi iasă uşor din piept.

— E frumoasă.

St. Clair mă studiază.

— N-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Nu ştiu ce altceva să mai zic.

Trebuie să traversăm un pod ca să ajungem la ea. Nu mi-am dat seama că era construită pe o insulă. St. Clair îmi spune că păşim pe l'Île de la Cité, Insula Cetăţii, şi e cel mai vechi district din tot Parisul. Sena sclipeşte sub noi, adâncă şi verde, iar o ambarcaţiune lungă tivită cu lumini alunecă pe sub pod. Mă aplec peste balustradă.

— Uite! Tipul ăla abia se mai ţine. Cu siguranţă o să cadă peste bo…

Îmi întorc privirea şi îl descopăr pe St. Clair şontâcăind pe drum, la câţiva metri depărtare de marginea podului.

Pentru o clipă, nu înţeleg, apoi mă luminez.

— Ce? Doar nu ţi-e frică de înălţime?

St. Clair îşi ţine ochii drept înainte, spre silueta luminată a catedralei Notre-Dame.

— Nu pot să-mi închipui de ce ar sta cineva pe o margine îngustă, când există un respectabil spaţiu de mers chiar lângă ea.

— Ah, e vorba despre spaţiul de mers, nu?

— Las-o baltă sau te testez despre Rasputin. Sau despre conjugarea verbelor în franceză.

Mă aplec peste balustrada podului şi mă prefac că mă clatin. St. Clair păleşte.

— Nu! Încetează!

Întinde braţele de parc-ar vrea să mă salveze, apoi se apucă strâns de burtă, ca şi când e gata să vomite.

— Scuze!

Sar la o parte de lângă balustradă.

— Iartă-mă, nu mi-am dat seama că e chiar aşa de grav.

El flutură o mână, făcându-mi semn să tac. Cu cealaltă se ţine mai departe strâns de stomac.

— Îmi cer iertare, zic eu iar, după o clipă.

— Haide.

St. Clair pare agasat, de parcă eu aş fi fost cea care ne-a ţinut pe loc. Arată spre Notre-Dame.

— Nu de asta te-am adus aici.

Nu-mi pot imagina nimic mai frumos decât Notre-Dame.

— Nu intrăm?

— E-nchis. Avem destul timp s-o vedem mai încolo, ţi-am mai spus.

Mă conduce în curte şi mă folosesc de prilej să îl admir din spate. Callipygian. *Există* ceva mai frumos decât Notre-Dame.

— Aici, zice el.

Avem o vedere perfectă asupra intrării – sute şi sute de statuete mici, sculptate în trei arcade colosale. Statuile arată ca nişte păpuşi de piatră, fiecare separată şi individualizată.

— Sunt incredibile, şoptesc eu.

— Nu acolo. *Aici.*

Arată la picioarele mele.

Mă uit în jos şi spre surprinderea mea mă trezesc stând în mijlocul unui mic cerc de piatră. În centru, chiar sub tălpile mele, e un octogon de bronz auriu cu o stea. În jurul lui, sunt gravate în piatră nişte cuvinte: POINT ZÉRO DES ROUTES DE FRANCE.

— Mademoiselle Oliphant, aceasta se traduce cu „Punctul zero al drumurilor din Franţa”. Cu alte cuvinte, este punctul de unde sunt măsurate toate celelalte distanţe din Franţa.

St. Clair îşi drege glasul.

— E începutul tuturor lucrurilor.

Îmi ridic privirea. El zâmbeşte.

— Bine ai venit la Paris, Anna! Mă bucur că eşti aici.

capitolul nouă

St. Clair îşi vâră degetele în buzunare şi loveşte cu vârful ghetei în nişte pietricele.

— Ei? întreabă, în cele din urmă.

— Îţi mulţumesc. Sunt stupefiată.

— A fost chiar drăguţ din partea ta să mă aduci aici.

— Ah, bine.

Îşi îndreaptă spatele şi ridică din umeri – acea ridicare franţuzească de umeri cu tot corpul pe care el o execută atât de bine – şi îşi reia starea lui obişnuită, sigură pe sine.

— Trebuia să începi de undeva. Acum pune-ţi o dorinţă.

— Hm?

Am aşa un talent pentru cuvintele potrivite. Ar trebui să scriu poeme epice sau versuri cu rime pentru reclamele la mâncare de pisici. El zâmbeşte.

— Aşază-ţi picioarele pe stea şi pune-ţi o dorinţă.

— Oh. Okay, sigur.

Îmi lipesc tălpile una de alta, astfel încât să stau chiar în centru.

— Îmi doresc…

— Nu cu voce tare!

St. Clair se repede înainte, de parc-ar fi vrut să-mi oprească vorbele cu corpul lui, iar stomacul meu tresaltă violent.

— Nu ştii chiar nimic despre dorinţe? Nu primeşti, în viaţă, decât un număr limitat. Stele căzătoare, gene, păpădii…

— Lumânări în tortul aniversar.

El ignoră aluzia.

— Exact. Aşa că ar trebui să profiţi de ele, când apar, iar superstiţia spune că dacă îţi pui o dorinţă pe steaua aia, se îndeplineşte.

Face o scurtă pauză, înainte să continue.

— Ceea ce e mai bine decât în varianta cealaltă pe care am auzit-o.

— Că am să mor în chinuri prin otrăvire, împuşcare, bătaie şi înecare?

— Hipotermie, nu înecare! râde St. Clair.

Are un râs minunat, băieţesc.

— Dar, nu. Am auzit că oricine stă vreo clipă aici e destinat să se întoarcă în Paris cândva. Şi din câte înţeleg, un an pentru tine înseamnă deja prea mult. Am dreptate?

Închid ochii. Mama şi Seany apar înaintea mea. Bridge. Toph. Încuviinţez.

— Bine, atunci. Deci ţine-ţi ochii închişi. Şi pune-ţi o dorinţă.

Trag adânc aer în piept. Răcoarea umedă dinspre copacii din apropiere îmi umple plămânii. Ce doresc? Grea întrebare.

Vreau să mă duc acasă, dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut, în seara asta. Şi dacă ăsta e singurul prilej din viaţa mea de a vizita Parisul? Ştiu că tocmai i-am spus lui St. Clair că nu vreau să fiu aici, dar există o parte din mine – o parte micuţă, micuţă – care e curioasă.

Dacă tata ar suna mâine şi m-ar trimite acasă, aş fi dezamăgită, n-am văzut-o pe Mona Lisa. N-am fost în vârful Turnului Eiffel. N-am păşit pe sub Arcul de Triumf.

Deci ce altceva îmi doresc?

Vreau să-i simt din nou buzele lui Toph. Vreau să mă aştepte. Dar mai e o parte din mine, o parte pe care cu adevărat o urăsc, care ştie că şi dacă rămânem împreună, eu tot voi pleca la colegiu, anul viitor. Aşa că o să-l văd de Crăciun, apoi la vară, şi apoi… asta o să fie?

Pe urmă, mai e ceva.

Un ceva pe care am încercat să-l ignor. Ceva pe care n-ar trebui să mi-l doresc, ceva pe care nu-l pot avea.

Şi care stă în faţa mea chiar în clipa asta.

Deci ce îmi doresc? Pe cineva pe care nu sunt sigură că-l vreau? Pe cineva de care nu sunt sigură că am nevoie? Sau pe cineva pe care ştiu că nu-l pot avea?

La naiba cu tot. Să lăsăm soarta să decidă.

Îmi doresc ce e cel mai bine pentru mine.

Cum sună asta, ca generalizare? Deschid ochii şi vântul suflă mai tare. St. Clair îşi dă la o parte din ochi o şuviţă de păr.

— Trebuie să fi fost o dorinţă zdravănă, nu glumă, zice el.

La întoarcere, mă conduce la o prăvălie cu sandvişuri de mâncat pe stradă, pentru o gustare de seara târziu. Mirosul de aluat dospit îmi lasă gura apă, iar stomacul îmi ghioraie. Comandăm panini, sandvişuri presate pe un grătar fierbinte. St. Clair ia unul cu somon afumat, brânză dulce Ricotta şi arpagic. Eu comand unul cu şuncă de Parma, brânză Fontina şi salvie. El îi spune fast-food, dar ceea ni se înmânează nu arată nici pe departe ca sandvişurile anemice la metrou.

St. Clair ajută la rezolvarea problemei cu euro. Din fericire, euro sunt bani cu care te descurci. Bancnotele şi cenţii au denominări clare, simple. Plătim şi mergem încet pe stradă, bucurându-ne de noapte. Muşcăm din pâinea crocantă. Lăsăm brânza caldă, lipicioasă, să ne curgă pe bărbii.

Gem de plăcere.

— Tocmai ai avut un *foodgasm?* întreabă el, ştergându-şi Ricotta de pe buze.

— Unde ai fost toată viaţa mea? îmi întreb eu frumosul panini. Cum e cu putinţă să nu mai fi mâncat niciodată un sandviş ca ăsta?

El ia o muşcătură zdravănă.

— Mmmf grmmf mrfa, face el, zâmbind. Ceea ce susţin cu tupeu că s-ar traduce cam aşa: „Pentru că mâncarea americană e o porcărie”.

— Mmmf mrga grmf mmrg, răspund eu. Ceea ce se traduce prin: „Da, dar burgerii noştri sunt destul de buni”.

Lingem hârtiile în care au fost învelite sandvişurile noastre înainte să le aruncăm. Extaz. Aproape am ajuns înapoi la cămin, iar St. Clair îmi povesteşte cum el şi Josh au primit o pedeapsă de consemnare în cămin pentru că aruncaseră cu gumă de mestecat în tavanul pictat –

încercaseră să-i pună unei nimfe al treilea sfârc – în timp ce creierul meu începe să proceseze ceva. Ceva ciudat.

Tocmai trecuserăm de cel de-al treilea cinematograf într-un singur bloc.

Desigur, sunt nişte cinematografe foarte mici. Cu un singur proiector, cel mai probabil. Dar *trei.* Într-un singur bloc! Cum de nu observasem mai devreme?

Oh. Aşa e. Băiatul drăguţ.

— E vreunul dintr-astea în engleză? îl întrerup eu. St. Clair pare buimăcit.

— Pardon?

— Cinematografele. E vreunul prin apropiere care rulează filme în engleză?

El ridică o sprânceană.

— Nu-mi spune că nu ştii.

— Ce? Nu ştiu ce anume?

E vesel că ştie ceva ce eu nu ştiu. Ceea ce e supărător, având vedere că suntem amândoi conştienţi că el ştie totul despre viaţa pariziană, în vreme ce eu am cunoştinţele unui croissant cu ciocolată.

— Şi aveam impresia că ai fi un soi de fanatică într-ale cinemaului.

— Ce? Să ştiu *ce?*

St. Clair face un gest larg, într-un cerc exagerat, în mod evident gustând momentul.

— Parisul… în materie de film… este recunoscut drept… templul… întregii lumi.

Încremenesc în loc.

— Glumeşti.

— Nu. N-ai să găseşti niciodată vreun alt oraş care să iubească mai mult filmul. Sunt sute, poate chiar mii de cinematografe aici.

Am simţit că-mi stă inima în piept. Sunt ameţită. Nu poate fi adevărat.

— Mai mult de zece numai în cartierul nostru.

— *Ce?*

— Pe cuvântul tău că n-ai observat?

— Nu, n-am observat! Cum de nu mi-a spus nimeni? Vreau să spun, chestia asta ar fi trebuit menţionată în Ziua întâi la seminariile de abilităţi de viaţă. E o informaţie foarte importantă! Ne-am reluat plimbarea şi îmi rotesc capul în toate direcţiile ca să citesc afişele şi firmele. *Vă rog, fiţi în engleză. Vă rog, fiţi în engleză. Vă rog, fiţi în engleză.*

— Am crezut că ştii. Altfel, aş fi zis ceva.

În sfârşit arată spăşit.

— E socotită o artă destul de înaltă, aici. Sunt zeci de cinematografe cu premiere, dar şi mai multe – cum li se spune? – cinemateci. Rulează filme clasice şi au programe dedicate diverşilor regizori sau genuri, sau actriţelor obscure brazilience şi mai ştiu eu ce.

Respiră, Anna, respiră.

— Sunt în engleză?

— Pe puţin o treime, presupun.

O treime! Din câteva sute – poate mii! – de cinematografe.

— Unele filme americane sunt dublate în franceză, în special cele pentru copii. Restul sunt lăsate în engleză şi acelora li se dă subtitrare în franceză. Uite, stai puţin.

St. Clair culege o revistă numită Pariscope din rafturile unui stand de ziare şi plăteşte unui om vesel cu nas acvilin. Îmi întinde mie revista.

— Apare în fiecare miercuri. „VO” înseamnă *version originale.* „VF” înseamnă *version française,* ceea ce înseamnă că-s dublate. Aşa că ia-te după VO. Programele sunt şi pe net, adaugă el.

Răsfoiesc revista, iar ochii îmi sticlesc. N-am mai văzut niciodată atâtea filme care să ruleze odată.

— Doamne, dac-aş fi ştiut că asta-i tot ce-ţi trebuie ca să te facă fericită, nu mi-aş mai fi bătut capul cu toate celelalte.

— Ador Parisul, spun eu.

— Şi sunt sigur că şi el te adoră.

Mai spune ceva, dar nu mai ascult. Săptămâna asta e un maraton Buster Keaton. Şi un altul pentru criticii de film de adolescenţi. Şi un program întreg destinat curselor de maşini din anii ’70.

— Cum?

Îmi dau seama că aşteaptă un răspuns la o întrebare la care n-am fost atentă. Cum el nu-mi răspunde, ridic ochii din program. Privirea lui e încremenită pe o siluetă care tocmai a ieşit din căminul nostru.

Fata e aproape cât mine de înaltă. Părul ei lung e foarte puţin aranjat, dar într-un mod parizian, modern. Poartă o rochie scurtă argintie, care scânteiază în lumina felinarului de stradă şi o haină roşie. Cizmele ei de piele ţăcănesc zgomotos pe trotuar. Se uită înapoi, peste umăr, către Résidence Lambert cu o uşoară încruntătură, dar apoi se întoarce şi-l zăreşte pe St. Clair. Întreaga ei *făptură* se luminează.

Revista se înmoaie în mâinile mele. Nu poate fi decât o singură persoană.

Fata porneşte în fugă şi se aruncă în braţele lui. Se sărută, iar ea îşi împleteşte degetele în părul lui. Frumosul, perfectul lui păr. Simt un gol în stomac şi-mi întorc ochii de la spectacol.

Se desprind din îmbrăţişare, iar ea începe să vorbească. Vocea ei e surprinzător de joasă – *erotică* – dar vorbeşte repede.

— Ştiu că nu rămăsese să ne vedem în seara asta, dar tot eram prin împrejurimi şi m-am gândit că poate ai vrea să mergi la clubul despre care ţi-am spus. Ştii, cel pe care l-a recomandat Matthieu? Dar nu erai acasă, aşa că am găsit-o pe Mer şi-am stat de vorbă cu ea aproape o oră, şi unde-ai fost? Te-am sunat la telefon de trei ori, dar mi-a intrat direct căsuţa vocală.

St. Clair pare dezorientat.

— Ăă. Ellie, ea e Anna. N-a ieşi din cămin toată săptămâna, aşa că m-am gândit să-i arăt…

Spre uimirea mea, Ellie zâmbeşte larg. Destul de ciudat, acesta e momentul în care-mi dau seama că, în ciuda vocii ei groase şi a costumaţiei pariziene, e cumva... obişnuită. Dar prietenoasă la înfăţişare.

Asta nu înseamnă că o plac.

— Anna! Din Atlanta, nu-i aşa? Unde aţi fost?

Ştie cine sunt eu? St. Clair îi descrie seara petrecută împreună, în vreme ce eu contemplu această stranie întorsătură. I-a povestit el despre mine? Sau Meredith? Sper că n-a făcut-o el, dar chiar dacă a făcut-o, pare să nu fi spus nimic care să-i fi sunat ei periculos. Ea nu pare câtuşi de puţin alarmată că eu mi-am petrecut ultimele trei ore în compania foarte atrăgătorului ei iubit. Singură.

Trebuie să fie plăcut să ai acest tip de încredere.

— Okay, iubitule. Îl întrerupe. Poţi să-mi povesteşti restul mai târziu. Putem să mergem, eşti gata?

A zis el că merge cu ea? Nu-mi amintesc, dar el dă din cap.

— Da. Da, stai doar să-mi iau, ăă...

Aruncă o privire spre mine şi apoi spre intrarea căminului nostru.

— Ce? Eşti deja îmbrăcat de ieşit în oraş. Arăţi minunat. Haide.

Îl ia de braţ, lipindu-se de el.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Anna.

Îmi regăsesc graiul.

— Da. Şi eu mă bucur că te-am cunoscut.

Mă întorc spre St. Clair, dar el îşi fereşte privirea. Bine. Mă rog. Îi servesc cel mai senin zâmbet nu-mi-pasă-că-ai-o-iubită şi un vesel:

— Bye!

El nu reacţionează. Okay, e timpul să plec. Ţâşnesc înainte şi-mi scot cheia de la intrare. Dar în timp ce descui uşa, nu mă pot abţine şi mă uit înapoi. St. Clair şi Ellie se îndepărtează cu paşi mari în întuneric, cu braţele încă înlănţuite, ea încă sporovăind.

Cât mă opresc acolo, St. Clair întoarce capul spre mine. Doar pentru o clipă.

capitolul zece

E mai bine aşa. Este.

Cu trecerea zilelor, îmi dau seama că mă bucur că i-am cunoscut iubita. E de fapt o uşurare. Puţine lucruri sunt mai rele decât să nutreşti nişte sentimente pentru cineva pentru care n-ar trebui, şi nu-mi place încotro se îndreptau gândurile mele. Şi cu siguranţă nu vreau să fiu o altă Amanda.

St. Clair e doar prietenos. Toată şcoala îl place – profesorii, elevii populari, elevii nepopulari – şi de ce nu l-ar plăcea? E inteligent, amuzant şi politicos. Şi, da, ridicol de atrăgător. Deşi, la cât e de iubit, nu-şi petrece timpul cu prea multă lume. Doar cu micul nostru grup. Şi de vreme ce prietenul lui cel mai bun e de regulă acaparat de Rashmi, e obligat să-şi petreacă timpul cu, ei bine… cu *mine.*

După seara în care am fost în oraş, a stat lângă mine la fiecare masă. Mă tachinează în legătură cu tenişii mei, mă întreabă despre filmele preferate şi mă ajută la tema de la franceză. Şi mă apără. Ca săptămâna trecută, când Amanda Spitterton-Watts m-a numit *La Moufette* într-un fel foarte neplăcut şi s-a ţinut de nas când am trecut pe lângă banca ei, iar St. Clair i-a zis să-mi dea pace şi toată ora a aruncat cu cocoloaşe mici de hârtie în părul ei.

Am căutat mai târziu cuvântul, şi înseamnă sconcs. Câtă originalitate!

Dar pe urmă, tocmai când simt iarăşi tresăririle alea, el dispare. Mă voi uita lung pe fereastra mea, după cină, urmărind muncitorii de la salubritate măturând strada, în salopetele lor verde-strălucitor, exact când el va ieşi din căminul nostru şi se va face nevăzut spre metrou.

Spre Ellie.

În cele mai multe seri, învăţ în lobby, împreună cu prietenii, când el se întoarce acasă. Se trânteşte pe scaun lângă mine şi aruncă o glumă despre un ameţit de elev junior ce tocmai o vrăjea pe fata din spatele biroului de la

recepţie. (Întotdeauna va exista un junior buimac, dornic să o vrăjească pe fata de la recepţie.) Şi, mi se pare mie, sau părul lui e mai ciufulit ca de obicei?

Gândul la St. Clair şi Ellie făcând – *diverse* – mă face mai geloasă decât mi-ar plăcea să recunosc. Toph şi cu mine obişnuim să ne trimitem e-mailuri, dar mesajele n-au fost niciodată mai mult decât prietenoase. Nu ştiu dacă asta înseamnă că e încă interesat sau dacă înseamnă că nu, dar ştiu că e-mailul nu e totuna cu sărutul. Sau cu *diversele.*

Singura care îi înţelege situaţia lui St. Clair e Mer, dar ei nu-i pot spune nimic. Uneori, mă tem că ar putea *ea* să fie geloasă pe *mine.* De pildă că o voi prinde uitându-se la noi doi în timpul prânzului şi când o să-i cer să-mi dea un şerveţel, o să mi-l azvârle în faţă. Sau când St. Clair o să-mi mai mâzgălească banane şi elefanţi pe marginea caietului meu de teme, ea o să se crispeze şi-o să tacă deodată.

Poate că îi fac un bine. Sunt mai puternică decât ea, de vreme ce nu îl cunosc de tot atâta timp ca ea. De vreme ce el a fost totdeauna fructul oprit. Vreau să spun, biata Mer. Oricărei fete confruntate zilnic cu atenţia din partea unui băiat superb, cu un accent simpatic şi un păr perfect, i-ar fi fost foarte greu să nu cadă pradă unei mari, imperative, dureroase, permanente şi complet mistuitoare îndrăgostiri.

Nu că asta mi s-ar fi întâmplat mie.

Cum spuneam. E o uşurare să ştiu că nu se va întâmpla. Simplifică lucrurile. Cele mai multe fete râd prea tare la glumele lui şi găsesc pretexte să-l atingă delicat pe braţ. Să-l atingă. În loc de asta, eu ripostez, îmi dau ochii peste cap şi mă port cu indiferenţă. Iar când îi ating braţul, de fapt îl îmbrâncesc. Pentru că aşa fac prietenii în ei.

De altfel, am lucruri mult mai importante în minte: filmele.

Sunt în Franţa de o lună şi cu toate că am urcat cu liftul până la ultimul etaj din *la Tour Eiffel* (m-a condus Mer, în timp ce St. Clair şi Rashmi ne-au aşteptat jos, pe pajişte – St. Clair pentru că se teme să nu cadă, iar Rashmi pentru că refuză să aibă orice fel de „îndeletnicire” turistică) şi cu

toate că am fost pe platforma vizitatorilor de pe *l'Arc de Triomphe* (tot Mer m-a condus, fireşte, în vreme ce St. Clair a rămas jos şi ameninţa să-i împingă pe Josh şi pe Rashmi în cercul infernal al traficului), tot n-am ajuns la niciun film.

De fapt, mai am până să părăsesc campusul singură. Oarecum stingheritor.

Dar am un plan. Mai întâi, o să conving pe careva să vină cu mine la un cinematograf. N-ar trebui să fie prea greu; tuturor le plac filmele. Şi apoi o să iau notiţe cu tot ce spun şi fac ei, după care o să-mi fie mai uşor să mă întorc la cinematograful acela singură. Iar la un cinematograf e mai bine decât la niciun cinematograf.

— Rashmi. Ce faci diseară?

Aşteptăm să înceapă *La Vie.* Săptămâna trecută, am învăţat despre importanţa de a mânca alimente produse local, iar înainte de asta, cum să scriem un eseu pentru admiterea la colegiu. Cine ştie cu ce-o să ne adoarmă şi azi? Meredith şi Josh sunt singurii care lipsesc, Josh pentru că e junior, în penultimul an, iar Mer pentru că ia lecţii în plus de limbi străine, spaniolă avansat. De plăcere. Demenţă.

Rashmi bate cu creionul în caiet. Lucrează la eseul ei pentru Brown de mai bine de două săptămâni. Este una dintre singurele universităţi care oferă specializare în egiptologie şi singura la care vrea ea să se înscrie. „Nu înţelegi”, mi-a spus ea, când am întrebat-o de ce nu l-a terminat încă. „Brown respinge cam *optzeci la sută* dintre candidaţi.”

Dar mă îndoiesc că ea ar avea vreo problemă. N-a primit mai puţin de „A” la nicio materie, anul ăsta, şi majoritatea au fost răspunsuri perfecte. Eu mi-am trimis deja prin e-mail aplicaţiile la colegiu. O să mai dureze un timp până voi primi răspuns, dar nu-mi fac griji. Nu le-am trimis la Ivy League[16].

---

[16] Liga universităţilor şi colegiilor din nord-estul Statelor Unite, faimoasă Pentru înalta pregătire şi erudiţie oferite şi pentru prestigiul social.

Încerc să fiu prietenoasă, dar e greu. Noaptea trecută, când mă jucam cu iepuraşul ei, Isis, Rashmi mi-a atras atenţia de două ori să nu spun nimănui vreo vorbă, pentru că animalele sunt interzise în cămin. De parcă eu aş fi trăncănit. De altfel, nu-i ca şi când Isis ar fi vreun secret. Mirosul de urină de iepure din faţa camerei sale e inconfundabil.

— Nimic, cred, zice ea, răspunzând la întrebarea despre programul din seara aceea.

Trag adânc aer în piept ca să-mi potolesc emoţiile. E caraghios cât de dificilă poate fi o întrebare când răspunsul înseamnă atât de mult.

— Vrei să mergi la film? Rulează *S-a întâmplat într-o noapte,* la Le Champo.

Doar pentru că n-am ieşit din cămin nu înseamnă că n-am puricat amănunţit revista *Pariscope.*

— Rulează ce? Şi n-am să-ţi spun în ce hal ai stâlcit numele cinematografului ăluia.

— *S-a întâmplat într-o noapte.* Clark Gable şi Claudette Colbert. A câştigat cinci Oscaruri. A făcut mare vâlvă.

— În ce secol?

— Ha-ha. Pe bune, o să-ţi placă. Am auzit că e grozav.

Rashmi îşi freacă tâmplele.

— Nu ştiu. Chiar nu-mi plac filmele vechi. Jocul actorilor e atât de „Hei, amice! Hai să ne-o tragem unul altuia şi apoi s-o punem de-un balamuc”.

— Hai, termină cu asta!

St. Clair îşi ridică ochii dintr-o carte groasă despre Revoluţia americană.

Stă lângă mine, în partea cealaltă. E ciudat când te gândeşti că ştie mai multă istorie americană decât mine.

— Nu-i ăsta farmecul filmelor de genul ăsta?

— Şi-atunci de ce nu te duci *tu* cu ea? întreabă Rashmi.

— Pentru că el iese cu Ellie, spun eu.

— De unde ştii ce fac eu diseară? întreabă el.

— Te rog? insist pe lângă ea. Te rog eu frumos? O să-ţi placă, jur. Ca şi lui Josh şi lui Mer.

Rashmi deschide gura să protesteze, dar exact atunci intră profesorul. În fiecare săptămână e cineva nou – uneori vreun administrator, alteori un *professeur.* De data asta, sunt surprinsă să-l văd pe Nate. Bănuiesc că toţi membrii conducerii sunt obligaţi să facă o tură. El îşi freacă ţeasta rasă şi zâmbeşte glumeţ spre noi.

— De unde ştii ce fac eu diseară? repetă St. Clair.

— Te rooog, îi spun eu ei.

Ea face o strâmbătură resemnată.

— Bine. Dar aleg eu următorul film.

Uraaa!

Nate îşi drege glasul, iar Rashmi şi St. Clair îşi ridică privirile. Asta e ceva ce-mi place mult la noii mei prieteni. Respectă profesorii. Mă scoate din sărite să văd elevii întorcându-le vorba sau ignorându-i, pentru că mama este profesoară. N-aş vrea să fie cineva nepoliticos cu ea.

— Bine, oameni buni, destul. Amanda, *gata.*

În felul său liniştit dar ferm, Nate o face să tacă. Ea îşi dă părul pe spate şi oftează, cu o privire aruncată spre St. Clair. El n-o bagă în seamă. Ha!

— Am o surpriză pentru voi, zice Nate. Fiindcă vremea o să se schimbe şi nu mai rămân multe zile cu soare, am aranjat pentru voi să vă petreceţi săptămâna afară din campus.

O să mergem în oraş pentru tema de clasă. Ador Parisul!

— Am organizat o vânătoare de indicii. Nate ridică un teanc de hârtii. Sunt două sute de articole pe lista asta. O să puteţi să le găsiţi pe toate în vecinătate, dar puteţi să cereţi şi ajutorul localnicilor.

La naiba, în niciun caz.

— O să faceţi fotografii articolelor şi o să lucraţi în două echipe. Pfiu! O să poată vorbi altcineva cu localnicii.

— Echipa câştigătoare va fi stabilită după numărul total de indicii găsite, dar va trebui să existe pozele pe telefonul sau aparatul de fotografiat al fiecărui membru, dacă vă aşteptaţi să câştigaţi puncte.

NUUUUUUUU.

— Există şi un premiu. Nate zâmbeşte iarăşi, acum, când a captat în sfârşit atenţia tuturor. Echipa care descoperă cele mai multe indicii până la sfârşitul orelor de joi… e învoită de la ore pentru vineri.

Ei, *asta* ar putea să merite. Clasa erupe în fluierături şi aplauze. Nate alege căpitanii după cine se roagă cel mai zgomotos să fie ales. Sunt aleşi Steve Carver – tipul cu părul *faux-surfer* – şi Nicole, cea mai bună prietenă a Amandei. Rashmi şi cu mine gemem, într-un rar moment de camaraderie. Steve agită un pumn în aer. Ce imbecil.

Începe selecţia, iar Amanda e aleasă prima. Bineînţeles. Iar apoi cel mai bun prieten al lui Steve. Bineînţeles. Rashmi îmi dă un cot.

— Pariez pe cinci euro că eu voi fi aleasă ultima.

— Ok, pariu! Pentru că în mod sigur eu voi fi ultima.

Amanda îşi întoarce capul spre mine şi îşi coboară vocea:

— Un pariu fără emoţii, Fată Sconcs. Cine să te vrea pe *tine* în echipă?

Rămân cu gura căscată prosteşte.

— St. Clair! vocea lui Steve mă trezeşte brusc.

Mi-aş fi închipuit că St. Clair avea să fie ales mai devreme. Toată lumea se uită la el, însă el se uită fix la Amanda.

— Eu, zice el, ca răspuns la întrebarea ei. Eu o vreau pe Anna în echipa mea, iar tu ai fi norocoasă s-o ai.

Ea roşeşte şi îşi întoarce repede capul, nu înainte de a mă săgeta cu încă o căutătură piezişă. Ce i-am făcut?

Sunt rostite alte şi alte nume. Alte nume, NU al meu. St. Clair încearcă să-mi atragă atenţia, dar mă prefac că nu observ. Nu pot îndura să mă uit la el. Sunt prea umilită. Curând, mai rămânem de ales doar eu, Rashmi şi un tip slăbănog care, din nu ştiu ce motiv, e poreclit Cheeseburger. Cheeseburger are întotdeauna o mutră surprinsă, de parcă tocmai l-a strigat cineva pe nume şi nu-şi poate da seama de unde a venit acea voce.

— Rashmi, spune Nicole fără şovăire.

Mă pleoştesc. Acum e între mine şi cineva numit *Cheeseburger.* Îmi concentrez atenţia asupra băncii mele, la portretul pe care mi l-a desenat Josh, mai devreme, în timpul orei de istorie. Sunt îmbrăcată ca o ţărancă din Evul Mediu (ni s-a predat Ciuma Neagră), şi am o încruntătură fioroasă şi un şobolan mort, pe care-l ţin atârnat într-o mână.

Amanda îi şopteşte ceva la ureche lui Steve. O simt cum zâmbeşte afectat spre mine şi obrajii îmi iau foc. Steve îşi drege glasul:

— Cheeseburger.

capitolul unsprezece

— Îmi datorezi cinci dolari, zic eu.

Rashmi zâmbeşte.

— O să-ţi cumpăr biletul de film.

Cel puţin, suntem în aceeaşi echipă. Nicole a împărţit lista obiectelor dată de Nate, aşa că Rashmi şi cu mine am ieşit la vânătoare pe cont propriu. Săptămâna n-ar trebui să fie *prea* rea. Datorită lui Rashmi, chiar câştig şi eu puncte. Ea mă lasă să fac câteva fotografii – o statuie a unui tip numit Budé[17] şi a unui grup de copii care jucau fotbal pe stradă – chiar dacă ea a fost cea care a găsit ambele indicii.

— Îmi lipseşte fotbalul, se bosumflă Meredith când îi spunem povestea.

Chiar şi cârlionţii ei arată muraţi şi pleoştiţi în seara asta.

Vântul suflă cu putere pe bulevard, iar noi ne ţinem jachetele strâns şi tremurăm. Un covor de frunze maronii foşneşte sub tălpile noastre, căci Parisul tocmai se află în toiul toamnei.

— Nu există vreo ligă în care să te poţi înscrie sau altceva? întreabă Josh, petrecându-şi braţul pe după Rashmi, care se cuibăreşte în îmbrăţişarea lui. Eu văd mereu jucându-se fotbal pe aici.

— Bau!

Un cap ciufulit familiar se iţeşte între Mer şi mine, iar noi sărim ca nişte pisici speriate.

— Doamne, zice Mer. Mi-a stat inima-n loc. Ce cauţi aici?

— *S-a întâmplat într-o seară,* zice St. Clair. Le Champo, nu-i aşa?

— Nu ai planuri cu Ellie? întreabă Rashmi.

— Nu sunt invitat şi eu?

Îşi face loc între Meredith şi mine.

---

[17] Guillaume Budé (1468-1540), umanist, diplomat, filolog şi elenist francez. Considerat unul dintre cei mai mari umanişti din Franţa, este părintele Colegiului cititorilor regali, actualul Collège de France.

— Bineînţeles că eşti invitat, zice Mer. Dar am presupus că eşti ocupat.

— Întotdeauna eşti ocupat, zice Rashmi.

— Ba nu sunt *întotdeauna ocupat.*

— Ba da, zice ea. Şi ştii ce-i şi mai ciudat? Mer e singura care a văzut-o pe *Ellen* anul ăsta. Nu mai corespundem standardelor ei?

— Uh, las-o baltă. Nu începe iar.

Ea ridică din umeri.

— Spuneam, doar.

St. Clair clatină din cap, dar nu ne scapă că n-o contrazice. Ellie poate că e destul de prietenoasă în persoană, dar e evident că nu mai are nevoie de prietenii de la SAPA. Până şi eu pot să observ asta.

— Ce faceţi *voi* doi în fiecare seară?

Cuvintele îmi ies din gură înainte să le pot opri.

— *Noi,* zice Rashmi. *Noi,* ce facem. El dispare şi îşi face de cap.

St. Clair roşeşte.

— Ştii, Rash, eşti la fel de perversă ca juniorii ăia stupizi de la etajul meu. Dave cum-îl-cheamă şi Mike Reynard. Doamne, sunt aşa nişte imbecili!

Mike Reynard şi Dave-de-la-franceză-şi-istorie sunt prieteni buni. Nu ştiam că stăteau lângă el.

— Ia vezi, St. Clair, zice Josh.

E o oarecare încordare în purtarea lui, de regulă relaxată.

Rashmi se vâră în faţa lui St. Clair:

— Mă faci pe mine imbecilă?

— Nu, dar dacă nu încetezi, s-ar putea dracului.

Corpurile le sunt încordate, de parcă sunt gata să se ia în coarne, ca într-un documentar despre animale. Josh încearcă s-o tragă pe Rashmi înapoi, dar ea îl dă la o parte.

— Doamne, St. Clair, nu poţi fi un prieten foarte bun toată ziua şi în fiecare seară să ne laşi baltă! Nu poţi să te întorci ori de câte ori ai tu chef şi să pretinzi că totul e bine.

Mer încearcă să-i despartă.

— Hei, hei, hei…

— Totul *este* bine! Ce dracu’ te-a apucat?

— HEI!

Mer îşi foloseşte înălţimea considerabilă şi forţa ca să-şi facă loc între ei doi. Spre surprinderea mea, începe s-o împace pe Rashmi.

— Ştiu că-ţi lipseşte Ellie. Ştiu că a fost prietena ta cea mai bună şi e o porcărie că s-a mutat, dar ne mai ai încă pe noi. Şi St. Clair… Rashmi are dreptate. Ne doare că nu te mai vedem. Vreau să spun, în afara orelor.

Sună de parc-ar fi gata să plângă.

— Obişnuiam să fim atât de apropiaţi.

Josh îşi pune un braţ pe după umerii ei, iar ea îl strânge cu putere. Atunci el îi aruncă priviri furioase lui St. Clair, printre cârlionţii ei. *E vina ta. Îndreaptă lucrurile.*

St. Clair se dezumflă.

— Da. Okay. Aveţi dreptate.

Nu îşi cere chiar scuze, dar Rashmi dă din cap. Mer răsuflă uşurată. Josh o trage cu blândeţe şi se mută la loc unde erau. Pornim mai departe într-o tăcere stingheritoare. E destul de greu să fiu despărţită temporar de Bridge, dar nu pot să-mi închipui cât de cumplit ar fi dacă ea m-ar lăsa baltă complet. Mă simt vinovată. Nu-i de mirare că Rashmi e supărată.

— Scuză-mă, Anna, zice St. Clair, după ce trecem în muţenie de un alt bloc. Ştiu că abia aşteptai să vezi filmul.

— E-n regulă. Nu e treaba mea. Şi prietenii mei se ceartă. Vreau să spun… prietenii mei de acasă. Nu că voi n-aţi fi prietenii mei. Spun doar că… toţi prietenii se mai ceartă.

Ahh. Ce trist.

Întunericul se înfăşoară în jurul nostru ca o ceaţă deasă. Mergem din nou în tăcere, iar gândurile mele bat câmpii. Mi-aş dori să fie Bridge aici. Mi-aş dori ca St. Clair să nu fi fost cu Ellie, şi Ellie să n-o fi rănit pe Rashmi, şi Rashmi să fi semănat mai mult cu Bridge. Mi-aş dori ca Bridge să fie aici.

— Hei, zice Josh. Ia veniţi să vedeţi!

Şi atunci întunericul lasă loc luminii albe de neon. O intrare art deco, strălucind în noapte, anunţă sosirea noastră la CINEMA LE CHAMPO. Literele mă fac să mă simt mică. Cinema. A existat vreodată un cuvânt mai frumos? Inima îmi prinde aripi când trecem de frumos coloratele afişe ale filmului şi intrăm pe sclipitoarea uşă de sticlă. Foaierul e mai mic decât cele cu care sunt obişnuită eu şi cu toate că-i lipseşte aroma artificială a popcornului cu unt, există ceva în aer pe care-l recunosc, ceva deopotrivă învechit şi liniştitor.

Ţinându-se de cuvânt, Rashmi îmi plăteşte biletul. Mă folosesc de prilej ca să scot o foaie de hârtie şi un pix pe care le ascunsesem în jachetă tocmai în acest scop. Mer e următoarea la rând, iar eu transcriu fonetic tot ce spune.

Iun plas şi vu ple.

St. Clair se apleacă peste umărul meu şi şopteşte:

— Ai scris greşit.

Ridic brusc capul, stânjenită, dar el zâmbeşte. Las faţa în jos, ca părul să-mi acopere obrajii. Roşesc şi mai tare din pricina zâmbetului lui.

Urmăm şirul de lumini albastre coborând pe intervalul dintre rândurile de scaune din sală. Mă întreb dacă aici sunt peste tot albastre, în loc de aurii, ca în cinematografele americane. Inima îmi bate cu repeziciune. Toate celelalte sunt la fel.

Aceleaşi scaune. Acelaşi ecran. Aceiaşi pereţi.

Pentru prima oară de când sunt în Paris mă simt acasă. Zâmbesc către prietenii mei, dar Mer, Rashmi şi Josh nu sunt atenţi, contrazicându-se despre ceva ce se întâmplase la cină. St. Clair mă vede şi îmi zâmbeşte şi el.

— E ok?

Dau din cap. Arată mulţumit şi intră pe rând după mine. Întotdeauna stau pe centru, de la al patrulea rând în sus, iar în seara asta avem locurile ideale. Scaunele sunt roşii, clasice. Filmul începe, iar pe ecran apar numele realizatorilor.

— Uh, trebuie să vedem tot genericul? întreabă Rashmi.

El rulează primul, ca în filmele vechi.

Eu citesc fericită numele. Îmi plac genericele. Îmi place totul la filme.

Sala e întunecată, mai puţin pâlpâirile de alb şi negru de pe ecran. Clark Gabie se preface că doarme şi îşi lasă mâna pe mijlocul unui scaun gol dintr-un autobuz. După un moment de iritare, Claudette Colbert i-o dă cu grijă la o parte şi se aşază. Gable zâmbeşte în barbă, iar St. Clair râde.

E ciudat, dar mă simt distrasă. De albul dinţilor lui prin întuneric. De şuviţa ondulată de păr care îi iese în afară, pe o parte. De aroma dulceagă a detergentului cu care şi-a spălat hainele. El mă înghionteşte, oferindu-mi fără vorbe braţul fotoliului, dar eu refuz, aşa că-l ocupă el. Braţul lui e aproape de al meu, uşor mai ridicat. Mă uit la mâinile lui. Ale mele sunt mici în comparaţie cu mâinile lui mari, noduroase, băieţeşti.

Şi, deodată, vreau să-l ating.

Nu să-l înghiontesc, sau să-l îmbrâncesc, nici măcar să-l îmbrăţişez prieteneşte. Vreau să-i simt cutele din piele, să-i unesc pistruii cu linii invizibile, să-mi trec degetele peste încheietura mâinii lui. El îşi schimbă poziţia. Am strania senzaţie că şi el e la fel de conştient de mine cât sunt şi eu de el. Nu mă pot concentra. Personajele de pe ecran se dondănesc, dar pentru prima oară în viaţa mea, nu ştiu de ce. De cât timp nu mai sunt atentă?

St. Clair tuşeşte şi îşi schimbă iar poziţia. Piciorul lui se atinge de al meu. Rămâne acolo. Sunt paralizată. Ar trebui să mi-l mut; pare prea nefiresc. Cum se poate să nu observe că piciorul lui se atinge de piciorul meu? Cu colţul ochiului, îi văd profilul bărbiei şi al nasului, şi – oh, Doamne – arcuirea buzelor.

Poftim. S-a uitat la mine. Ştiu că s-a uitat.

Îmi înfig ochii în ecran, făcând toate eforturile să îi dovedesc că sunt Cu Adevărat Interesată de filmul ăsta. St. Clair înţepeneşte, dar nu-şi mută piciorul. Îşi ţine respiraţia?

Cred că da. Eu mi-o ţin pe a mea. Răsuflu – şi mă crispez – prea zgomotos şi prea nenatural.

Din nou. Altă privire. De data asta mă întorc, automat, exact când el întoarce capul înapoi. E ca un dans, iar acum pluteşte o senzaţie în aer ca şi când unul dintre noi ar trebui să spună ceva. Concentrează-te, Anna. Concentrează-te.

— Îţi place? şoptesc eu.

El stă puţin.

— Filmul?

Sunt recunoscătoare întunericului care-mi ascunde roşeaţa.

— Îmi place foarte mult, zice el.

Risc o privire, iar St. Clair mă priveşte şi el. Adânc. Nu s-a mai uitat la mine aşa până acum. Eu întorc prima capul, apoi simt că şi-l întoarce şi el, câteva momente mai târziu.

Ştiu că zâmbeşte, iar inima mi-o ia la galop.

capitolul doisprezece

Către: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: James Ashley <james@jamesashley.com>
Subiect: Blândă aducere-aminte

Bună, scumpo. A trecut ceva vreme de când n-am mai vorbit. Ţi-ai verificat căsuţa vocală? Am sunat de mai multe ori, dar presupun că eşti ocupată cu explorarea „Pari”-ului. Ei bine, asta e doar o blândă aducere-aminte să-l suni pe bătrânul tău tată şi să-i spui cum îţi merge cu şcoala. Ai reuşit să înveţi franceza? Ai gustat foie gras? Ce muzee interesante ai vizitat? Apropo de interesant, sunt sigur că ai auzit veştile bune. *Incidentul* a debutat ca numărul unu în *NY Times!* Se pare că încă mai exercit farmec. Plec într-un turneu prin sud-est, săptămâna viitoare, aşa că o să-l văd curând pe fratele tău şi o să-i transmit urările tale de bine. Concentrează-te laser pe şcoală. NE vedem de Crăciun.

Josh îşi apleacă trupul deşirat peste umărul meu şi aruncă o privire pe ecranul laptopului.

— Mi se pare mie sau „NE” ăla e un soi de ameninţare?

— Nu. Nu ţi se pare, spun eu.

— Credeam că tatăl tău e scriitor. Care-i treaba cu „concentrează-te laser” şi „blândă aducere-aminte”?

— Tata e fluent în clişee. Evident, n-ai citit niciodată vreun roman de-al lui.

Fac o pauză.

— Nu pot să cred că are tupeul să-mi scrie că-i va transmite lui Seany *urările mele de bine.*

Josh clatină capul cu dezgust. Prietenii mei şi cu mine ne petrecem weekendul în holul principal al căminului, pentru că plouă iar. Nimeni nu spune vreodată asta, dar se dovedeşte că Parisul e la fel de ploios ca Londra. Potrivit lui

St. Clair, adică, membrul absent al grupului nostru. E plecat la o expoziţie de fotografie, la şcoala lui Ellie. De fapt, ar fi trebuit să se întoarcă până la ora asta.

Întârzie. Ca de obicei.

Mer şi Rashmi sunt ghemuite pe una dintre canapelele din lobby, citind cartea recomandată la ultima oră de engleză, *Balzac şi Micuţa Croitoreasă chineză.* Mă întorc la e-mailul de la tatăl meu.

Blândă aducere-aminte... viaţa ta e de rahat.

Amintirile din săptămâna ce a trecut – eu stând lângă St. Clair în cinematograful întunecat, cu piciorul lui lipit de al meu, privirea pe care am schimbat-o între noi – îmi reînvie în minte şi mă cuprinde un sentiment de stânjeneală. Cu cât mai mult mă gândesc, cu atât sunt mai convinsă că nu s-a întâmplat nimic.

Pentru că NU s-a întâmplat nimic.

Când am ieşit de la film, Rashmi a anunţat:

— Finalul a fost prea abrupt. N-am reuşit să vedem niciuna dintre calităţile deosebite.

Iar până am terminat eu de apărat filmul, ajunseserăm deja înapoi în cămin. Aş fi vrut să vorbesc cu St. Clair, să primesc vreun semn că s-a schimbat ceva între noi, dar Mer mi-a luat-o înainte şi l-a îmbrăţişat de noapte bună. Şi cum eu n-aş fi putut să-l îmbrăţişez fără să-mi dau de gol bătăile nebuneşti ale inimii, m-am ţinut deoparte.

Şi după aceea, ne-am făcut doar cu mâna, vag.

Şi după aceea m-am dus la culcare, mai nedumerită ca oricând.

Ce s-a întâmplat? Oricât de palpitant fusese, mai mult ca sigur exagerasem eu în mintea mea, pentru că el nu s-a purtat absolut deloc diferit a doua zi, la micul dejun. Am vorbit prieteneşte, ca întotdeauna. De altfel, el o are pe Ellie. Nu are nevoie de mine. Tot ce pot deduce e că mi-am proiectat sentimentele frustrate pentru Toph asupra lui St. Clair.

Josh mă studiază cu atenţie. Mă hotărăsc să-i pun eu o întrebare înainte să mă întrebe el pe mine ceva.

— Cum merge tema ta?

Echipa mea din *La Vie* a câştigat, într-adevăr (nu datorită mie), aşa că Rashmi şi cu mine n-a trebuit să mergem la ore, vineri. Josh a chiulit de la ultima oră ca să stea cu noi. Asta i-a adus o consemnare în cămin şi mai multe pagini în plus la temă.

— Ei! Se trânteşte pe scaun lângă mine şi îşi ia blocul de schiţe. Am lucruri mai bune de făcut.

— Dar… n-o să ai mai multe necazuri dacă n-o faci?

Eu n-am ignorat niciodată vreo temă. Nu pot să înţeleg cum el poate lăsa totul deoparte.

— Probabil.

Josh îşi flexează mâna şi tresare. Mă încrunt.

— Ce-ai păţit?

— Doare, zice el. De la desenat. E în regulă, întotdeauna e aşa.

Ciudat. Nu m-am gândit niciodată că arta poate da dureri.

— Eşti cu adevărat talentat. Asta vrei să faci? Ca să-ţi câştigi existenţa, adică.

— Lucrez la un roman grafic.

— Serios? Asta-i grozav.

Îmi las laptopul deoparte.

— Despre ce e?

Colţul gurii lui se ridică într-un zâmbet şiret.

— Despre un tip silit să meargă la o şcoală de snobi cu internat, din cauză că părinţii lui nu-l mai vor prin preajmă.

Pufnesc în râs.

— Am mai auzit asta undeva. Cu ce se ocupă ai tăi?

— Tata e politician. E ocupat acum cu campania lui de realegere. N-am mai vorbit cu *Senatorul Wasserstein* de când a început şcoala.

— Senator? Adică senator din Senat?

— Senator, adică senator în Senat. Din păcate.

Din nou. Ce-o fi fost în mintea tatălui meu? Să mă trimită la o şcoală cu copiii SENATORILOR S.U.A.?

— Toată lumea are un tată groaznic? întreb eu. E o condiţie obligatorie pentru înscrierea aici?

El face semn din cap spre Rashmi şi Mer.

— Ele, nu. Dar tatăl lui St. Clair e din teapa asta.

— Am auzit.

Curiozitatea mă înfrânge şi îmi cobor vocea:

— Care-i treaba?

Josh ridică din umeri.

— E doar un nemernic. Îi ţine din scurt pe St. Clair şi pe mama lui, dar e foarte prietenos cu oricine altcineva. Cumva, asta înrăutăţeşte lucrurile.

Sunt deodată distrasă de un fes ciudat, tricotat, purpuriu cu roşu, care intră în lobby. Josh se întoarce să vadă la ce mă uit. Meredith şi Rashmi îi observă mişcarea şi îşi ridică şi ele ochii din cărţi.

— Oh, Doamne, zice Rashmi. Poartă iar chestia aia cu formă de prezervativ în cap.

— Îmi place *căciuliţa* lui, zice Mer.

— Oare de ce nu mă miră, zice Josh.

Meredith îi aruncă o privire fioroasă. Mă întorc să mă uit mai bine la căciulă şi tresar să descopăr că e chiar în spatele meu. Şi stă pe capul lui St. Clair.

— Aşadar, *Căciula* s-a întors, zice Rashmi.

— Îhm, zice el. Ştiu că v-a lipsit.

— E vreo poveste în spatele Căciulii? întreb eu.

— Doar că mama lui i-a făcut-o, iarna trecută, şi noi toţi am fost de acord că era cel mai hidos accesoriu din Paris, zice Rashmi.

— O, zău?

St. Clair o smulge de pe capul lui şi o îndeasă pe al lui Rashmi. Codiţele ei negre ies caraghios de dedesubt.

— Îţi vine bestial. Chiar sexy.

Ea se încruntă şi i-o aruncă înapoi, apoi îşi netezeşte părul. El şi-o pune la loc peste părul lui ciufulit şi mă trezesc de acord cu Mer. E într-adevăr foarte drăguţă. Pare călduroasă şi pufoasă şi-l face să arate ca un ursuleţ de pluş.

— Cum a fost expoziţia? întreabă Mer.

El ridică din umeri.

— Nimic spectaculos. Voi ce-aţi mai făcut?

— Anna tocmai ne citea *blânda aducere-aminte* a tatălui ei, zice Josh.

St. Clair face o mutră dezgustată.

— Aş prefera să n-o iau de la capăt, mulţumesc.

Închid laptopul.

— Dacă ai terminat, am ceva pentru tine, zice St. Clair.

— Ce? Pentru cine, pentru mine?

— Mai ştii că ţi-am promis c-o să te fac să te simţi mai puţin americancă?

Zâmbesc.

— Ai paşaportul meu franţuzesc?

Nu uitasem de promisiunea lui, dar îmi închipuisem că uitase el – discuţia fusese acum câteva săptămâni. Sunt surprinsă şi măgulită că a ţinut minte.

— Mai frumos. A venit prin poştă, ieri. Vino, e în camera mea.

Şi, cu acestea, şi-a vârât mâinile în buzunarele hainei şi-a pornit-o ţanţoş spre scări.

Îmi îndes computerul în geantă, o pun pe umăr şi apoi dau din umeri spre ceilalţi. Mer pare îndurerată şi pentru o clipă mă simt vinovată. Dar nu e ca şi cum i l-aş fura ei. Şi eu sunt prietena lui. Alerg după el, cinci etaje pe scări, iar Căciula urcă săltat înaintea mea. Ajungem la etajul lui şi mă conduce pe hol. Sunt agitată şi emoţionată. Nu i-am mai văzut camera până acum. Întotdeauna ne-am întâlnit în lobby sau la etajul meu.

— Casă, dulce casă.

Scoate un breloc cu *Mi-am lăsat inima în San Francisco*[18]. Un alt cadou de la mama lui, presupun. Lipită de uşa lui e o schiţă cu el purtând tricornul lui Napoleon. Opera lui Josh.

— Hei, 508! Camera ta e chiar deasupra camerei mele. Nu mi-ai spus niciodată.

[18] *Left My Heart în San Francisco,* cunoscută piesă (1954) interpretată de Tonny Bennett.

St. Clair zâmbeşte.

— Poate n-am vrut să dai vina pe mine că te ţin noaptea trează cu tropăitul ghetelor mele.

— Ştii? Chiar tropăi.

— Ştiu. Îmi pare rău.

Râde şi ţine uşa deschisă pentru mine. Camera lui e mai ordonată decât mă aşteptam. Întotdeauna îmi închipuiam băieţii având dormitoare dezgustătoare – munţi de boxeri murdari şi maieuri pătate de transpiraţie, paturi nefăcute cu cearşafuri neschimbate de săptămâni de-a rândul, postere cu sticle de bere şi femei în costume de baie fosforescente, cutii goale de cola şi pungi de chipsuri şi piese desperecheate de machete de avioane şi de jocuri video stricate.

Aşa arăta camera lui Matt. Întotdeauna mă întorcea pe dos. Nu ştiam niciodată dacă nu mă aşez cumva pe un plic de sos de la Taco Bell.

Dar camera lui St. Clair e curată. Patul este făcut şi pe podea nu e decât o grămăjoară mică de haine. Nu există postere de prost-gust, doar o hartă antică a lumii atârnată deasupra biroului şi două picturi în ulei deasupra patului. Şi cărţi. N-am mai văzut atâtea cărţi într-un dormitor. Sunt vrăfuite de-a lungul pereţilor ca nişte turnuri – volume groase de istorie şi cărţi cu copertele ferfeniţite şi… OED. Exact ca al lui Bridge.

— Nu pot să cred că ştiu două persoane destul de ţicnite ca să aibă OED-ul.

— Oh, da? Cine-i cealaltă?

— Bridge. Doamne, al tău e nou!

Cotoarele volumelor sunt neîndoite şi strălucitoare. Ale lui Bridge au câteva decenii, iar cotoarele sunt crăpate şi rupte.

St. Clair arată stingherit. Oxford English Dictionary nou costă o mie de dolari şi, chiar dacă n-am vorbit niciodată despre asta, el ştie că eu n-am atâţia bani ca restul colegilor noştri. Asta e foarte clar, când eu comand cel mai ieftin fel din meniu de fiecare dată când mâncăm în oraş.

Tata poate că a ţinut să-mi dea o educaţie de elită, dar nu şi-a bătut capul şi cu cheltuielile mele zilnice. L-am rugat de două ori să-mi mărească alocaţia săptămânală, dar a refuzat, spunând că trebuie să învăţ să mă descurc cu mijloacele pe care le am.

Ceea ce e dificil când nu-mi dă destule mijloace de la bun început.

— Ce s-a mai întâmplat cu ea şi cu trupa? întreabă el, schimbând subiectul. O să fie bateristul formaţiei?

— Da, prima lor repetiţie e weekendul ăsta.

— E trupa băiatului aceluia… Perciuni, nu?

St. Clair ştie cum îl cheamă pe Toph. Încearcă doar să mă necăjească, aşa că îl ignor.

— Da. Deci, ce ai pentru mine?

— E chiar aici.

Îmi întinde un plic galben căptuşit de pe biroul lui, iar stomacul îmi tresaltă de parcă e ziua mea. Îl deschid repede. Un petic mic cade pe podea. E steagul canadian.

Îl ridic.

— Îm. Mulţumesc?

El îşi aruncă fesul pe pat şi îşi ciufuleşte părul. Se ridică în toate direcţiile.

— E pentru rucsacul tău, ca lumea să nu mai creadă că eşti americancă. Europenii sunt mult mai îngăduitori faţă de canadieni.

Râd.

— Atunci îmi place. Mulţumesc.

— Nu te simţi jignită?

— Nu, e perfect.

— A trebuit să-l comand online, de aceea a durat atât de mult. N-am ştiut de unde să iau unul din Paris, scuze.

Scotoceşte prin sertarul biroului şi scoate un ac de siguranţă. Ia micul steag cu frunza de arţar din mâinile mele şi îl prinde de buzunarul rucsacului meu.

— Gata. Eşti oficial canadiancă. Încearcă să nu abuzezi de noua putere.

— Mă rog. Fără îndoială o să ies în oraş în seara asta.

— Bine.

Tărăgănează cuvintele.

— Ar trebui s-o faci.

Stăm amândoi nemişcaţi. E atât de aproape de mine. Ochii lui sunt aţintiţi în ochii mei, iar inima îmi bate dureros de puternic în piept. Fac un pas înapoi şi mă uit în altă parte. Toph. Îmi place de Toph, nu de St. Clair. De ce trebuie să-mi tot aduc aminte de asta? St. Clair e luat.

— Tu ai pictat astea? Sunt disperată să schimb starea. Astea de deasupra patului?

Privesc înapoi, iar el continuă să se uite fix la mine. Îşi ronţăie unghia degetului mare, înainte de a răspunde. Vocea lui e ciudată.

— Nu. Mama le-a făcut.

— Zău? Uau, sunt bune. Cu adevărat… bune.

— Anna…

— Asta e de aici, din Paris?

— Nu, e strada pe care am crescut eu. În Londra.

— Oh.

— Anna…

— Îmm?

Stau cu spatele la el, încercând să examinez picturile. Sunt cu adevărat frumoase. Numai că nu mă pot concentra. Bineînţeles că nu e Parisul. Ar fi trebuit să-mi dau seama…

— Băiatul ăla. Perciuni. Îl placi?

Spatele mă furnică.

— Ai mai întrebat asta.

— Am vrut să spun, zice el, emoţionat, sentimentele tale nu s-au schimbat? De când eşti aici?

Îmi trebuie un moment să chibzuiesc la întrebare.

— Nu-i vorba despre ce simt eu, răspund, în cele din urmă. Sunt interesată, dar… nu ştiu dacă el mai e încă interesat de mine.

St. Clair vine mai aproape.

— Te mai sună?

— Da. Adică, nu des. Dar, da.

— Corect. Da, bine, zice el, clipind. Cum zici tu.

Îmi feresc privirea.

— Ar trebui să plec. Sunt sigură că tu ai planuri cu Ellie.

— Da. Adică, nu. Adică, nu ştiu. Dacă nu faci ni…

Deschid uşa.

— Atunci, ne vedem mai târziu. Mulţumesc pentru cetăţenia canadiană.

Bat cu palma în steguleţul de pe rucsac. St. Clair arată ciudat de rănit.

— Nicio problemă. Bucuros să-ţi fiu de folos.

Cobor câte două trepte odată până la etajul meu. Ce s-a întâmplat adineauri? Acum ne înţelegeam bine, iar în clipa următoare nu ştiam cum să plec mai repede. Trebuie să ies de aici. Trebuie să plec din cămin. Poate că nu sunt o bravă americancă, dar cred că pot fi o bravă canadiancă. Iau revista *Pariscope* din camera mea şi alerg la parter.

Mă duc să văd Parisul. Singură.

capitolul treisprezece

— *Une place, s'il vous plaît.*

Un loc, vă rog. Mi-am verificat pronunţia de două ori înainte de a păşi în faţa ghişeului. Şi întind banii. Femeia care vinde bilete nu clipeşte, doar îmi rupe tichetul pe jumătate şi îmi dă partea mea. O accept cu graţie şi bâlbâi mulţumiri. În sală, o uşieră îmi verifică biletul. Îl rupe puţin şi ştiu, din ceea ce am văzut la prietenii mei, că se presupune să-i dau un mic bacşiş pentru acest obicei fără rost. Îmi ating steagul canadian pentru noroc, dar nu am nevoie. Înmânarea decurge lin.

Am reuşit. Am reuşit!

Uşurarea mea e atât de profundă încât nici nu observ când picioarele mă duc spre rândul meu preferat. Sala e aproape goală. Trei fete cam de vârsta mea sunt în spate, iar un cuplu mai în vârstă e aşezat în faţa mea, împărţind o cutie de bomboane. Unii oameni se codesc să se ducă la cinematograf singuri, dar eu nu. Pentru că, atunci când se sting luminile, singura relaţie rămasă în sală e cea dintre film şi mine.

Mă cufund în scaunul cu arcuri şi mă las pierdută în trailerele viitoarelor filme. Reclamele franţuzeşti sunt inserate între ele, iar eu mă amuz încercând să ghicesc la ce sunt înainte să fie arătat produsul. Doi bărbaţi se aleargă pe Marele Zid Chinezesc ca să facă reclamă la haine. O femeie foarte sumar îmbrăcată se freacă de o raţă măcănitoare ca să vândă mobilă. O muzică tehno şi o siluetă care dansează mă îndeamnă să ce? Să mă duc la club? Să mă îmbăt?

Habar n-am.

Şi apoi începe *Domnul Smith la Washington.* James Stewart joacă un bărbat naiv, idealist, trimis în Senat, unde toată lumea crede că îl poate duce de nas. Ei cred că o să dea greş şi o să fie înlocuit, dar Stewart îi învaţă minte. E

mai puternic decât l-au crezut ei, mai puternic decât sunt ei. Îmi place asta.

Mă gândesc la Josh. Mă întreb ce fel de senator e tatăl lui.

Dialogul e tradus la baza ecranului, în galben. Publicul e tăcut, respectuos, până la primul gag. Parizienii şi cu mine râdem împreună. Două ore trec ca vântul şi apoi mă trezesc clipind des în lumina unui felinar de stradă, pierdută într-o zăpăceală plăcută, gândindu-mă la ce aş putea să văd mâine.

— Te duci iar la film diseară?

Dave îmi verifică numărul de pagină şi dă paginile manualului său de franceză până la capitolul despre familie. Ca de obicei, facem pereche pentru un exerciţiu de abilităţi conversaţionale.

— Da. *Masacrul din Texas.* Ştii, ca să intru în spiritul sărbătorilor. Halloweenul e-n weekendul ăsta, dar n-am văzut niciun ornament pe aici. Asta trebuie să fie o chestie americană.

— Originalul sau remake-ul?

Professeur Gillet se plimbă printre băncile noastre, iar Dave adaugă repede:

— *Je te présente ma familie. Jean-Pierre est… l'oncle.*

— Îm. Ce?

— *Quoi,* mă corectează *professeur* Gillet.

Mă aştept să se oprească, dar ea merge mai departe. Pfui.

— Original, fireşte.

Dar sunt plăcut impresionată că ştie de remake.

— E ciudat, nu te-aş fi crezut pasionată de filme de groază.

— De ce nu? Mă zbârlesc la supoziţia lui. Apreciez orice film bine făcut.

— Mda, dar majoritatea fetelor fac mofturi la genul ăsta de filme.

— Asta ce vrea să însemne?

Ridic vocea, iar Guillotine îşi înalţă capul privind peste clasă.

— *Marc est mon… frère,* spun eu, aruncându-mi ochii în carte la primul cuvânt franţuzesc pe care-l văd.

Frate. Marc este fratele meu. Hopa. Scuze, Sean.

Dave îşi scarpină nasul pistruiat.

— Ştii tu. Fata sugerează un film de groază iubitului ei, ca să aibă motiv să se sperie toată şi să se agate de el.

Scot un geamăt.

— Mă laşi. Am văzut tot atât de mulţi băieţi speriaţi plecând la jumătatea filmului câte fete speriate…

— Şi, oricum, al câtelea film văzut e pe săptămâna asta, Oliphant? Al patrulea? Al cincilea?

Al şaselea, de fapt. Am văzut două duminică. Mi-am făcut un obicei: şcoală, teme, cină, film. Îmi croiesc încet drum prin oraş, cinematograf după cinematograf.

Ridic din umeri, nevrând să recunosc asta în faţa lui.

— Când o să mă inviţi şi pe mine, hm? Poate că şi mie îmi plac filmele de groază.

Mă prefac că studiez arborele familiei din manualul meu. Nu e prima oară când bate apropouri de genul ăsta. Şi Dave e drăguţ, dar nu-l plac în felul acela. E greu să iei în serios un tip când el încă se dă peste cap cu scaunul, doar ca să enerveze profesorul.

— Poate că-mi place să merg singură. Poate că asta-mi dă răgaz să mă gândesc la recenziile mele.

Ceea ce e adevărat, dar mă abţin să menţionez că de regulă *nu* sunt singură. Uneori vine Meredith cu mine, alteori merg cu Rashmi şi Josh. Şi, da, uneori, merg cu St. Clair.

— Aşa e. Recenziile tale.

Îmi smulge carneţelul cu spirală de sub *Franceză Nivelul întâi.*

— Hei! Dă-mi-l înapoi!

— Care ziceai că e website-ul tău?

Dave răsfoieşte carnetul, în timp ce eu încerc să i-l iau. Nu fac însemnări în timp ce văd filmele; mai degrabă îmi

păstrez observaţiile până când am timp să mă gândesc la ele. Dar îmi place să-mi notez impresiile.

— Vezi să nu-ţi spun. Dă-mi-l înapoi.

— Care-i treaba cu astea, de fapt? De ce nu te duci la filme pentru distracţie, ca o persoană normală?

— *Este* distracţie. Şi ţi-am mai zis, e un bun exerciţiu. Iar acasă nu pot să văd filme clasice ca astea pe marele ecran.

Ca să nu mai spun într-o asemenea superbă linişte. La Paris, nimeni nu vorbeşte în timpul filmelor. Ferească-l Sfântul pe cel care-şi aduce ceva crănţănitor de mâncare sau într-un celofan fojgăitor.

— De ce ai nevoie de exerciţiu? Că doar nu e greu sau mai ştiu eu ce.

— Zău? Mi-ar plăcea să te văd scriind o recenzie de 600 de cuvinte despre vreunul. Mi-a plăcut. A fost interesant. Au fost explozii.

Mă reped din nou după carnetul meu, dar el îl ţine deasupra capului.

Dave râde.

— Cinci stele pentru explozii.

O umbră cade peste noi. Guillotine stă în spatele nostru, aşteptând să continuăm. Restul clasei se uită la noi. Dave dă drumul carneţelului, iar eu mă fac mică.

— Îm… *très bien, David,* spun eu.

— Când terrrminaţi aceaztă fascinantă dizcuţie, vă rrrog să vă întoarrrceţi la tema dată.

Îşi îngustează ochii.

— Şi *deux* pagini despre *vos familles, en français, pour lundi matin.*

Dăm amândoi din cap spăşiţi, iar tocurile ei cloncăne îndepărtându-se.

— Pentru *lundi matin?* Ce naiba înseamnă asta? şuier eu spre Dave.

Guillotine nu se opreşte din mers.

— Luni dimineaţă, Mademoiselle Oliphant.

La prânz, îmi trântesc tava cu mâncare pe masă. Supa de linte se varsă peste marginea castronului, iar pruna se rostogoleşte de pe tavă. St. Clair o prinde.

— Ce te supără? întreabă el.

— Franceza.

— Nu merge bine?

— Nu merge bine.

El pune pruna la loc pe tava mea şi zâmbeşte.

— O să-i dai tu de cap.

— E uşor de tine să vorbeşti, Monsieur Bilingv.

Zâmbetul lui se şterge.

— Scuze. Ai dreptate, a fost nedrept din partea mea. Uneori uit.

Îmi amestec lintea agresiv.

— Profesoara Gillet întotdeauna mă face să mă simt prost. Nu sunt proastă.

— Bineînţeles că nu eşti. Ar înnebuni pe oricine să i se ceară fluenţă de la început. Ia timp ca să înveţi ceva, orice, mai ales o limbă străină.

— Doar că am obosit îngrozitor să tot ies, fac semn spre fereastră, şi să fiu neajutorată.

St. Clair pare surprins de afirmaţia mea.

— Nu eşti neajutorată. Ieşi în fiecare seară, adesea singură. E-o distanţă de la cer la pământ faţă de cum erai când ai venit. Nu fi atât de aspră cu tine însăţi.

— Îhm.

— Hei! Se dă mai aproape. Îţi mai aduci aminte ce-a spus profesoara Cole când a vorbit despre lipsa de romane traduse în America? A zis că e important să ne expunem altor culturi, altor contexte. Şi exact asta faci tu. Ieşi în oraş şi încerci apele. Ar trebui să fii mândră de tine. La naiba cu ora de franceză. Nu pune la suflet.

Schiţez un zâmbet la britanicismul lui. Apropo de traduceri.

— Da, dar profesoara Cole vorbea despre cărţi, nu despre viaţa reală. E o mare deosebire.

— Oare? Şi cum e cu filmul? Nu eşti tu cea care vorbeşte întotdeauna despre cinema ca o oglindire a vieţii? Sau asta era dintr-un faimos critic de film pe care-l ştiu eu?

— Mai taci. Asta-i altceva.

St. Clair râde, ştiind că m-a prins.

— Vezi? Ar trebui să-ţi petreci mai puţin timp făcându-ţi griji despre franceză, şi mai mult...

Vorbele i se sting, atenţia îi e brusc atrasă spre ceva din spatele meu. Expresia lui e de repulsie crescândă.

Mă întorc şi-l descopăr pe Dave, îngenuncheat pe podeaua cantinei, în spatele nostru. Cu capul plecat, ţine întinsă în aer o farfurioară spre mine.

— Permite-mi să-ţi prezint acest ecler laolaltă cu umilele mele scuze.

Mă înroşesc la faţă.

— Ce faci?

Dave îşi înalţă capul şi rânjeşte.

— Scuze pentru tema în plus. A fost vina mea.

Sunt fără cuvinte. Fiindcă nu iau desertul, se ridică şi îl aşază în faţa mea, cu o plecăciune adâncă. Toată lumea se holbează. El apucă un scaun de la masa din spatele nostru şi se înghesuie între St. Clair şi mine.

Lui St. Clair nu-i vine să creadă.

— Simte-te ca acasă, Dave.

Dave nu pare să-l fi auzit. Îşi înmoaie degetul în glazura lipicioasă de ciocolată şi apoi şi-l linge. E curat pe mâini?

— Deci. Diseară. *Masacrul din Texas.* N-am să te cred niciodată că nu ţi-e frică la filmele de groază dacă nu mă laşi să vin cu tine.

Oh, Doamne. Dave NU mă invită în oraş de faţă cu St. Clair. St. Clair nu-l poate suferi pe Dave; îmi amintesc că mi-a spus asta înainte să vedem *S-a întâmplat într-o seară.*

— A... îmi pare rău.

Caut o scuză.

— Dar nu merg. Nu mai merg. A intervenit ceva.

— Haide. Nimic n-ar putea fi *atât* de important într-o vineri seara.

Mă ciupeşte de braţ, iar eu mă uit disperată la St. Clair.

— Proiect la fizică, intervine el, uitându-se urât la mâna lui Dave. În ultimul minut. Mult de lucru. Suntem parteneri.

— Aveţi tot weekendul să vă faceţi temele. Mai destinde-te, Oliphant. Mai trăieşte puţin.

— De fapt, zice St. Clair, mi se pare că Anna are chiar ceva mai mult de lucru pentru weekendul ăsta. Mulţumită ţie.

Dave în sfârşit se întoarce să-l privească pe St. Clair. Schimbă priviri mânioase.

— Îmi pare rău, spun eu.

Şi sunt sinceră. Mă simt oribil să-l refuz, mai ales în faţa tuturor. E un tip simpatic, în pofida părerii lui St. Clair. Dar Dave se uită din nou la St. Clair.

— E-n regulă, zice el, după încă un moment. Am priceput.

— Ce?

Sunt nedumerită.

— Nu mi-am dat seama că...

Dave face semne de la St. Clair la mine.

— Nu! Nu. Nu e nimic. Aşa. Vreau să spun, o să vedem curând un film. Numai că sunt ocupată, în seara asta. Cu chestia de la fizică.

Dave pare deranjat, dar ridică din umeri.

— Nu-i capăt de ţară. Hei, vii la petrecere, mâine seară?

Nate dă o petrecere de sărbătorire a Halloweenului pentru cei din Résidence Lambert. Nu mă gândisem să merg, dar mint, ca să-l fac să se simtă mai bine.

— Da, probabil. Ne vedem acolo.

El se ridică.

— Trăsnet. Aştept să-ţi ţii promisiunea asta.

— Bine. Desigur. Mulţumesc pentru ecler! strig în urma lui.

— Cu plăcere, frumoaso.

Frumoaso. Mi-a zis frumoaso! Dar, stai. Nu îl plac pe Dave.

Îl plac pe Dave?

— Labagiul, zice St. Clair, în momentul în care nu-l mai poate auzi.

— Nu fi mitocan.

Se uită la mine cu o expresie de nepătruns.

— Nu te-ai plâns când am inventat o scuză pentru tine.

Împing eclerul la o parte.

— M-a pus într-o situaţie delicată, atâta tot.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti.

— *Mulţumesc,* spun eu sarcastic.

Îmi dau seama că prietenii noştri se uită la noi. Josh îşi drege glasul şi arată spre prăjitura mea cu urmă de deget.

— Mănânci aia? întreabă el.

— Eşti invitatul meu.

St. Clair se ridică atât de brusc, încât scaunul huruie asurzitor.

— Unde te duci? întreabă Mer.

— Nicăieri.

Pleacă furios, lăsându-ne într-o tăcere surprinsă. După un moment, Rashmi se apleacă peste masă. Îşi ridică sprâncenele negre.

— Ştiţi, Josh şi cu mine i-am văzut certându-se, acum vreo două seri.

— Cine? St. Clair şi Dave? întreabă Mer.

— Nu, St. Clair şi Ellie. Asta-i motivul pentru faza de adineauri, ştiţi!?

— Oare? întreb.

— Da, a fost nervos toată săptămâna, zice Rashmi.

Mă gândesc la asta.

— E adevărat. L-am auzit plimbându-se prin cameră. Nu făcea niciodată asta.

Nu că aş fi avut grijă să îl ascult, dar acum, de când ştiu că St. Clair locuieşte deasupra, *nu pot* să nu bag de seamă când vine şi când pleacă. Josh îmi aruncă o privire piezişă.

— Unde i-aţi văzut? o întreabă Mer pe Rashmi.

— În faţa staţiei de metrou Cluny. Voiam să le spunem salut, dar când le-am văzut expresiile, am luat-o în partea

cealaltă. Categoric nu era o conversaţie pe care să fi vrut s-o întrerup.

— Despre ce se certau? întreabă Mer.

— Nu ştiu. Nu i-am putut auzi.

— E din cauza ei. Ea e atât de diferită acum.

Rashmi se încruntă.

— Se crede mult superioară nouă, acum, când e la Parsons.

— Şi cum se îmbracă, zice Mer, cu un neobişnuit sarcasm în glas. De parcă se crede cu adevărat pariziancă.

— Aşa a fost întotdeauna, răbufneşte Rashmi.

Josh tot nu spune nimic. Termină eclerul, îşi şterge urmele albe de zahăr de pe degete şi îşi scoate blocul de schiţe. Modul în care se concentrează asupra desenului, deviindu-le conversaţia lui Meredith şi Rashmi este… intenţionat. Am senzaţia că el ştie mai multe despre situaţia lui St. Clair decât spune. Oare băieţii vorbesc despre lucrurile de genul ăsta între ei? Să fie cu putinţă?

St. Clair şi LELIE se despart?

capitolul paisprezece

— Nu vi se pare tut'ror că e puţin cam cliché să facem un picnic într-un *graveyard* de Halloween?

Toţi cinci – Mer, Rashmi, Josh, St. Clair şi cu mine – mergem încet prin cimitirul Père Lachaise, situat pe o colină cu vedere spre Paris. E ca o localitate în miniatură, la rândul său. Alei largi închipuie drumuri prin cartierele cu morminte elaborate. Îmi amintesc de locuinţele mici, gotice, cu arcadele lor la intrare, cu statui şi cu vitralii la ferestre. Un zid de piatră cu paznici şi cu porţi de fier înconjoară perimetrul. Castani uriaşi îşi întind ramurile deasupra şi îşi flutură ultimele frunze aurii.

E mai liniştit decât în oraş, dar nu mai puţin impresionant.

— Hei, voi aţi auzit-o pe Anna spunând *tut'ror?* întreabă Josh.

— Oh, Doamne, n-am spus aşa.

— Aşa ai spus, zice Rashmi.

Îşi aranjează rucsacul pe umăr şi o urmează pe Mer, pe încă o alee. Sunt bucuroasă că prietenii mei cunosc locurile, fiindcă eu sunt total pierdută în labirintul ăsta.

— Ţi-am spus eu că ai accent.

— E un cimitir, nu un *graveyard,* zice St. Clair.

— E vreo diferenţă? întreb eu, mulţumită de o oportunitate să ignor Cuplul.

— Un cimitir este un lot de teren specific rezervat îngropării, în vreme ce un *graveyard* este întotdeauna situat în curtea unei biserici. Bineînţeles, acum cuvintele sunt aproape interschimbabile, deci nu contează *de fapt...*

— Ştii multe tâmpenii inutile, St. Clair. Ai noroc că eşti al naibii de simpatic, zice Josh.

— Eu cred că e interesant, zice Mer.

St. Clair zâmbeşte.

— Cel puţin „cimitir" sună mai elegant. Şi trebuie să recunoşti – locul ăsta e destul de elegant. Sau, mă scuzi, se

întoarce iar spre mine, ai fi preferat să fii la festivitatea Lambert? Am auzit că Dave Higgenbeat îşi aduce şi bongul[19] cu bere.

— Higgenbaum.

— Aşa am zis şi eu. Higgenbou.

— Oh, lasă-l în pace. De altfel, după ce o să se închidă locul ăsta, o să avem destul timp şi de petrecere.

Îmi rostogolesc ochii la acest ultim cuvânt. Niciunul dintre noi nu are de gând să meargă, în pofida a ceea ce i-am spus eu lui Dave ieri, la prânz.

St. Clair mă înghionteşte cu un termos înalt.

— Probabil eşti supărată pentru că el n-o să aibă prilejul să te curteze cu uluitoarele lui cunoştinţe despre cursele de stradă urbane.

Râd.

— Încetează.

— Şi am auzit că are gusturi alese la filme. Poate o să te ducă la o proiecţie de la miezul nopţii la *Scooby Doo 2.*

Îl pocnesc pe St. Clair cu rucsacul, iar el se fereşte, râzând.

— A-ha! Iată-l! exclamă Mer, localizând un petic de pământ cu verdeaţă.

Întinde o pătură pe mica pajişte, în vreme ce Rashmi şi cu mine despachetăm mere minuscule şi sandvişurile cu prosciutto şi brânză puturoasă din rucsacuri. Josh şi St. Clair se fugăresc printre monumentele din apropiere. Îmi amintesc de micii şcolari francezi pe care îi văd în cartier. Tot ce le mai trebuie sunt nişte pulovere identice de lână.

Mer toarnă cafea pentru toată lumea din termosul lui St. Clair, iar eu sorb fericită dintr-a mea, bucurându-mă de căldura plăcută ce mi se răspândeşte prin tot corpul. Obişnuiam să cred despre cafea că e amară şi rea, dar, ca toţi ceilalţi, am ajuns la mai multe ceşti pe zi. Ne repezim la mâncare şi, ca prin magie, băieţii îşi opresc hârjoneala şi sunt înapoi pe pătură. Josh stă cu picioarele încrucişate

---
[19] Instrument de filtrare a fumului de canabis, pipă cu apă.

lângă Rashmi, în vreme ce St. Clair se strecoară între Meredith şi mine.

— Ai frunze în păr.

Mer chicoteşte şi culege un schelet maroniu de frunză din buclele lui St. Clair. El îi ia frunza din mână, o mărunţeşte bine şi i-o suflă în cârlionţi. Râd amândoi, iar eu mă simt subit deranjată de asta.

— Poate ar trebui să-ţi pui *Căciula,* zic eu.

Mi-a cerut să i-o duc eu, înainte să plecăm. Îi arunc rucsacul în poală, probabil un pic prea tare. St. Clair scoate un *au* şi se chirceşte.

— Ai grijă. Josh muşcă dintr-un măr roz şi vorbeşte cu gura plină. Are nişte organe acolo, jos, pe care tu nu le ai.

— Ooo, organe, mă mir eu. Interesant. Dezvoltă.

Josh zâmbeşte cu tristeţe.

— Regret. Informaţie confidenţială. Numai cei cu organe pot şti despre numitele organe.

St. Clair îşi scutură restul de frunze din păr şi îşi pune fesul în formă de prezervativ. Rashmi se strâmbă la vederea lui.

— Hai, pe bune? Chiar acum? În public? întreabă ea.

— În *fiecare* zi, zice el. Cât timp eşti cu mine.

Ea pufneşte în râs.

— Deci Ellen ce face în seara asta?

— Uh. Ellie participă la o groaznică petrecere costumată.

— Ţie nu-ţi plac petrecerile costumate? întreabă Mer.

— Eu nu mă costumez.

— Doar porţi *căciuliţe*[20]*,* zice Rashmi.

— Nu mi-am dat seama că mai serbează cineva Halloweenul în afară de SAPA, zic eu.

— Sunt câţiva, răspunde Josh. Proprietarii de magazine au încercat s-o transforme într-o chestie comercială, în urmă cu vreo câţiva ani. N-a prins, dar dă-i unei fete de la colegiu ocazia să se îmbrace ca o infirmieră depravată şi-o s-o înhaţe negreşit.

---

[20] Aluzie la prezervative.

St. Clair aruncă o bucată de brânză de capră, *chèvre,* cu boltă spre capul lui Josh, şi-l nimereşte în obraz.

— Măgarule. Ea nu o să se costumeze ca o infirmieră depravată.

— Ci doar ca una obişnuită? întreb eu, cu inocenţă. Cu o rochie foarte decoltată şi sâni foarte mari?

Josh şi Rashmi izbucnesc în râs, iar St. Clair îşi trage căciula peste ochi.

— Ufff, vă urăsc pe toţi.

— Hei, Meredith protestează cu prefăcută durere, eu n-am zis nimic.

— Ufff, vă urăsc pe toţi în afară de Mer.

Un mic grup de turişti americani se opreşte în spatele nostru. Par rătăciţi. Un tip cu barbă, de vreo douăzeci şi ceva de ani, deschide gura să vorbească, dar Rashmi i-o taie:

— Jim Morrison e în partea aia! şi-i arată spre capătul aleii.

Bărbosul zâmbeşte uşurat, îi mulţumeşte, şi grupul merge mai departe.

— De unde ai ştiut ce voiau? întreb eu.

— Asta vor întotdeauna.

— Când ar trebui să-l caute pe Victor Noir, zice Josh.

Toţi ceilalţi râd.

— Pe cine?

E enervant să n-ai habar despre ce e vorba.

— Victor Noir. A fost un ziarist împuşcat de Pierre Bonaparte, zice St. Clair, de parcă asta ar fi explicat totul.

Îşi ridică fesul de pe ochi.

— Statuia de pe mormântul lui se presupune că ar ajuta… fertilitatea.

— Cocoşelul lui e şlefuit ca sticla, detaliază Josh. Pentru noroc.

— De ce am ajuns iarăşi la organe? întreabă Mer. Nu putem niciodată vorbi despre orice altceva?

— Pe bune? întreb eu. Cocoşel lucios?

— Foarte, zice St. Clair.

— Ei, asta e ceva ce trebuie să văd şi eu.

Îmi beau ultimele picături de cafea, îmi şterg firimiturile de la gură şi mă ridic în picioare.

— Unde-i Victor?

— Dă-mi voie.

St. Clair sare în picioare şi porneşte grăbit. Alerg după el. El scurtează drumul printr-un pâlc de copaci desfrunziţi, iar eu calc pe urmele lui, cu rămurele trosnindu-mi sub tălpi. Amândoi râdem când ajungem la alee şi ne ciocnim de un paznic. El se încruntă la noi pe sub şapca lui militărească. St. Clair îi zâmbeşte angelic şi ridică uşurel din umeri. Paznicul clatină din cap, dar ne lasă să trecem. St. Clair scapă basma curată din orice.

Ne plimbăm cu un calm exagerat, iar el arată spre un loc unde mai multe persoane fac fotografii. Stăm mai la o parte şi ne aşteptăm rândul. O pisică neagră sfrijită ţâşneşte din spatele unui altar acoperit cu trandafiri şi cu sticle de vin, şi o zbugheşte în tufiş.

— Ei bine, asta a fost suficient de înfiorător. Halloween fericit.

— Ştiai că locul ăsta este sălaşul a trei *mii* de pisici? întreabă St. Clair.

— Cum să nu! Mi-a fost vârât în creier la capitolul „Feline, Paris”.

El râde. Turiştii se duc mai departe, după următorul obiectiv de fotografiat, şi amândoi zâmbim când ne apropiem de Victor Noir. Statuia lui e de mărime naturală şi stă întinsă pe pământ, deasupra mormântului său. Are ochii închişi, jobenul alături. Şi în ciuda faptului că patina cenuşiu-verzuie este bine frecată cu cârpa, pantalonii au o remarcabilă umflătură care, într-adevăr, a fost adusă la culoarea strălucitoare a bronzului nou.

— Dacă-l ating mi se îndeplineşte o altă dorinţă? întreb eu, amintindu-mi de Point Zero.

— Nţţ! Victor nu se ocupă decât de fertilitate.

— Dă-i drumul. Freacă-l.

St. Clair se dă înapoi, ciocnindu-se de un alt mormânt.

— Nu, mulţumesc. Râde din nou. N-am nevoie de genul ăsta de probleme.

Râsul mi se opreşte în gât când pricep ce-a vrut să spună. Nu lua în seamă, Anna. N-ar trebui să te deranjeze. Nu-l lăsa să vadă cum te deranjează.

— Ei bine, dacă tu nu-l atingi, am s-o fac eu. Nu mă ameninţă nicio primejdie dinspre partea *asta.* Îmi cobor vocea până la o şoaptă ironic tainică: Ştii, am auzit că *într-adevăr trebuie să faci sex* ca să rămâi însărcinată.

Văd întrebarea răsărindu-i imediat în minte. La naiba. Poate că m-am pripit cu gluma mea. St. Clair arată pe jumătate stingherit, pe jumătate curios.

— Adică, ăă, eşti virgină?

AHH! EU ŞI GURA MEA SPARTĂ.

Covârşitoarea mea dorinţă e să mint, dar adevărul iese la iveală.

— N-am întâlnit pe nimeni la care să ţin într-atât. Vreau să spun că niciunul dintre cei cu care m-am cuplat nu a contat într-atât.

Roşesc şi-l mângâi pe Victor.

— Am o regulă.

— Detaliază.

Statuia e caldă încă, de la vizitatorii de dinainte.

— Mă întreb, dacă s-ar întâmpla ce-i mai rău – dacă aş rămâne însărcinată – m-aş simţi prost să-i spun copilului meu cine a fost tatăl? Dacă răspunsul e chiar şi pe foarte departe da, atunci e exclus.

El dă din cap, încet.

— E o regulă bună.

Îmi dau seama că îmi odihnesc mâna pe Victor şi mi-o trag repede înapoi.

— Stai, stai, stai! St. Clair îşi scoate telefonul. Încă o dată, te rog, pentru posteritate.

Scot limba la el şi îmi reiau postura ridicolă. El face fotografia.

— Excelent, asta o să fie ce-o să văd de fiecare dată când suni tu…

Telefonul lui sună, iar el tresare.

— *Spooky.*

— E stafia lui Victor; vrea să ştie de ce nu vrei să-l atingi.

— E doar mama. Numai puţin.

— *Buuuuu, atinge-mă, St. Clair.*

El răspunde la telefon, încercând să-şi păstreze o faţă serioasă, în timp ce Meredith, Rashmi şi Josh vin târşâindu-şi picioarele în spatele nostru. Aduc cu ei şi rămăşiţele picnicului nostru.

— Mulţumim că aţi fugit de noi, zice Rashmi.

— Nu-i aşa, că doar am spus unde ne ducem, zic eu.

Josh apucă de podoabele masculine ale statuii.

— Cred că asta aduce şapte ani de ghinion.

Mer oftează.

— Joshua Wasserstein, ce-ar zice mama ta?

— Ar fi mândră că Minunata Instituţie de Erudiţie la care m-a trimis mă învaţă nişte maniere atât de rafinate.

Se apleacă şi îl linge pe Victor. Mer, Rashmi şi cu mine ţipăm.

— Aşa te-alegi cu herpes la gură.

Îmi scot imediat gelul antibacterian de mâini şi storc o picătură în palme.

— Serios, ar trebui să-ţi pui nişte d-ăsta pe buze.

Josh clatină din cap.

— Eşti aşa de paranoică. Mergi cu ăla după tine peste tot?

— Ştii, zice Rashmi, am auzit că prea multă chestie d-aia poate de fapt să te desensibilizeze la germeni şi să te îmbolnăveşti *mai rău.*

Încremenesc.

— Ce? Nu.

— HA! zice Josh.

— Oh, Doamne, eşti bine?

Auzind strigătul îngrijorat al lui Mer, întorc repede capul.

St. Clair e căzut peste o piatră funerară. E singurul lucru care-l mai ţine să nu se prăbuşească la pământ. Toţi patru

dăm fuga la el. Îşi ţine încă telefonul la ureche, dar nu mai ascultă. Vorbim între noi.

— Ce s-a întâmplat? Eşti bine? Ce e?

El nu ne răspunde. Nu se uită la noi.

Schimbăm priviri îngrijorate. Nu, îngrozite! Ceva e cu adevărat în neregulă. Josh şi cu mine îl întindem pe pământ, înainte să cadă. St. Clair deschide ochii, surprins să ne vadă ţinându-l. Faţa îi e albă ca varul.

— Mama.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— E pe moarte.

capitolul cincisprezece

St. Clair e beat.

Faţa îi e îngropată acum între coapsele mele. În alte împrejurări, asta ar putea fi chiar excitant. Ţinând însă cont că e la câteva minute distanţă de a voma, e mult mai puţin decât atrăgător. Îi împing capul spre genunchi, într-o poziţie ceva mai puţin ciudată, iar el geme. E prima oară când îi ating părul. E moale, ca al lui Seany când era bebeluş.

Josh şi St. Clair şi-au făcut apariţia acum vreun sfert de oră, trăsnind a ţigări şi alcool. De vreme ce niciunul dintre ei nu fumează, evident veniseră dintr-un bar.

— Scuze. El a zis că tre' s-urcăm pân'aci.

Josh i-a târât corpul moale al prietenului său în camera mea.

— Nu mai tăcea dezpre răzplată. Răzplată[21]. Ha-ha!

St. Clair a bolborosit într-o engleză britanică greoaie, încleiată:

— Taică-meu i-un ticălos. O să-l omor. O să-l omor, sunt atââât de supărat.

Apoi capul i-a căzut şi bărbia i s-a lovit violent de piept. Alarmată, l-am condus spre patul meu şi l-am proptit de margine, ca să-l sprijin.

Josh se holba la poza cu Seany de pe perete.

— Răzplată, a zis Josh iar. Răzplată.

— Aaa-nnnaaa, i-un măgar. Vorbesc *serios.* St. Clair şi-a bulbucat ochii, pentru subliniere.

— Ştiu, ştiu că e.

Deşi nu ştiam.

— Vrei să încetezi cu asta? m-am răstit eu la Josh.

Stătea în picioare pe patul meu, cu nasul lipit de poza lui Seany.

---

[21] *Tit,* în limba engleză, înseamnă şi răsplată *(tit for tat* – după faptă şi răsplată) şi ripostă sau a plăti cu aceeaşi monedă, şi dinte (pentru dinte), dar şi ţâţă.

— E okay? l-am întrebat pe el, arătând spre St. Clair.

— Mama lui moare. Nu cre’ că-i… OKAY.

Josh s-a prăvălit din pat şi a întins mâna după telefonul meu.

— I-am zis lu’ Rashmi c-o sun.

— Mama lui nu *ştii-tu-ce.* Cum poţi să spui asta?

M-am întors înapoi la St. Clair.

— O să fie bine. Mama ta e bine, mă auzi?

St. Clair a râgâit.

— Drace.

Nu eram deloc pregătită pentru acest tip de situaţie.

— Cancer! Şi-a lăsat capul să atârne. Nu poate avea cancer.

— Rashmi io-ss, a zis Josh la telefonul meu. Mer? Dă-mi-o pe Rashmi. I-o urgenţă.

— Nu e o urgenţă! am ţipat eu. Sunt doar beţi.

Peste câteva secunde, Meredith bătea la uşa mea şi i-am deschis.

— Cum ai ştiut că eram aci? Josh şi-a încreţit fruntea, uluit. Un’e-i Rashmi?

— V-am auzit prin perete, idiotule. Şi ai sunat la numărul meu, nu la al ei.

Şi-a scos telefonul ei şi a sunat-o pe Rashmi, care a sosit un minut mai târziu. Stăteau pur şi simplu şi se uitau, în vreme ce St. Clair bolborosea, iar Josh continua să arate şocat de brusca lor apariţie. Camera mea părea şi mai mică, înţesată cu cinci corpuri.

În cele din urmă, Mer a îngenuncheat.

— E okay?

I-a pus o mână pe frunte lui St. Clair, dar el i-a îndepărtat-o cu o lovitură. Ea a părut jignită.

— Sunt bine. Tata i-un nemernic, şi mama e pe moarte, şi… oh, Doamne, sunt atât de supărat.

St. Clair s-a uitat din nou la mine. Ochii lui erau lucioşi ca nişte bile de marmură neagră.

— Supărat. Supărat. Supărat.

— Ştim că eşti supărat pe tatăl tău, am zis eu. E în regulă. Ai dreptate, e un ticălos.

Adică, ce ar fi trebuit să spun? Tocmai aflase că mama lui are cancer.

— *Supărat* e englezismul pentru *beat,* a zis Mer.

— Oh, am zis eu. Ei, bine, în mod cert eşti şi asta.

Între timp, Cuplul se certa.

— Unde aţi fost? a întrebat Rashmi. Ai spus că vii acasă acum trei ore!

Josh şi-a rostogolit ochii.

— Afar'. Am fost afar'. Cineva trebuia să-l ajute…

— Şi numeşti asta ajutor? E beat turtă. Catatonic. Şi tu! Doamne, duhneşti a băutură şi a fum de ţigară…

— Nu putea să bea singur.

— Tu ar fi trebuit să ai grijă de el! Dacă se întâmpla ceva?

— Bere. Tărie. Aztasantâmplat. N-o face pe mironosiţa, Rash.

— Du-te naibii, i-a zis Rashmi. Serios, Josh. Du-te naibii.

El s-a repezit la ea, dar Mer l-a îmbrâncit înapoi pe patul meu. Greutatea corpului său lovind salteaua l-a zdruncinat pe St. Clair, al cărui cap a căzut iarăşi, bărbia lovindu-i pieptul cu un alt *pocnet* tulburător. Rashmi a ieşit în trombă din cameră. O mică mulţime de curioşi se strânsese în faţa uşii, pe hol, iar ea a strigat mai multe obscenităţi în timp ce-şi croia drum printre ei. Mer a dat fuga după ea:

— Rashmi! RASHMI!

Şi uşa mea s-a trântit în urma lor.

Şi acela a fost momentul când capul lui St. Clair a aterizat între coapsele mele.

Respiră, Anna. Respiră.

Josh pare să-şi fi pierdut cunoştinţa. Bun. E bine. Un băiat mai puţin de care să mă ocup.

Ar trebui probabil să-i aduc nişte apă lui St. Clair. Nu asta se presupune că le dai oamenilor beţi? Ca să nu se intoxice cu alcool sau cam aşa ceva? L-am ridicat uşor de pe picioarele mele şi el m-a apucat de glezne.

— Mă întorc imediat, spun eu. Promit.

El geme. Oh, nu. N-o să plângă, nu-i aşa? Pentru că deşi e drăguţ când băieţii plâng, nu sunt pregătită pentru asta. La Cercetaşi nu m-au învăţat ce să fac cu băieţii beţi instabili emoţional. Iau o sticlă de apă din frigider şi îngenunchez lângă el. Îi ţin capul ridicat – a doua oară când îi ating părul – şi înclin sticla în faţa buzelor lui.

— Bea!

El clatină încet din cap.

— Dacă mai beau, borăsc.

— Nu-i alcool. E apă.

Înclin sticla şi apa îi intră în gură, i se scurge pe bărbie. El ia sticla şi-o scapă jos. Apa se varsă pe podea.

— Ohhh, nu, şopteşte el. Îmi pare rău, Anna. Îmi pare rău.

— N-are nimic.

Dar el arată atât de trist, încât mă aşez lângă el. Balta pătrunde prin turul pantalonilor mei. *Ah.*

— Ce s-a întâmplat?

St. Clair oftează. Un oftat adânc şi epuizat.

— Nu mă lasă s-o vizitez pe mama.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Asta face tatăl meu, asta a făcut întotdeauna. E modul lui de-a păstra controlul.

— Nu înţe…

— E gelos. Că ea mă iubeşte mai mult decât îl iubeşte pe el. Aşa că nu mă lasă s-o vizitez.

Mintea mi se învârteşte. N-are nicio logică, absolut niciuna.

— Cum poate face asta? Mama ta e bolnavă. O să aibă nevoie de chemoterapie, are *nevoie* de tine acolo.

— El nu vrea să mă lase s-o văd până la vacanţa de Ziua Recunoştinţei.

— Dar asta-i abia peste o lună! Ea ar putea fi…

M-am oprit. În clipa în care am sfârşit propoziţia în minte, mi s-a făcut rău. Dar nu se putea. Cei de vârsta mea nu au

părinţi care mor. Ea avea să facă chemoterapie şi bineînţeles că avea să reuşească. Avea să se facă bine.

— Şi ce-o să faci? O să iei oricum avionul până la San Francisco?

— Tata m-ar omorî.

— Zău? Sunt indignată. Dar vei reuşi s-o vezi!

— Nu înţelegi. Tata ar fi foarte, foarte mânios.

Modul precaut în care spune asta îmi dă fiori reci pe şira spinării.

— Dar… ea n-o să-i ceară tatălui tău să trimită după tine? Adică, n-ar putea să-i spună ei „nu”, nu-i aşa? Nu când e… bolnavă?

— Ea n-o să iasă din vorba tatei.

N-o să-i iasă din vorbă. De parcă ar fi un copil. Devine repede clar de ce St. Clair nu vorbeşte niciodată despre tatăl lui. Al meu poate că e absorbit de persoana lui, dar nu m-a ţinut niciodată departe de mama. Mă simt groaznic. Vinovată. Problemele mele sunt atât de insignifiante, prin comparaţie. Vreau să spun, tata m-a trimis în Franţa. Vai, vai, vai, sărăcuţa de mine!

— Anna?

— Da?

Face o pauză.

— Nu, lasă.

— Ce?

— Nimic.

Din tonul lui îmi dau seama, cu siguranţă, că e *ceva.* Mă întorc spre el, iar ochii lui sunt închişi. Faţa îi este palidă şi trasă.

— Ce? întreb din nou, ridicându-mă în capul oaselor.

St. Clair deschide ochii, observând că mi-am schimbat poziţia. Se căzneşte, încercând să se îndrepte şi el, iar eu îl ajut. Când îi dau drumul, mă apucă de mână ca să mă ţină aproape.

— Te plac, zice el.

Tot corpul meu înţepeneşte.

— Şi nu mă refer ca prieten.

Simt că mi-am înghiţit limba.

— Uh. Mmm. Şi cum rămâne cu…?

Îmi trag mâna dintr-a lui. Greutatea numelui ei pluteşte apăsător chiar dacă nerostit.

— Nu merge. Nu mai merge, nu de când te-am cunoscut pe tine.

Închide iar ochii şi începe să se legene.

E beat. E doar beat.

Calmează-te, Anna. El e beat şi trece printr-o criză. NU ARE CUM să ştie despre ce vorbeşte acum. Exclus. Deci ce fac? Oh, Doamne, ce ar trebui să fac?

— Tu mă placi pe mine? întreabă St. Clair.

Şi se uită la mine cu ochii ăia mari, căprui – care, okay, sunt un pic cam roşii de la beţie şi poate şi de la plâns – şi inima mea se înmoaie.

Da, St. Clair. Te plac.

Dar n-o pot spune cu voce tare, pentru că el e prietenul meu. Iar prietenii nu-i lasă pe ceilalţi prieteni să facă declaraţii la beţie şi să se aştepte din partea lor să acţioneze în conformitate cu spusele lor, a doua zi.

Pe de altă parte, însă… e St. Clair. Frumos, perfect, minunat…

Şi bună treabă! Asta e grozav!

Vomită pe mine.

capitolul şaisprezece

Şterg mizeria pe care a făcut-o cu un prosop, când aud o bătaie în uşă. Deschid cu cotul, ca să nu ating clanţa de vomă. E Ellie. Cât pe-aci să scap prosopul din mână.

— Oh.

Infirmiera depravată. Nu-mi vine să cred. Minusculă rochie albă, încheiată la nasturi până la gât, cruci roşii peste sfârcuri. Un decolteu cât un oraş.

— Anna, îmi pare atââât de rău, geme St. Clair în spatele meu, iar ea dă fuga lângă el.

— Oh, Doamne, St. Clair! Eşti bine?

Din nou vocea ei răguşită mă şochează. De parcă n-ar fi fost destul costumaţia de infirmieră ca să mă facă să mă simt complet juvenilă şi nepotrivită.

— F’reşte că nu-i okay, bombăne Josh din pat. Tocmai a borât pe Anna.

Josh e treaz?

Ellie îl loveşte pe Josh peste picioarele care atârnă peste marginea patului meu.

— Ridică-te. Ajută-mă să-l mut în camera lui.

— Pot să mă ridic dracului şi singur.

St. Clair încearcă să se pună pe picioare, iar Ellie şi cu mine întindem mâna în acelaşi timp să-l sprijinim. El se uită fioros, iar eu da înapoi.

— De unde ai ştiut că e aici? întreb eu.

— M-a sunat Meredith, dar eram deja pe drum încoace. Tocmai primisem mesajul lui. M-a sunat în urmă cu vreo câteva ore, dar n-am răspuns, pentru că mă pregăteam pentru tâmpenia asta de petrecere.

Face semn spre costumaţia ei, supărată pe ea însăşi.

— Ar fi trebuit să fiu aici.

Îi dă la o parte părul de pe frunte lui St. Clair.

— E în regulă, iubitule. Sunt aici, acum.

— Ellie? zice St. Clair zăpăcit, de parcă abia atunci o observa. Anna? De ce e Ellen aici? N-ar fi trebuit să fie aici.

Prietena lui îmi aruncă o privire plină de ură, iar eu ridic umerii, stingherită.

— E foarte, *foarte* beat, spun eu.

Ea îl pocneşte din nou pe Josh, iar acesta se dă jos din pat.

— Bine, bine!

În mod uluitor, stă pe picioare şi-l ridică pe St. Clair de pe podea. Amândoi îl sprijină între umerii lor.

— Uşa! zice ea, tăios.

Eu deschid, iar ei ies, poticnindu-se.

St. Clair se uită înapoi.

— Anna. Anna, îmi cer iertare.

— E-n regulă. Am curăţat deja. E bine, nu-i mare scofală.

— Nu. Pentru toate celelalte.

Ellie întoarce brusc capul spre mine, furioasă şi nedumerită, dar nu-mi pasă. El arată atât de rău. Mai bine l-ar fi culcat. Ar fi putut dormi în patul meu, în seara asta; eu aş fi putut sta la Mer. Dar ei deja intră în cabina liftului rahitic. Au împins la o parte uşa zăbrelită şi s-au înghesuit înăuntru. St. Clair se uită la mine cu tristeţe, în timp ce uşa se închide.

— O să fie bine! Mama ta – o să fie bine!

Nu ştiu dacă mă mai aude. Liftul porneşte scârţâind în sus. Îl petrec din priviri până dispare.

Duminică, întâi noiembrie, Ziua Tuturor Sfinţilor în Franţa. Destul de ciudat, aceasta este ziua în care parizienii vizitează cimitirele. Mi se spune că oamenii trec pe la mormintele celor dragi şi lasă flori şi alte semne cu semnificaţie personală.

Gândul îmi face rău. Sper că St. Clair nu-şi aminteşte că azi e sărbătoare.

Când m-am trezit, am trecut pe la Meredith prin cameră. Ea fusese deja la el, dar fie dormea buştean, fie nu accepta vizitatori. Foarte probabil amândouă.

— Cel mai bine e să fie lăsat să doarmă, zice ea.

Şi sunt sigură că are dreptate, dar nu mă pot abţine să nu ciulesc urechea la etajul de deasupra. Primele mişcări încep la sfârşitul după-amiezii, dar chiar şi acestea sunt înăbuşite. Paşi lenţi, târşâiţi, şi bufnituri căznite.

N-a ieşit la cină. Josh, care e prost dispus şi cu ochii împăienjeniţi, zice că a trecut pe la el, pe drumul spre încoace – suntem într-un local cu pizza, unde mâncăm întotdeauna duminica – şi că St. Clair nu dorea companie. Josh şi Rashmi s-au împăcat. Ea se arată satisfăcută să-l vadă suferind de mahmureală.

Emoţiile mele sunt contradictorii. Sunt îngrijorată pentru mama lui St. Clair şi sunt îngrijorată pentru St. Clair, dar sunt deopotrivă furioasă pe tatăl lui. Şi nu mă pot concentra la nimic mai mult de o secundă, înainte ca mintea să nu mi se întoarcă la asta:

St. Clair mă place. Şi… mai mult decât ca prietenă.

Simt adevărul din spatele cuvintelor lui, dar cum pot trece cu vederea faptul că era beat? Categoric, fără îndoială, o sută zece la sută beat turtă. Şi oricât de mult aş vrea să-l văd, să mă asigur cu ochii mei că mai e încă în viaţă, nu ştiu ce i-aş spune. Să vorbim despre asta? Sau să ne purtăm ca şi când nu s-ar fi întâmplat niciodată?

Are nevoie de prieteni în clipa asta, nu de o dramă sentimentală. Tocmai de aceea este *cu adevărat* o porcărie că a devenit mult mai greu să mă păcălesc că atenţia lui St. Clair n-a fost chiar atât de flatantă – sau de bine-venită – cum a părut.

Toph m-a sunat pe la miezul nopţii. N-am mai vorbit la telefon de săptămâni, dar cu tot ce s-a întâmplat aici, am fost distrasă tot timpul. Nu vreau decât să mă duc la culcare. E prea încurcat. Totul e atât de încurcat.

St. Clair e din nou absent la micul dejun. Şi cred că nici n-o să vină la ore, azi (Cine l-ar putea învinui?), când iată că apare la engleză, cu cincisprezece minute întârziere. Îmi fac griji că profesoara Cole o să ţipe la el, dar şcoala trebuie

să fi fost înştiinţată de situaţie, pentru că ea nu spune nicio vorbă. Doar se uită la el compătimitor şi continuă lecţia.

— Deci, de ce nu sunt americanii interesaţi de romanele traduse? De ce sunt publicate atât de puţine lucrări străine în engleză în fiecare an?

Încerc să-i prind privirea lui St. Clair, dar el se uită fix în exemplarul lui din *Balzac şi Micuţa Croitoreasă chineză.* Sau, mai degrabă, se uită prin el. E palid, practic străveziu.

— Ei bine, continuă ea, se sugerează adesea că, noi, din punct de vedere cultural, nu suntem interesaţi decât de gratificaţiile imediate. Fast Food. Mecanisme să efectuăm singuri plăţi. Muzică, filme, cărţi gata de descărcat pe computer. Cafea instant, rabaturi instant, mesaje instant. Slăbire instant! Să continui?

Clasa râde, dar St. Clair e absent. Îl privesc încordată. Tuleie negre încep să-i umbrească faţa. Nu mi-am dat seama că are nevoie să se radă atât de des.

— Romanele străine sunt mai puţin orientate pe acţiune. Au un altfel de ritm; sunt mai reflective. Te provoacă *să cauţi* povestea, să găseşti o poveste *într-o* poveste. Să luăm, de pildă, *Balzac şi Micuţa Croitoreasă chineză.* A cui poveste e asta? A naratorului? A micii croitorese? A Chinei?

Vreau să întind mâna şi să-l strâng de braţ şi să-i spun că totul o să fie bine. N-ar fi trebuit să se afle aici. Nu-mi pot închipui ce aş fi făcut eu dac-aş fi fost în situaţia lui. Tatăl lui ar fi trebuit să-l retragă de la şcoală. Ar fi trebuit să se afle în California.

Profesoara Cole bate în coperta romanului.

— Dai Sijie, născut şi crescut în China. Mutat în Franţa. A scris *Balzac şi Micuţa Croitoreasă chineză* în franceză, dar şi-a situat povestea în ţara natală. După aceea, cartea a fost tradusă în engleză. Deci la câţi paşi depărtare de noi este acum? La unul, din franceză în engleză? Sau trebuie să numărăm şi prima traducere, cea pe care autorul a făcut-o numai în mintea lui, din chineză în franceză? Cât pierdem de fiecare dată când povestea este reinterpretată?

O ascult numai pe jumătate. După oră, Meredith, Rashmi şi cu mine mergem în tăcere la algebră şi schimbăm priviri îngrijorate când el nu se uită la noi. Ceea ce sunt sigură că ştie că facem, oricum. Ceea ce mă face să mă simt şi mai rău.

Suspiciunea mea despre profesori e confirmată când domnul Babineaux îl ia deoparte înainte să înceapă ora. Nu pot urmări întreaga conversaţie, dar îl aud întrebând dacă St. Clair ar vrea mai degrabă să-şi petreacă ora la cabinetul medical. St. Clair acceptă. De îndată ce pleacă, Amanda Spitterton-Watts e vârâtă în ochii mei.

— Ce e cu *St. Clair?*

— Nimic.

De parcă i-aş spune ei.

Ea îşi scutură părul şi observ cu satisfacţie că o şuviţă i s-a lipit de glossul de buze.

— Pentru că Steve a zis că el şi Josh erau *complet* mangă, sâmbătă seară. I-a văzut bălăbănindu-se la petrecerea de Halloween, iar St. Clair *făcea spume* vorbind despre tatăl lui.

— Ei bine, a auzit greşit.

— Steve a zis că St. Clair voia să-l *omoare* pe tatăl lui.

— Steve mănâncă rahat, o întrerupe Rashmi. Şi tu unde erai, sâmbătă, Amanda? Atât de praf că a trebuit să te bazezi pe Steve să-ţi comenteze fazele în direct?

Dar asta nu i-a închis gura decât temporar. Pe la prânz, era clar că toată şcoala ştie. Nu sunt sigură cine-a împrăştiat veştile – dacă profesorii, sau dacă Steve ori vreunul dintre idioţii de prieteni ai lui şi-a mai adus aminte ceva din ceea ce spusese St. Clair – dar toţi elevii vorbesc. Când St. Clair soseşte în sfârşit în cantină, e ca o scenă dintr-un film prost cu adolescenţi. Conversaţia se stinge brusc. Mâinile se opresc cu paharele la jumătatea drumului spre gură.

St. Clair stă puţin în uşă, evaluează situaţia, şi o ia hotărât înapoi. Noi patru alergăm după el. Îl prindem din

urmă exact când ieşea pe uşa şcolii, îndreptându-se spre curtea de afară.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Stă cu spatele la noi.

— Atunci n-o să vorbim despre asta, zice Josh. Hai să mergem în oraş să mâncăm.

— Clătite? întreabă Mer.

Sunt preferatele lui St. Clair.

— Sună excelent, îi ţine Rashmi isonul.

— Mor de foame, zice Josh. Haide.

O luăm înainte, sperând ca el să ne urmeze. Vine, într-adevăr, şi tot ce putem face e să răsuflăm uşuraţi, cât mai discret. Mer şi Rashmi deschid drumul, iar Josh rămâne în urmă, cu St. Clair. Josh vorbeşte despre mici nimicuri – un toc nou pe care l-a cumpărat pentru orele de artă, melodia rap despre buci asudate pe care vecinii lui de cameră o tot pun la maximum – şi ajută. În sfârşit, St. Clair dă semne firave de viaţă. Mormăie ceva drept răspuns.

Eu mă plimb între cele două grupuri. Ştiu că fac pe mironosiţa, dar oricât de îngrijorată sunt pentru St. Clair, sunt deopotrivă îngrijorată de chiul. Nu vreau să am probleme. Arunc o privire înapoi spre SAPA, iar Josh mă fulgeră cu o privire care spune *Şcolii n-o să-i pese astăzi.*

Sper că are dreptate.

Localul nostru preferat pentru clătite e la doar un minut distanţă, iar teama mea de a chiuli de la ore îmi trece când urmăresc cum omul care face clătitele pune aluatul cu polonicul pe plită. Eu am comandat-o pe a mea ca de obicei, arătând la desenul unei clătite cu banane şi ciocolată Nutella şi spunând *vă rog.* Omul a turnat ciocolata cu alune caldă peste clătita subţire, a împachetat banana înăuntru şi apoi a mai stropit-o cu încă puţină Nutella pe deasupra. La final, ca o ultimă înfloritură, a adăugat o lingură de îngheţată de vanilie. Vanilie adevărată, care este cafenie cu puncte negre.

Gem când iau prima muşcătură. E caldă, şi lipicioasă, şi cu multă ciocolată, şi perfectă.

— Ai Nutella pe barbă, îmi zice Rashmi, arătându-mi cu furculiţa.

— Mmm, răspund eu.

— Îţi stă bine, zice Josh. Ca un mic smoc de extra păr.

Înmoi degetul în ciocolată şi îmi pictez o mustaţă.

— E mai bine?

— Poate dacă nu ţi-ai fi tras o mustaţă a la Hitler, zice Rashmi.

Spre surprinderea mea, St. Clair aproape pufneşte în râs. Sunt încurajată, îmi înmoi iar degetul şi lungesc mustaţa într-o parte, ridicând-o într-o spirală.

— E din ce în ce mai rău, zice Josh. Vino aici.

Îşi vâră degetul în siropul meu şi adaugă cealaltă jumătate a mustăţii cu grijă, cu mână sigură de artist, iar la sfârşit drege şi jumătatea pictată de mine. Mă uit la reflexia mea în vitrina restaurantului şi mă văd cu o mustaţă groasă, cârlionţată. Prietenii râd şi aplaudă, iar Mer îmi face o poză.

Domnul cu eşarfa elaborat legată la gât, de la masa de lângă noi, pare dezgustat, aşa că eu mă prefac că-mi răsucesc vârfurile mustăţii de Nutella. Ceilalţi izbucnesc în hohote şi, în sfârşit, *în sfârşit* St. Clair schiţează un zâmbet mic, mic, abia vizibil.

E o privelişte minunată.

Îmi şterg ciocolata de pe faţă şi îi zâmbesc şi eu. El clatină din cap. Ceilalţi se pornesc într-o discuţie despre părul facial ciudat – Rashmi are un unchi care odată şi-a ras tot părul în afară de ce îi creştea în jurul feţei – iar St. Clair se apleacă să-mi vorbească. Faţa lui e aproape de a mea, iar ochii îi sunt afundaţi în orbite. Vocea îi e răguşită.

— Despre aseară…

— Las-o baltă, n-a fost mare lucru, zic eu. S-a curăţat imediat.

— Ce s-a curăţat imediat?

Hait.

— Nimic.

— Am spart ceva?

Pare nedumerit.

— Nu! N-ai spart nimic. Doar ai, oarecum, ştii… Îi mimez.

St. Clair lasă capul jos şi geme.

— Iartă-mă, Anna. Ştiu cât de curată îţi ţii tu camera.

Mă uit în altă parte, stingherită să mi se aducă aminte de asta.

— E okay. Pe bune.

— Măcar am nimerit chiuveta? Duşul?

— A fost pe podea. Şi pe picioarele mele. Doar puţin! adaug, văzând expresia oripilată de pe faţa lui.

— Am vomitat *pe picioarele tale?*

— E-n regulă! Cu siguranţă aş fi făcut la fel în situaţia ta.

Cuvintele îmi scapă înainte de-a avea şansa să le opresc. Şi mă străduisem atâta să nu pomenesc de asta. Faţa îi este îndurerată, dar lasă subiectul să treacă, pentru a ajunge la un altul, la fel de chinuitor.

— Cumva am…?

St. Clair aruncă o privire spre ceilalţi, asigurându-se că sunt încă prinşi în discuţia despre părul facial. Mai sunt încă. El îşi trage scaunul mai aproape de mine şi îşi coboară vocea.

— Ţi-am spus ceva neobişnuit? Aseară?

Ho-pa.

— Neobişnuit?

— Păi… nu-mi amintesc decât vag că am fost în camera ta. Dar aş fi putut jura că am avut o conversaţie despre… *ceva.*

Inima mea bate mai repede şi mi-e greu să respir. Îşi aduce aminte. Oarecum. Ce vrea să spună? Ce ar trebui să-i spun? Deşi sunt dornică de răspunsuri, nu sunt pregătită pentru această discuţie. Trag puţin de timp.

— Despre ce anume?

El e stingherit.

— Am spus ceva ciudat despre… prietenia noastră?

Şi iată că întrebarea a venit.

— Sau despre iubita mea?

Şi iată că a venit şi acesta. Mă uit lung la el. Cearcăne sub ochi. Păr nespălat. Umeri pleoştiţi. E atât de nefericit, atât de altfel decât de obicei. N-am să fiu eu cea care să-i sporească necazurile, indiferent cât de mult îmi doresc adevărul. Nu pot să-l întreb. Pentru că, dacă mă place, în niciun caz nu e în stare să înceapă o relaţie acum. Sau să facă faţă rupturii uneia vechi. Iar dacă nu mă place, atunci probabil o să-i pierd prietenia. Lucrurile ar fi mult prea ciudate.

Iar în momentul de faţă, St. Clair are nevoie de prietenie.

Îmi păstrez faţa fără expresie, dar sinceră:

— Nu. Am vorbit despre mama ta. Atât.

E răspunsul potrivit. Pare uşurat.

capitolul şaptesprezece

Patiseria are lambriuri groase şi crăpate din lemn de esenţă tare şi un candelabru drapat cu şiraguri scânteietoare de cristale topaz. Luminează ca picăturile de miere. Femeia din spatele tejghelei aşază plăcintele extravagante în cutii cu dungi alb-maro, leagă fiecare pachet cu panglică turcoaz şi-i adaugă un clopoţel argintiu. Coada e lungă, dar toată lumea are răbdare, molcomită de ambianţă.

Mer şi cu mine aşteptăm printre rafturile cu exponate cât noi de înalte. Unul dintre acestea e plin de *macarons,* rondele de aluat cu crustă la fel de fragilă ca o coajă de ou şi umpluturi moi între ele, atât de înmiresmate, încât mă ia cu leşin când le văd. Celălalt are un aranjament din prăjituri miniaturale, *gâteaux,* cu glazură de migdale şi împodobite cu panseluţe de zahăr, presate în aluat.

Conversaţia noastră s-a întors iar la St. Clair. Numai despre el vorbim acum.

— Mă tem doar că-l vor da afară, zic eu, ridicându-mă pe vârfuri.

Încerc să mă uit în vitrina de sticlă din faţa cozii, dar un bărbat în costum cu dunguliţe, cu un căţeluş neastâmpărat în braţe, îmi blochează vederea. Sunt mai mulţi câini în magazin astăzi, ceea ce nu e neobişnuit pentru Paris.

Mer clatină din cap, iar cârlionţii îi ies de sub căciula tricotată. Spre deosebire de a lui St. Clair, a ei are culoarea oului de măcăleandru şi e foarte respectabilă.

Îmi place mai mult a lui St. Clair.

— N-o să fie dat afară, zice ea. Josh n-a fost exmatriculat şi a chiulit de la ore mult mai mult. Iar directoarea n-ar exmatricula niciodată pe cineva a cărui mamă e... ştii tu.

Şi care n-o duce bine. Cancer cerebral. Stadiul 2B. Un stadiu avansat.

Cuvintele pe care nu vreau să le aud niciodată asociate cu cineva la care ţin – radioterapie, chemoterapie – sunt

acum o parte zilnică din viaţa lui St. Clair. Susan, mama lui, a început tratamentul la o săptămână după Halloween. Tatăl lui e în California, ducând-o cu maşina cinci zile pe săptămână la radioterapie şi o dată pe săptămână la chemo.

St. Clair e aici.

Îmi vine să-l omor pe tatăl lui. Părinţii lui au trăit despărţiţi ani buni, dar tatăl lui n-a lăsat-o pe mama lui să obţină divorţul. Şi el întreţine amante în Paris şi Londra, în vreme ce Susan trăieşte singură în San Francisco. La fiecare câteva luni, tatăl lui o vizitează. Stă câteva nopţi. Restabileşte dominaţia sau ce anume deţine asupra ei. Apoi pleacă din nou.

Dar acum el e cel care are grijă de ea, în vreme ce St. Clair suferă la zece mii de kilometri depărtare. Întreaga situaţie mă îmbolnăveşte atât de rău, încât abia de mă pot gândi la ea. Evident, St. Clair n-a mai fost el însuşi în aceste ultime săptămâni. Chiuleşte de la şcoală, iar notele lui sunt din ce în ce mai mici. Nu mai vine la micul dejun şi îşi ia toate cinele cu Ellie. În afară de ore şi prânz, unde stă rece ca piatra lângă mine, singurele alte momente în care îl mai văd sunt dimineţile când îl trezesc pentru şcoală.

Meredith şi cu mine facem cu rândul. Dacă nu batem cu pumnii în uşa lui, nu se arată la şcoală deloc.

Uşile patiseriei se deschid şi o pală de aer rece pătrunde în magazin. Candelabrul tremură ca gelatina.

— Mă simt atât de neajutorată, zic eu. Mi-aş dori să pot face ceva.

Mer se înfiorează şi îşi freacă braţele. Inelele ei sunt de cristal azi.

Arată ca vata pe băţ.

— Ştiu, şi eu la fel. Şi încă nu pot să cred că tatăl lui nu-l lasă s-o viziteze de Ziua Recunoştinţei.

— Nu-l lasă!? exclam şocată. De când asta?

Şi de ce ştie Mer despre asta şi eu nu?

— De când tatăl lui a auzit despre notele mici. Josh mi-a spus că directoarea l-a sunat pe tatăl lui – pentru că era

îngrijorată pentru St. Clair – şi el, în loc să-l lase să vină acasă, i-a transmis lui St. Clair că nu va putea pleca de aici, decât atunci când va începe „să se poarte din nou responsabil”.

— Dar e imposibil să se poată concentra vreodată la *orice* până n-o vede! Iar ea are nevoie de el acolo, are nevoie de sprijinul lui. Ar trebui să fie împreună.

— Asta-i tipic pentru tatăl lui, să se folosească de-o asemenea situaţie împotriva lui.

Curiozitatea m-a învins iarăşi.

— L-ai întâlnit vreodată? Pe tatăl lui?

Ştiu că acum locuieşte aici, în apropiere de SAPA, dar eu nu l-am văzut niciodată. Iar St. Clair în mod sigur nu are un portret înrămat de-al lui.

— Da, zice ea, cu precauţie. L-am întâlnit.

— Şi?

— A fost… drăguţ.

— DRĂGUŢ? Cum să fie drăguţ? Omul ăsta e un monstru!

— Ştiu, ştiu, dar are… maniere impecabile, în persoană. Zâmbeşte mult. E foarte frumos.

Schimbă deodată subiectul.

— Crezi că Josh are o influenţă proastă asupra lui St. Clair?

— Josh? Nu. Adică, poate. Nu ştiu. Nu.

Clatin din cap, iar coada se mişcă un pic mai înainte. Suntem aproape în dreptul vitrinei. Zăresc o sclipire de *tarte tatins*[22] cu mere aurii. Marginea unei *gâteau* cu ciocolată lucioasă şi zmeură.

La început, totul părea prea sofisticat pentru gusturile mele, dar după trei luni de acomodare, am înţeles de ce francezii sunt faimoşi pentru bucătăria lor. Mâncărurile aici sunt aromate. Mesele la restaurante se măsoară în ore, nu în minute. E atât de diferit faţă de America. Parizienii trec prin pieţe în fiecare zi pentru cele mai proaspete fructe şi

[22] Tartă în care fructele (de obicei mere) sunt caramelizate în unt şi zahăr, înainte de a se pune la copt.

legume, şi frecventează magazinele de specialitate pentru brânză, peşte, carne, păsări şi vinuri. Şi prăjituri.

Magazinele cu prăjituri îmi plac cel mai mult.

— Se pare că Josh îi spune că e okay dacă nu-i mai pasă de şcoală, stăruie Mer. Eu mă simt tot timpul de parc-aş fi aia rea. „Scoală-te. Du-te la şcoală. Ţi-ai făcut temele?” Ştii? În vreme ce Josh e cumva „Dă-o naibii, frate. Chiuleşte şi gata.”

— Da, dar nu cred că îi spune lui St. Clair să nu-i mai pese. Ştie doar că St. Clair nu poate face faţă situaţiei în clipa asta.

Însă mă tulbur puţin. Aş vrea ca Josh să-l sprijine într-un mod mai încurajator.

Ea deschide gura să protesteze, dar o întrerup:

— Cum e cu fotbalul?

— Fotbalul? zice ea şi faţa i se luminează toată.

Meredith s-a înscris într-o ligă de fete, luna trecută, şi face antrenamente în majoritatea după-amiezelor. Mă ţine la curent cu ultimele sale aventuri în tacticile de joc până când ajungem la vitrina din faţă. Sclipeşte cu şiruri ordonat de *tartes citrons* pătrate, prăjituri pufoase, umflate de ciocolată topită, ecleruri cu caramel ca nişte cipici de balet şi prăjituri cu fructe roşii, cu fragi glasaţi deasupra.

Şi multe, multe *macarons.*

Cutie după cutie de *macarons* în toate aromele şi culorile imaginabile. Verde-iarbă, roşu-trandafir şi galben-soare. În vreme ce Mer discută despre prăjituri, eu aleg şase.

Roz. Coacăze negre. Portocaliu. Smochină. Fistic. Violet.

Şi apoi observ pralinele cu scorţişoară şi alune şi sunt gata să mor în locul ăla. Întind mâna pe furiş peste tejghea şi îmi vâr degetele prin crustele lor delicate, lingând umpluturile înmiresmate până când nu mai pot respira. Sunt atât de distrasă că trebuie să treacă un moment până când să-mi dau seama că omul din spatele meu vorbeşte cu mine.

— Hm?

Mă întorc şi văd un domn respectabil, cu un basset. El îmi zâmbeşte şi îmi arată spre cutia tărcată. Bărbatul pare cunoscut. Jur că l-am mai văzut înainte. Vorbeşte într-o franceză prietenoasă, rapidă.

— Uh... Dau din mâini, fără vlagă, şi ridic din umeri. *Je ne parle pas...*

Nu vorbesc...

El repetă mai rar, dar tot nu mă luminez.

— Mer? Mă ajuţi? Mer?

Ea mă salvează. Vorbesc împreună vreun minut, iar ochii lui strălucesc, până când ea spune ceva care-l face să exclame: *Ce n'est pas possible!* Nu trebuie să vorbesc limba ca să recunosc un „Oh, nu!" când îl aud. El mă măsoară trist din ochi şi apoi spune la revedere. Adaug poticnitul meu rămas-bun. Mer şi cu mine plătim pentru delicatese – ea şi-a ales un *millefeuille,* o prăjitură din aluat pufos cu cremă de ou – şi apoi ea mă conduce afară.

— Cine a fost? Ce-a vrut? Despre ce aţi vorbit?

— Nu l-ai recunoscut? se miră ea. Este proprietarul cinematografului de pe Rue des Écoles, ăla mic, cu lumini roşii şi albe. Îl plimbă mereu pe Pouce prin faţa căminului nostru.

Ne croim drum printr-un stol de porumbei care nu se sinchisesc că am putea să călcăm pe ei. Gânguresc, guruie, fâlfâie din aripi şi învâltorează aerul.

— Pouce?

— Bassetul.

Un bec de stradă se arde. Bineînţeles că i-am văzut prin preajmă.

— Dar ce-a vrut?

— Se întreba de ce nu l-a mai văzut pe iubitul tău, în ultima vreme. St. Clair, adaugă ea, la expresia mea nedumerită.

Vocea îi e plină de amărăciune:

— Bănuiesc că voi doi aţi văzut multe filme acolo împreună?

— Am urmărit o retrospectivă de westernuri italiene low-budget, luna trecută.

Sunt tulburată. Omul a crezut că St. Clair şi cu mine eram împreună?

Ea nu zice nimic. Geloasă. Dar Meredith n-are niciun motiv de invidie. Nu e nimic – *nimic* – între St. Clair şi mine. Şi sunt absolut okay cu asta, jur. Sunt prea îngrijorată pentru St. Clair ca să mă gândesc la el în felul *celalalt.* El are nevoie de afecţiune, dar Ellie este cea care îi poate oferi asta acum.

M-am gândit şi eu la asta. Mi-e dor de Toph, din nou. Mi-e dor de ochii lui verzi şi mi-e dor de acele seri târzii de la cinematograf, când mă făcea să râd atât de tare că-mi dădeau lacrimile. Bridge zice că el o întreabă de mine, dar eu n-am mai vorbit cu el în ultima vreme, pentru că trupa lui de muzică e atât de ocupată. Lucrurile merg bine pentru The Penny Dreadfuls. În sfârşit şi-au programat primul spectacol. E chiar înainte de Crăciun, iar eu, Anna Oliphant, o să fiu în public.

O lună. Abia aştept.

Ar trebui să-i revăd săptămâna viitoare, dar tata nu crede că merită banii un drum până acasă pentru o vacanţă atât de scurtă, iar mama nu-şi poate permite. Aşa că îmi petrec Ziua Recunoştinţei aici, singură. Doar că… nu mai sunt singură.

Mi-amintesc veştile pe care mi le-a dat Mer, cu doar câteva minute în urmă. Nici St. Clair nu se duce acasă de Ziua Recunoştinţei. Şi toţi ceilalţi, inclusiv iubita lui, vor pleca în State. Ceea ce înseamnă că noi doi vom fi aici pentru un weekend de patru zile. Singuri.

Gândul mă preocupă pentru tot restul drumului până la cămin.

capitolul optsprezece

— O Zi a Recunoştinţei fericită! O Zi a Recunoştinţei fericită! O Zi a Re-cu-noş-tin-ţei fericită, St. Cla-airrr…

Uşa lui se deschide brusc şi se uită urât la mine, cu ochi îngreunaţi. Poartă un tricou alb simplu şi pantaloni de pijama albi cu dungi albastre.

— Nu mai cânta.

— St. Clair! Închipuie-ţi, să te întâlnesc aici!

Îi ofer cel mai larg zâmbet cu strungăreaţă.

— Ştiai că azi e sărbătoare?

El se duce înapoi în pat, dar lasă uşa deschisă.

— Am auzit, zice morocănos.

Intru. Camera lui e… mai vraişte decât prima oară când am văzut-o. Hainele murdare şi prosoapele zac grămadă pe toată podeaua. Sticle de apă pe jumătate golite. Conţinutul genţii lui de şcoală risipit de sub pat, hârtii mototolite şi formulare de temă necompletate. Adulmec, şovăind. Jilav. Miroase a jilav.

— Îmi place cum ţi-ai aranjat camera. Foarte studenţesc, foarte şic.

— Dac-ai venit aici să critici, poţi să pleci pe unde ai venit, mormăie din pernă.

— Nuu. Ştii ce părere am eu despre harababură. E plină de *posibilităţi.*

Oftează, ca după o îndelungată suferinţă.

Mut un teanc de cărţi de pe scaunul de la birou şi mai multe schiţe cad dintre pagini. Sunt toate desene anatomice ale inimii în cărbune. Nu i-am văzut decât mâzgăliturile până acum, nimic serios. Şi în vreme ce e adevărat că Josh este un artist mai bun, ca tehnică, acestea sunt frumoase. Violente. Pasionate.

Le adun de pe jos.

— Astea sunt grozave. Când le-ai făcut?

Tăcere.

Cu băgare de seamă, pun inimile la loc în manualul lui despre guvernare, cu grijă să nu le întind cărbunele mai mult decât e deja întins.

— Deci. Azi sărbătorim. Tu eşti singura persoană pe care o cunosc rămasă în Paris.

Un mormăit.

— Nu multe restaurante servesc curcani umpluţi azi.

— N-am nevoie de curcan, ci doar de o confirmare că ziua de azi e importantă. Nimeni de acolo – arăt pe fereastră, chiar dacă el nu se uită – n-are habar.

El se înfăşoară mai strâns în pături.

— Eu sunt din Londra. Nici eu nu sărbătoresc.

— Mă laşi? Ai spus în prima mea zi că eşti american. Mai ştii? Nu-ţi poţi schimba naţionalităţile după cum îţi convine. Iar, azi, ţara noastră se îndoapă cu plăcinte şi cratiţe de mâncare, şi trebuie să fim şi noi o parte din ţară.

— Hmph.

Nu merge cum am plănuit. E timpul să schimbăm tactica. Mă aşez pe marginea patului şi îl zgâlţâi de picior.

— Te rog? Te rog frumos?

Tăcere.

— Haide. Trebuie să fac ceva distractiv, iar tu ai nevoie să ieşi din camera asta.

Tăcere.

Frustrarea mea creşte.

— Ştii, ziua de azi e nasoală pentru amândoi. Nu eşti singurul împotmolit aici. Aş da orice să fiu acum acasă.

Tăcere.

Trag încet aer în piept.

— Bine. Vrei să ştii care-i treaba? Sunt îngrijorată pentru tine. Toţi suntem îngrijoraţi pentru tine. La dracu, n-am mai vorbit atât cu tine de săptămâni întregi şi sunt singura care dau din gură! E nasol ce s-a întâmplat şi e şi mai nasol că niciunul dintre noi nu poate zice sau face nimic ca să schimbe ceva. Vreau să spun, eu nu pot face nimic, iar asta mă scoate din sărite, pentru că nu pot suferi să te văd aşa. Dar ştii ce?

Mă ridic în picioare.

— Nu cred că mama ta ar vrea să te vadă zbuciumându-te pentru ceva ce nu poţi controla. N-ar vrea să te vadă renunţând să încerci. Şi cred că va dori să audă cât mai multe lucruri bune cu putinţă când te vei duce acasă, luna viitoare…

— DACĂ mă duc acasă, luna viitoare…

— CÂND te vei duce acasă, va dori să te vadă fericit.

— Fericit? Acum e furios. Cum să fiu…

— Okay, nu fericit, zic eu repede. Dar n-ar vrea să te vadă nici aşa. N-ar vrea să audă că ai încetat să te mai duci la ore, că ai încetat să mai lupţi. Ea vrea să te vadă absolvent, da? Eşti atât de aproape, St. Clair. Nu strica totul.

Tăcere.

— Bine.

Nu-i corect, nici raţional, pentru mine să fiu atât de supărată pe el, dar nu mă pot abţine.

— Fii legumă. Renunţă. Bucură-te de mizerabila ta zi în pat.

Mă îndrept spre uşă.

— Poate nu eşti persoana care am crezut că ai fi.

— Şi, mă rog, cine e aceea? vine replica lui acidă.

— Genul de băiat care se dă jos din pat, chiar şi când lucrurile sunt de tot rahatul. Genul de băiat care o sună pe mama lui să-i ureze „O Zi a Recunoştinţei fericită”, în loc să se ferească de a vorbi cu ea pentru că-i este frică de ceea ce i-ar putea spune ea. Genul de băiat care nu-l lasă pe nemernicul de taică-său să câştige. Dar bănuiesc că m-am înşelat. Asta… – fac semn din mână roată, arătând spre camera lui, chiar dacă el e cu spatele la mine. Stă nemişcat. – Probabil că ţi se potriveşte. Multă baftă! Sărbători fericite! Am plecat.

Uşa se închide în urma mea când aud:

— Stai…

St. Clair o întredeschide din nou. Ochii îi sunt tulburi, mâinile vlăguite.

— Nu ştiu ce să spun, zice, în cele din urmă.

— Atunci nu spune nimic. Fă un duş, pune-ţi nişte haine groase şi vino să mă iei. Te aştept în camera mea.

Îi deschid uşa, douăzeci de minute mai târziu, uşurată să descopăr că părul îi e ud. A făcut baie.

— Intră.

Îl pun să stea pe podea, în faţa patului meu şi iau un prosop. Îi şterg bine părul negru.

— Să nu răceşti.

— Ăsta-i un mit, ştii.

Dar nu mă opreşte. După vreun minut sau două, scoate un oftat scurt, un soi de uşurare. Lucrez încet, metodic.

— Deci, unde mergem? întreabă el, când termin.

Părul îi e încă umed şi se formează câţiva cârlionţi.

— Ai păr frumos, zic eu, rezistând poftei de a i-l pieptăna cu degetele.

El pufneşte dispreţuitor.

— Vorbesc serios. Sunt sigură că lumea îţi spune asta tot timpul, dar, pe bune, e un păr frumos.

Nu-i pot vedea expresia, însă vocea lui coboară aproape de şoaptă.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, spun eu, politicoasă. Şi nu sunt sigură unde mergem. Mă gândeam doar să plecăm şi… o să ştim când o să ajungem acolo.

— Ce? întreabă el. Niciun plan? Niciun itinerar minut-cu-minut? îl pocnesc cu prosopul peste ceafă.

— Ia vezi! Acu' fac unul.

— Doamne, nu. Orice numai *asta* nu.

Cred că e serios, până când se întoarce cu o jumătate de rânjet pe faţă. Îl pocnesc din nou, dar, drept să spun, sunt atât de uşurată de jumătatea aia de rânjet, că îmi vine să plâng. E mai mult decât am văzut de la el în ultimele săptămâni.

Concentrează-te, Anna.

— Pantofi. Am nevoie de pantofi.

Îmi încalţ repede adidaşii şi îmi iau haina de iarnă, căciula şi mănuşile.

— Unde ţi-e căciula?

Mijeşte ochii la mine.

— *Mère?* Tu eşti? Trebuie să-mi pun fularul? O să fie frig, mami?

— Bine, n-ai decât să mori de frig. Să vezi dacă-mi pasă.

Dar el îşi scoate căciula tricotată din buzunarul hainei şi o trage peste cap. De data asta, zâmbetul e plin şi orbitor şi mă ia pe nepregătite. Îmi stă inima.

Mă uit la el până când zâmbetul i se şterge şi mă priveşte întrebător.

De data asta, vocea mea e cea care a coborât.

— Hai să mergem.

capitolul nouăsprezece

— Iată-l! Planul meu!

St. Clair îmi urmăreşte privirea până la masivul dom. Cerul violet-cenuşiu, acelaşi cer pe care Parisul l-a văzut în fiecare zi de când a coborât temperatura, s-a întunecat, ştergându-şi lucirile aurii, dar eu nu sunt mai puţin intrigată.

— Panteonul!? răspunde el, prudent.

— Ştii, sunt aici de trei luni şi încă tot n-am idee ce e.

Mă reped pe trecerea de pietoni care duce spre uriaşa construcţie. El ridică din umeri.

— E un panteon.

Mă opresc să mă uit urât la el, iar el mă împinge înainte, la timp să nu dea peste mine un autocar albastru cu turişti.

— O, chiar. Un panteon. De ce nu m-am gândit la asta? St. Clair se uită la mine cu coada ochiului şi zâmbeşte.

— Un panteon înseamnă că e un loc pentru morminte – de oameni faimoşi, oameni importanţi pentru naţiune.

— Asta-i tot?

Sunt cumva dezamăgită. Arată de parcă ar fi trebuit să fi fost încoronaţi aici pe puţin câţiva regi sau ceva de genul. El ridică o sprânceană.

— Adică, morminte şi monumente sunt peste tot. Ce e diferit la locul ăsta?

Urcăm treptele şi întreaga înălţime a coloanelor de care ne apropiem e copleşitoare. N-am mai fost atât de aproape de el până acum.

— Nu ştiu. Nimic, presupun. E aproape obiectiv turistic secundar, oricum.

— Secundar? De bună seamă glumeşti.

Acum mă simt jignită. Mie îmi place Panteonul. Nu, ADOR Panteonul.

— Cine e îngropat aici? întreb.

— Aă. Rousseau, Marie Curie, Louis Braille, Victor Hugo…

— Tipul cu *Cocoşatul de la Notre-Dame?*

— Chiar el. Voltaire. Dumas. Zola.

— Uau. Vezi? Nu poţi să spui că nu e impresionant.

Recunosc numele, chiar dacă nu ştiu ce au făcut toţi.

— N-am spus.

Scoate portofelul şi plăteşte biletele de intrare. Încerc să-l plătesc pe al meu – de vreme ce a fost ideea mea, în primul rând – dar nu mă lasă.

— O Zi a Recunoştinţei fericită, zice el, întinzându-mi biletul. Hai să vedem nişte morţi.

Suntem întâmpinaţi de un inimaginabil număr de cupole, coloane şi arcade. Totul e uriaş şi rotund. Enorme fresce de sfinţi, războinici şi îngeri sunt pictate pe pereţi. Păşim pe podeaua de marmură într-o tăcere solemnă, întreruptă doar când el îmi arată pe câte cineva important, ca Ioana d'Arc sau St. Généviève, sfânta ocrotitoare a Parisului. Potrivit spuselor lui, St. Généviève a salvat oraşul de la foamete. Eu cred că a fost o persoană normală, dar sunt prea timidă să întreb. Când sunt cu el, sunt întotdeauna conştientă de cât de multe nu ştiu.

O sferă de alamă atârnată de cel mai înalt punct al domului se leagănă încet. Okay, acum nu mă pot abţine.

— Ce-i asta?

St. Clair ridică din umeri şi se uită în jur după vreo inscripţie.

— Sunt înmărmurită. Credeam că tu ştii totul.

El găseşte una.

— Pendulul lui Foucault. Oh. Desigur.

Se uită în sus, cu admiraţie.

Inscripţia e în franceză, aşa că aştept explicaţia lui. Nu vine.

— Da?

St. Clair arată spre cercul de măsurători de pe podea.

— E o demonstraţie a rotaţiei Pământului. Vezi? Planul în care se mişcă pendulul se roteşte la fiecare oră. Ştii, e ciudat, zice el, uitându-se până sus la tavan, dar experimentul nu trebuia să fie atât de impunător ca să dovedească adevărul ideii lui.

— Ce franţuzesc.

El zâmbeşte.

— Vino, hai să vedem cripta.

— Cripta? încremenesc. Cum ar fi o criptă *criptă?*

— Tu unde credeai că sunt trupurile morţilor?

Tuşesc.

— Corect. Sigur. Cripta. Să mergem.

— Asta dacă nu ţi-e frică.

— N-am avut nicio problemă în cimitir, nu-i aşa?

El înţepeneşte, iar eu mă simt cumplit. Nu pot să cred că am adus vorba despre Père Lachaise. Trebuie să schimb subiectul. Repede, am nevoie de o idee!

— Prinde-mă!

Şi o rup la fugă spre cea mai apropiată intrare a criptei. Tropăitul picioarelor mele răsună în ecou prin întregul edificiu, iar turiştii se holbează toţi.

O… să… mor… de… ruşine.

Şi atunci – trece ca glonţul pe lângă mine. Râd surprinsă şi măresc viteza. Suntem unul după altul, aproape am ajuns, când un paznic furios sare în faţa noastră. Mă împiedic de St. Clair, încercând să mă opresc. El mă ţine să nu cad, în timp ce paznicul strigă la noi în franceză. Obrajii mei se înroşesc, dar înainte să dau să încerc să mă scuz, o face St. Clair pentru amândoi. Paznicul se îmblânzeşte şi ne lasă să trecem, după un minut de mustrare domoală.

E din nou ca la Pere Lachaise. St. Clair calcă ţanţoş.

— Tu scapi basma curată din orice.

Râde. Nu protestează, pentru că ştie că e adevărat. Dar dispoziţia i se schimbă de îndată ce apar treptele. Scara în spirală până la criptă e abruptă şi îngustă. Nervozitatea mea e înlocuită de îngrijorare când îi văd groaza din ochi. Uitasem de frica lui de înălţimi.

— Ştii… nu vreau neapărat să văd cripta, zic eu.

St. Clair mi-aruncă o privire ucigaşă şi închid gura. Hotărât, se ţine cu mâna de zidul aspru de piatră şi coboară încet. Treaptă. După treaptă. După treaptă. Nu e o scară lungă, dar procesul e *chinuitor.* În cele din urmă, ajungem

la capăt şi o turmă de turişti nerăbdători trece grăbită prin spatele nostru. Încep să-mi cer scuze – a fost o idee atât de proastă să-l aduc aici – dar el mă întrerupe.

— E mai mare decât am crezut. Cripta.

Vocea lui e încordată şi precipitată. Nu se uită la mine.

Deviere. Okay. Pricep mesajul.

— Ştii, zic eu cu grijă, tocmai am auzit pe cineva spunând că e întinsă pe toată suprafaţa de dedesubtul clădirii. Îmi închipuiam catacombe nesfârşite, împodobite cu oase, dar nu-i chiar atât de rău.

— Măcar nu-s cranii şi femururi! Râde fals.

De fapt, cripta e bine luminată. E foarte frig aici, dar e de asemenea şi curat, şi aerisit, şi alb. Nu e chiar ca o temniţă. Dar St. Clair e încă agitat şi stingherit. Mă reped spre o statuie.

— Hei, ia uite! Ăsta e Voltaire?

Mergem mai departe pe culoare. Sunt surprinsă de cât de simplu este totul. E mult spaţiu liber, spaţiu pentru viitoarele morminte. După ce explorăm o vreme, St. Clair se relaxează din nou, şi vorbim despre lucruri mărunte, ca de pildă testul de la algebră de săptămâna trecută şi ciudata jachetă de piele pe care Steve Carver o purta în ultima vreme. N-am mai purtat o conversaţie normală de săptămâni. E aproape ca… înainte. Şi atunci auzim o stridentă voce americană în spatele nostru:

— Nu mai merge în spatele *lui.* O să pierdem toată ziua aici.

St. Clair se crispează.

— Ar fi trebuit să stea acasă dacă îi e atât de teamă de câteva scări.

Dau să mă întorc, dar St. Clair mă apucă de braţ.

— Nu. Nu merită.

Mă ghidează în următorul culoar şi încerc să citesc un nume scrijelit în perete, dar sunt atât de furioasă că văd pete înaintea ochilor. St. Clair e încordat. Trebuie să fac ceva.

Mă zgâiesc la nume până reuşesc să-l focalizez.

— Emily Zola. Asta e numai a doua femeie pe care am văzut-o aici, jos. Ce-i cu asta?

Dar mai înainte ca St. Clair să-mi poată răspunde, vocea enervantă zice:

— E *Émile.*

Ne întoarcem şi vedem un tip încrezut, într-un pulover cu Euro Disney.

— Émile Zola e un *bărbat.*

Faţa îmi arde. Întind mâna după braţul lui St. Clair să-l iau şi să ne îndepărtăm din nou, dar St. Clair e deja în faţa lui.

— Émile Zola a fost un bărbat, îl corectează el. Iar tu eşti un dobitoc. De ce nu-ţi vezi dracului de treaba ta şi s-o laşi în pace pe ea!

S-o laşi în pace pe ea, ea, ea! strigătul său răsună în ecou prin criptă. Euro Disney, speriat de ieşire, se dă înapoi şi se ciocneşte de nevastă-sa, care ţipă. Toţi ceilalţi se uită lung, cu gurile căscate. St. Clair mă smuceşte de mână şi mă târăşte spre scări, iar eu sunt tulburată, atât de speriată de ce-o să se întâmple. Adrenalina îl ţine întreaga spirală în sus, dar apoi, ca şi când corpul lui a realizat ce se întâmpla, se opreşte brusc şi se clatină periculos.

Îl susţin, din spate.

— Sunt aici.

El îmi striveşte degetele într-o strânsoare mortală. Înaintez cu el încet, treaptă după treaptă, până ajungem iarăşi sub cupole, coloane şi arcade, în spaţiul deschis de la parter. St. Clair îmi dă drumul la mână şi se lasă să cadă pe cea mai apropiată banchetă. Îşi prinde capul în mâini, de parcă îi e rău. Îl aştept să vorbească el primul.

N-o face.

Mă aşez pe bancă, lângă el. Şi-mi pică ochii pe un memorial pentru Antoine de Saint-Exupéry, care a scris *Micul Prinţ.* A murit într-un accident de avion, aşa că presupun că n-au existat rămăşiţe pământeşti pentru un mormânt dedesubt. Mă uit cum oamenii fotografiază

frescele. Mă uit la paznicul care a ţipat la noi mai devreme. La St. Clair nu mă uit.

În cele din urmă, îşi ridică fruntea şi îşi drege glasul. Vocea îi este calmă.

— Căutăm un restaurant cu curcan?

Ne ia ore până examinăm meniurile înainte să găsim ceva potrivit. Căutarea s-a transformat într-o vânătoare, într-o expediţie, în ceva în care ne pierdem. Trebuie să uităm de omul din criptă. Trebuie să uităm de ce nu suntem acasă.

Când în sfârşit descoperim un restaurant făcând reclamă la „Meniu american de Ziua Recunoştinţei”, sărim în sus şi executăm un dans al victoriei. Şeful de sală e alarmat de entuziasmul nostru, dar ne conduce totuşi la o masă.

— Excepţional, zice St. Clair când soseşte felul principal. Ridică paharul de apă minerală şi zâmbeşte.

— Pentru localizarea cu succes a unui restaurant cu curcan cum se cuvine în Paris!

Îi zâmbesc şi eu.

— Pentru mama ta.

Zâmbetul lui păleşte un moment, dar apoi e înlocuit de unul mai blând.

— Pentru mama.

Ciocnim paharele.

— Deci, mm. Nu trebuie să vorbeşti despre asta, dacă nu vrei, dar cum îi e?

Cuvintele îmi ies din gură mai înainte de-a le putea opri.

— Radioterapia o oboseşte? Mănâncă destul? Am citit că dacă nu-ţi dai cu loţiune în fiecare seară, poţi să te alegi cu arsuri şi mă întrebam…

Îmi pierd şirul, văzându-i expresia. De parcă mi-ar fi crescut colţi.

— Îmi cer iertare. Mi-am vârât nasul, o să tac…

— Nu, mă întrerupe el. Nu-i asta. Doar că… tu eşti prima persoană care ştie ceva despre asta. Cum… de unde…?

— Oh. Îm. Eram îngrijorată, aşa că am făcut nişte cercetări. Ştii, ca să… ştiu, am sfârşit eu, poticnit.

El nu zice nimic un moment.

— Mulţumesc.

Mă uit în jos, la şervetul din poală.

— Nu e nimic…

— Ba da, *e* ceva. Un mare ceva. Când am încercat să vorbesc cu Ellie despre asta, n-a avut nicio idee, cât de mică…

Se opreşte brusc, de parcă spusese prea mult.

— Oricum, mulţumesc.

Îi întâlnesc din nou privirea şi se uită la mine mirat.

— Pentru nimic, spun eu.

Petrecem restul cinei vorbind despre mama lui. Iar când plecăm de la restaurant, continuăm să vorbim despre ea. Mergem de-a lungul Senei. E lună plină şi felinarele sunt aprinse, iar el vorbeşte până când devine cumva uşurat de povara lui sufletească.

Se opreşte.

— N-am vrut să fac asta.

Trag aer adânc în piept, bucurându-mă de mirosul plăcut al apei.

— Mă bucur că ai făcut-o.

Suntem în capătul străzii unde trebuie să cotim ca să ne întoarcem la cămin. El se uită în jos, şovăind, apoi izbucneşte:

— Hai să vedem un film. Nu vreau să mă întorc încă.

Nu trebuie să mă invite *pe mine* de două ori. Găsim un cinematograf rulând un film nou, o comedie uşoară din State, şi îl vedem de două ori. Nu-mi mai aduc aminte ultima oară când am râs atât de mult şi, lângă mine, St. Clair râde şi mai tare. E trecut de două dimineaţa când ajungem înapoi la cămin. La recepţie nu e nimeni, iar luminile din apartamentul lui Nate sunt stinse.

— Cred că suntem singurii din cămin, zice el.

— Atunci n-o să se supere nimeni dacă fac asta!

Sar pe biroul de la recepţie şi mă plimb înainte şi-napoi, aproape dansând. St. Clair cântă un cântec cu toată forţa şi mă cutremur la sunetul vocii lui. Când termină, îi fac o plecăciune adâncă.

— Repede! zice el.

— Ce?

Sar de pe birou. E Nate aici? Ne-a văzut?

Dar St. Clair aleargă pe scări. Deschide larg uşa şi ţipă. Ecoul ne face pe amândoi să tresărim, apoi împreună ţipăm din nou cât ne ţin plămânii. E amuzant. St. Clair mă aleargă până la lift şi urcăm până pe acoperiş. El rămâne în spate, dar râde când eu scuip peste margine, încercând să nimeresc într-o reclamă la lenjerie. Vântul suflă fioros şi nu nimeresc ţinta, aşa că alerg înapoi, coborând două şiruri de trepte. Casa scărilor e largă şi pustie, aşa că el e la doar un metru în urma mea. Ajungem la etajul lui.

— Ei bine… zice el.

Conversaţia noastră se opreşte pentru prima oară după multe ore. Trec pe lângă el.

— Mm. Noapte bună.

— Ne vedem mâine-dimineaţă? La un mic dejun cu clătite?

— Ar fi drăguţ.

— Asta dacă nu…

Se opreşte.

Dacă nu ce? Şovăie, se răzgândeşte. Clipele trec. Îi arunc o ultim privire întrebătoare, dar se întoarce şi pleacă.

— Okay. Ne vedem dimineaţă.

E greu să-mi ascund dezamăgirea din glas.

Fac câţiva paşi şi mă uit înapoi. El se uită lung la mine. Îi fac cu mâna. E nefiresc, stană de piatră. Împing uşa de la etajul meu, clătinând din cap. Nu înţeleg de ce lucrurile între noi întotdeauna trec de la perfecte la ciudate. E ca şi când am fi incapabili de o interacţiune omenească normală. *Uită, Anna.*

Uşa dinspre scări se deschide brusc.

Îmi stă inima în loc.

St. Clair pare nervos.

— A fost o zi bună. Asta a fost prima zi bună pe care am avut-o de nici nu mai ştiu când.

Vine încet spre mine.

— Nu vreau să se sfârşească. Nu vreau să fiu singur chiar acum.

— Mm.

Nu pot respira.

El se opreşte lângă mine, cercetându-mi atent faţa.

— Ar fi okay dacă aş sta cu tine? Nu vreau să te fac să te simţi prost…

— Nu! Adică…

Mă ia cu ameţeală. Nici nu pot gândi.

— Da. Da, bineînţeles, e okay.

St. Clair nu face nicio mişcare, un moment. Apoi dă din cap. Îmi scot şnurul de la gât şi vâr cheia în broască. El aşteaptă, în spatele meu. Mâinile îmi tremură când deschid uşa.

capitolul douăzeci

St. Clair se aşază pe podeaua camerei mele. Îşi aruncă ghetele prin cameră şi ele se izbesc de uşă cu un bufnet puternic. E primul zgomot pe care îl face unul dintre noi de când am intrat aici.

— Scuze.

E stingherit.

— Unde să-mi pun astea?

Dar înainte să-i pot răspunde, el turuie.

— Ellie crede că ar trebui să mă duc la San Francisco. Am fost la un pas de a-mi cumpăra bilet de o mie de ori, dar nu asta ar vrea mama de la mine. Dacă tata nu vrea, atunci nici ea nu vrea. Aş complica situaţia inutil.

Sunt surprinsă de răbufnire.

— Uneori mă întreb dacă ea – Ellie – dacă ea, ştii... Vocea îi coboară. Dacă vrea să mă vadă plecat.

Nu vorbeşte niciodată de iubita lui. De ce acum? Nu pot să *cred* că trebuie să-i iau apărarea. Îi aliniez ghetele la uşă, ca să evit să mă uit la el.

— Probabil s-a săturat să te vadă suferind. Ca noi toţi, adaug eu. Sunt sigură... sunt sigură că e la fel de înnebunită după tine ca întotdeauna.

— Hm.

Mă priveşte scoţându-mi adidaşii şi golindu-mi conţinutul buzunarelor.

— Dar tu? întreabă, după un minut.

— Dar eu ce?

St. Clair îşi examinează ceasul.

— Perciuni. O să-l vezi luna viitoare.

Restabileşte... ce? Linia de hotar? Că e luat şi că eu sunt promisă? Numai că nu sunt. Nu chiar.

Dar nu pot să mă hotărăsc să-i spun asta, acum, că a pomenit de Ellie.

— Da, abia aştept să-l revăd. E un tip haios, ţi-ar plăcea de el. O să mă duc să-l văd cântând cu trupa, de Crăciun.

Toph e un tip mişto, chiar ţi-ar plăcea de el. Oh, am mai spus asta, nu-i aşa? Dar ţi-ar plăcea. E chiar… haios.

Taci, Anna. Taci.

St. Clair îşi desface şi-şi încheie şi-şi desface cureaua de la ceas.

— Sunt frântă, zic eu.

Şi ăsta e adevărul. Ca întotdeauna, conversaţia noastră m-a epuizat. Mă strecor în pat şi mă întreb ce-o să facă el. O să se întindă pe podea? O să se întoarcă în camera lui? Dar el îşi pune ceasul pe biroul meu şi urcă în patul meu. Se întinde lângă mine. E deasupra păturilor, iar eu sunt dedesubt. Suntem încă îmbrăcaţi, mai puţin încălţările, şi toată situaţia e *mai mult* decât penibilă.

Sare din pat. Sunt sigură că se pregăteşte să plece şi nu ştiu dacă să fiu uşurată sau dezamăgită, dar… el stinge lumina. În cameră e întuneric beznă. El bâjbâie înapoi, spre patul meu şi se ciocneşte de el.

— Uff!

— Hei, vezi că-i un pat aici.

— Mersi de avertisment.

— Nicio problemă.

— E cam frig. Ai aerul condiţionat pornit sau ceva de genul?

— E vântul. Fereastra mea nu se închide bine. Am îndesat un prosop dedesubt, dar nu ajută prea mult.

El pipăie pe lângă pat şi se urcă din nou.

— Au, zice el.

— Da?

— Cureaua. Ar fi prea aiurea dacă…?

Sunt recunoscătoare că nu mă poate vedea roşind.

— Bineînţeles că nu.

Şi ascult plesnetul curelei de piele şi cum e trasă afară din găicile jeanşilor. O lasă încet pe podeaua de lemn.

— Mmm, zice el. Ar fi prea aiurea dacă…?

— *Da.*

— Ho, nu sări. Nu vorbesc despre pantaloni. Vreau numai sub pătură. Curentul ăsta e oribil.

Se strecoară dedesubt, iar acum stăm întinşi unul lângă altul. În îngustul meu pat. Ciudat, dar nu mi-am imaginat niciodată că prima noapte în care o să dorm cu un tip o să fie, ei bine, chiar o noapte în care o să dorm.

— Tot ce mai avem nevoie acum e *Şaisprezece lumânări*[23] şi un joc de Adevăr sau Provocare.

El tuşeşte.

— ...ce?

— Filmul, perversule. Mă gândeam doar că a trecut ceva vreme de când n-am mai dormit o noapte cu prietenii.

O pauză.

— Oh.

— ...

— ...

— St. Clair?

— Da?

— Cotul tău îmi nenoroceşte spatele.

— Aoleu, scuze.

Se suceşte, apoi se suceşte iar, şi iar, până când stăm amândoi bine. Unul dintre picioarele lui se sprijină de al meu. În pofida celor două straturi de pantaloni dintre noi, mă simt dezbrăcată şi vulnerabilă. El se suceşte iarăşi, iar acum tot piciorul meu, şi gamba şi coapsa, se sprijină de al lui. Îi miros părul. Mmm.

NU!

Înghit şi asta e atât de zgomotos. El tuşeşte iar. Încerc să nu mă frichinesc. După un timp care pare a fi de câteva ore, dar cu siguranţă sunt doar câteva minute, respiraţia lui încetineşte şi corpul i se relaxează. În sfârşit încep să mă relaxez şi eu. Vreau să-i ţin minte mirosul şi atingerea pielii – unul dintre braţe, acum lângă al meu. Indiferent ce se întâmplă, o să-mi amintesc de asta tot restul vieţii.

Îi studiez profilul. Buzele, nasul, genele. E atât de frumos.

Vântul zgâlţâie geamurile şi lumina bâzâie încetişor pe hol. El doarme profund. De când nu s-a mai odihnit cum

[23] În engleză *Sixteen Candles,* film (1984) care a rulat şi pe ecranele noastre cu numele *O aniversare cu bucluc.*

trebuie noaptea? Mai e un junghi ce nu-mi dă pace în inima mea. De ce îmi pasă atât de mult de el şi de ce îmi doresc să nu-mi fi păsat? Cum poate cineva să mă zăpăcească atât de tare tot timpul?

Ce-i asta? E dorinţă trupească? Sau e cu totul altceva? Şi e oare măcar posibil să simt în felul acesta pentru el fără ca simţămintele astea să fie reciproce? El a zis că mă place. Da, a zis. Şi chiar dacă era beat, n-ar fi spus-o dacă nu era măcar un *sâmbure* de adevăr în asta. Nu-i aşa?

Să fiu a naibii dacă-mi dau seama.

Ca de fiecare dată când sunt cu el, totul e confuz. El se dă mai aproape de mine, prin somn. Îi simt răsuflarea caldă pe gât. La naiba! E atât de frumos, atât de perfect. Mă întreb dacă el… dacă eu…

O rază de lumină mă orbeşte, şi-mi mijesc ochii, dezorientată. Lumina zilei. Cifrele roşii ale deşteptătorului meu arată 11:27. Aha. Am vrut eu să dorm până la ora asta? Ce zi e azi? Şi apoi îi văd corpul în pat, lângă mine. Şi-aproape că-mi sare inima din piept.

Deci n-a fost un vis.

Gura lui e întredeschisă, iar aşternuturile date la o parte. O mână i se odihneşte pe burtă. Tricoul i s-a ridicat şi pot să-i văd abdomenul. Privirea îmi e hipnotizată.

Fir-aş a naibii. Tocmai m-am culcat cu St. Clair.

capitolul douăzeci şi unu

Vreau să spun că nu m-am CULCAT culcat cu el. Evident. Dar am dormit cu el.

M-am culcat cu un băiat! Mă îngrop la loc în aşternuturi şi rânjesc. Abia aştept să-i spun lui Bridge. Numai că... dacă ea-i spune lui Toph? Şi n-o să pot să-i spun nici lui Mer, pentru că ar fi geloasă, ceea ce înseamnă că nu pot să-i spun nici lui Rashmi sau lui Josh. Îmi dau seama că nu există nimeni căruia să-i pot povesti. Asta înseamnă că e rău?

Stau în pat cât mai mult cu putinţă, dar în cele din urmă, vezica mea învinge. Când mă întorc de la baie, el se uită pe fereastră. Se întoarce şi râde.

— Părul tău. Stă în toate direcţiile.

St. Clair pronunţă *die-rections*[24] şi ilustrează răşchirându-şi degetele în jurul capului, ca nişte coarne de cerb.

— Tu vorbeşti.

— Ah, dar la mine e dinadins. Mi-a luat secole până mi-am dat seama că metoda cea mai indicată ca să obţin aspectul ăsta ciufulit era să-l ignor cu desăvârşire.

— Deci susţii că la mine arată ca naiba?

Arunc o privire în oglindă şi sunt speriată să descopăr că într-adevăr semăn cu un animal încornorat.

— Nu. Îmi place.

Rânjeşte şi îşi ridică de jos cureaua.

— Micul dejun?

Îi întind ghetele.

— E amiază.

— Mersi. Prânzul?

— Lasă-mă să fac un duş, mai întâi.

Ne despărţim pentru o oră şi ne întâlnim din nou în camera lui. Uşa e larg deschisă şi un punk rock franţuzesc bubuie pe hol. Rămân uimită când intru să descopăr că el a făcut ordine. Grămezile de haine şi prosoape au fost

[24] *To die* înseamnă a muri, *rection* înseamnă cârmuire, regulament.

organizate pentru spălătorie, iar sticlele goale şi pungile de chipsuri au fost aruncate.

Se uită la mine cu speranţă:

— E un început.

— Arată grozav.

Şi *chiar* arată mai bine. Zâmbesc.

Ne petrecem ziua plimbându-ne iarăşi prin împrejurimi. Prindem o parte din festivalul de film Danny Boyle[25] şi facem încă o plimbare pe malul Senei. Îl învăţ cum să arunce pietre săltăreţe; nu-mi vine să cred că nu ştie cum. Începe să plouă mărunt, aşa că intrăm într-o librărie de peste drum de Notre-Dame. Firma galben cu verde anunţă SHAKESPEARE AND COMPANY.

Înăuntru, suntem izbiţi de un haos total. O hoardă de clienţi stă grămadă la tejghea şi oriunde mă întorc sunt cărţi, cărţi şi iar cărţi. Dar nu e ca într-o librărie din America, unde totul este frumos organizat pe rafturi şi pe mese, şi la capete de rând. Aici, cărţile se clatină în teancuri nesigure, cad de pe scaune şi se împrăştie de pe rafturile încovoiate sub greutatea lor. Sunt cutii de carton care dau pe-afară de cărţi şi o pisică neagră doarme în spatele unei grămezi de cărţi de pe scări. Dar cel mai uimitor lucru e că toate cărţile sunt în *engleză.*

St. Clair îmi observă expresia intimidată.

— N-ai mai fost aici niciodată?

Clatin din cap, iar el e surprins.

— E chiar faimoasă. Hei, uite…

Ridică un exemplar din *Balzac şi Micuţa Croitoreasă chineză.*

— Ăsta ţi-e cunoscut, aşa-i?

Mă plimb ameţită, pe jumătate entuziasmată să fiu înconjurată de cărţi în limba mea, pe jumătate îngrozită să

---

[25] Regizor şi producător britanic, câştigător al premiului Oscar. Cele mai cunoscute filme ale lui sunt *Trainspotting* (Din viaţă scapă cine poate), *28 Days Later, Sunshine* şi *Slumdog Millionaire* (Vagabondul milionar), cu care Boyle a câştigat în 2009 mai multe premii, inclusiv Oscarul pentru cel mai bun regizor.

nu dărâm ceva. O singură atingere greşită poate nărui întreaga prăvălie. S-ar putea prăbuşi peste noi, îngropându-ne într-o avalanşă de pagini îngălbenite.

Ploaia răpăie în geamuri. Îmi fac loc printr-un grup de turişti şi cercetez secţiunea de ficţiune. Nu ştiu de ce mă uit după el, dar nu mă pot abţine. O iau de la coadă la cap. Christie, Cather, Caldwell, Burroughs, Bronte, Berry, Baldwin, Baldacci, Auster, Austen. Ashley. James Ashley.

Un şir de cărţi de-ale tatălui meu. Şase dintre ele. Scot un exemplar cu coperte cartonate din *Incidentul* şi mă crispez la familiarul apus de soare de pe copertă.

— Ce-i asta? întreabă St. Clair.

Tresar. Nu mi-am dat seama că stătea lângă mine. Îmi ia cartea şi face ochii mari, recunoscând numele. O întoarce şi poza de autor a tatălui meu ne zâmbeşte. Tata este foarte bronzat, iar dinţii îi strălucesc cu un alb fals. Poartă o bluză polo de culoarea levănţicii, iar părul îi flutură uşor în vânt.

St. Clair ridică sprâncenele.

— Nu văd legătura. Arată *mult* mai bine.

Bolborosesc nervoasă ceva de neînţeles, iar el mă bate uşurel pe braţ cu cartea.

— E mai rău decât credeam. Râde. Întotdeauna arată aşa?

— Da.

Deschide volumul şi citeşte prezentarea de pe clapetă. Îi urmăresc cu nelinişte faţa. Expresia lui devine din ce în ce mai nedumerită. Îl văd oprindu-se şi întorcându-se să mai citească o dată ceva. St. Clair se uită la mine.

— E despre cancer, zice el.

Oh, Doamne.

— Femeia asta are cancer. Ce se întâmplă cu ea?

Nu pot înghiţi nodul din gât.

— Taică-meu e-un idiot. Ţi-am mai spus, e complet dobitoc.

O pauză chinuitoare.

— Vinde multe dintr-astea, nu-i aşa?

Dau din cap.

— Şi oamenilor le place asta? O găsesc interesantă, nu-i aşa?

— Îmi pare rău, St. Clair.

Mi se umplu ochii de lacrimi. Niciodată nu l-am urât pe tata la fel de tare ca în clipa asta. Cum a putut? Cum îndrăzneşte să facă bani din ceva atât de oribil? St. Clair închide cartea şi o pune la loc pe raft. Pune mâna pe alta. *Atracţia.* Romanul cu leucemia. Tata poartă o cămaşă cu primii nasturi descheiaţi nonşalant. Are braţele încrucişate, dar acelaşi rânjet ridicol.

— E un smintit, spun eu. Un… smintit obsedat.

St. Clair pufneşte în râs. Deschide gura să spună ceva, dar îmi vede lacrimile.

— Nu, Anna. Anna, îmi cer iertare.

— *Eu* îmi cer iertare. N-ar fi trebuit să vezi asta.

Îi smulg cartea şi o arunc înapoi pe raft. Un alt teanc de romane se dărâmă şi se prăbuşeşte pe podea, între noi doi. Ne aplecăm amândoi să le ridicăm şi ne dăm cap în cap.

— Au! spun eu.

St. Clair îşi freacă ţeasta:

— Eşti bine?

Îi iau cărţile din mâini.

— Sunt bine. E-n regulă.

Le îngrămădesc din nou pe raft şi mă împleticesc până în capătul magazinului, cât mai departe de el, cât mai departe de tata cu putinţă. Dar, peste câteva minute, St. Clair e din nou lângă mine.

— Nu e vina ta, zice el liniştit. Nu-ţi alegi părinţii. Ştiu asta la fel de bine ca oricine, Anna.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— De acord.

Are în mâini o colecţie de poezii. Pablo Neruda.

— Ai citit asta?

Clatin din cap.

— Bine. Pentru că tocmai l-am cumpărat pentru tine.

— Ce?

— E în programa ta pentru semestrul următor, la engleză. Ar fi trebuit să-l cumperi oricum. Deschide-l! mă îndeamnă.

Buimăcită, deschid cartea. Pe prima pagină e o ştampilă. *SHAKESPEARE AND COMPANY, Kilometrul Zero Paris.* Nu înţeleg.

— Kilometrul Zero? E acelaşi lucru cu Point Zero?

Mă gândesc la prima noastră plimbare prin oraş împreună.

— De dragul timpurilor de odinioară. St. Clair zâmbeşte. Să mergem, ploaia s-a oprit. Hai să ieşim de aici.

Pe stradă, încă tac. Traversăm acelaşi pod pe care l-am traversat şi în prima seară – eu din nou pe partea dinspre apă, St. Clair pe cea dinspre mijlocul podului – şi el face conversaţie pentru amândoi.

— Ţi-am spus vreodată că am fost la şcoală în America?

— Cum? Nu.

— E adevărat. Pentru un an. Clasa a opta. A fost groaznic.

— Clasa a opta e groaznică pentru toată lumea, zic eu.

— Ei bine, pentru mine a fost şi mai şi. Părinţii mei tocmai se despărţiseră, iar mama se mutase înapoi în California. Nu mai fusesem acolo de la doi ani, dar când m-am dus cu ea şi am fost înscris la şcoala aia de stat oribilă…

— Oh, nu! Şcoală *de stat?*

El mă împinge cu umărul.

— Ceilalţi copii au fost foarte cruzi. Făceau mişto de totul în ceea ce mă priveşte – de înălţimea mea, de accentul meu, de modul în care mă îmbrăcam. Am jurat că n-o să mă mai întorc niciodată.

— Dar fetelor din America le place accentul britanic.

Las să-mi scape asta fără să mă gândesc, iar apoi mă rog să nu-mi observe roşeaţa din obraji.

St. Clair ia o pietricică de jos şi o aruncă în apă.

— Nu în şcoala medie, atunci nu le place. Mai ales când vine de la un tip care abia le ajunge la genunchi.

Râd.

— Aşa că, atunci când s-a terminat anul, părinţii mi-au găsit o nouă şcoală. Eu voiam să mă întorc la Londra, unde erau colegii mei, dar tata a insistat să vin la Paris, ca să poată să mă supravegheze. Şi aşa am ajuns eu la Şcoala americană.

— De câte ori te întorci? La Londra?

— Nu destul de des cât mi-ar plăcea. Încă mai am prieteni în Anglia, iar bunicii mei – părinţii tatălui – locuiesc acolo, aşa că obişnuiam să-mi împart multe vacanţe între Londra şi San…

— Bunicii tăi sunt englezi?

— Bunicul, dar Grandmère e franţuzoaică. Iar ceilalţi bunici ai mei sunt americani, bineînţeles.

— Uau. Eşti cu adevărat o corcitură.

St. Clair zâmbeşte.

— Ţi-am spus că am luat cel mai mult de la bunicul meu englez, dar asta numai din cauza accentului.

— Nu ştiu ce să zic. Mă gândesc la tine în primul rând ca la un englez. Şi nu doar că vorbeşti ca un englez, dar şi arăţi a englez.

— Serios?

Pare surprins.

Zâmbesc:

— Da, ai… faţa albinoasă, spălăcită. Vreau să spun în cel mai bun sens cu putinţă, adaug eu, văzându-i expresia alarmată. Pe bune.

— Aha.

St. Clair se uită la mine pieziş.

— Oricum, vara trecută n-am putut să suport ideea de a da ochii cu tata, aşa că a fost prima oară când mi-am petrecut întreaga vacanţă cu mama.

— Şi cum a fost? Pariez că fetele nu te-au mai tachinat din pricina accentului.

El râde.

— Nu, n-au mai făcut-o. Dar cu înălţimea n-am scos-o la capăt. O să fiu întotdeauna scund.

— Iar eu o să fiu întotdeauna o maniacă, la fel ca tata. Toată lumea îmi spune că îi semăn. Şi el e... *ordonat,* aşa ca mine.

Pare sincer surprins.

— Ce-i rău în a fi odonat? Aş vrea eu să fi fost mai organizat. Şi, Anna, nu l-am întâlnit niciodată pe tatăl tău, dar îţi garantez că nu eşti deloc ca el.

— De unde ştii?

— Păi, în primul rând, el arată precum Ken[26]. Iar tu eşti frumoasă.

Mă împiedic şi cad pe trotuar.

— Eşti bine?

Privirea lui e plină de îngrijorare.

Mă uit în altă parte, când el îmi ia mâna şi mă ajută să mă ridic.

— Sunt bine. Bine! răspund eu, scuturându-mi praful de pe mâini. Oh, Doamne, SUNT de groază.

— Ai văzut privirea cu care se uită bărbaţii la tine, nu-i aşa? continuă el.

— Dacă se uită, asta-i pentru că eu mă fac continuu de râs.

Îmi ridic mâinile julite.

— Tipul de colo te măsoară din ochi chiar în clipa asta.

— Ce...?

Mă întorc şi descopăr un tânăr cu părul lung şi negru privindu-mă lung.

— De ce se uită la mine?

— Bănuiesc că îi place ce vede.

Roşesc, iar el continuă să vorbească.

— La Paris, e un lucru obişnuit să recunoşti când cineva e atrăgător. Francezii nu-şi feresc privirea ca alte popoare. N-ai observat?

St. Clair crede că sunt atrăgătoare. M-a numit frumoasă.

— Mmm, nu, zic eu. N-am observat.

— Ei bine, deschide ochii.

---

[26] Păpuşă lansată pe piaţă de firma Mattel în 1961, ca partener ficţional al păpuşii Barbie, lansată în 1959.

Dar mă uit la ramurile desfrunzite ale copacilor, la copiii cu baloane, la grupul de turişti japonezi. Oriunde numai la el nu. Ne-am oprit din nou în faţa catedralei Notre-Dame. Îi arăt steaua pe care o recunosc şi îmi dreg glasul.

— Vrei să ne mai punem o dorinţă?

— Tu, prima.

Mă urmăreşte, nedumerit, de parcă ar fi încercat să înţeleagă ceva. Îşi ronţăie unghia.

De data asta nu mă pot abţine. Toată ziua m-am gândit la asta. La el. La secretul nostru.

Îmi doresc ca St. Clair să-şi petreacă din nou noaptea cu mine.

El păşeşte pe steaua de bronz după mine şi închide ochii. Îmi dau seama că trebuie să-şi dorească un lucru în legătură cu mama lui şi mă simt vinovată că la ea nu m-am gândit nicio clipă. Gândurile mele sunt numai pentru St. Clair. De ce e luat? Oare lucrurile ar fi fost altfel dacă l-aş fi cunoscut înaintea lui Ellie? Oare lucrurile ar fi fost diferite dacă mama lui n-ar fi fost bolnavă?

A spus că sunt frumoasă, dar nu ştiu dacă asta a venit din flirt, de la St. Clair prieten-cu-toată-lumea, sau din alt ungher mai intim. Oare eu îl văd pe St. Clair cum îl vede toată lumea? Nu. Nu cred. Dar poate că iau prietenia noastră drept ceva mai mult, pentru că *vreau* eu s-o iau drept ceva mai mult.

Starea de incertitudine dispare treptat în timpul cinei. Restaurantul nostru e îmbrăcat în iederă şi e încălzit cu şemineuri în care ard lemne. După aceea, ne plimbăm într-o confortabilă transă cu burţile pline de *mousse au chocolat.*

— Hai să mergem acasă, zice el şi cuvântul îmi face inima să bată mai repede.

Acasă. Casa mea e şi casa lui.

Încă nu-i nimeni în spatele biroului de la recepţie când ajungem înapoi, dar Nate îşi scoate capul pe uşă.

— Anna! Étienne!

— Bună, Nate, spunem noi.

— V-aţi simţit bine de Ziua Recunoştinţei?

— Da. Mulţumim, Nate, spunem noi.

— Trebuie să vin să vă verific mai târziu? Ştiţi regulile. Fără dormit în camerele sexului opus.

Faţa mea ia foc, iar obrajii lui St. Clair se împestriţează. E adevărat. E o regulă. Una pe care creierul meu – creierul meu iubitor de reguli, creierul meu care respectă regulile – a dat-o uitării, în mod convenabil, seara trecută. Este, de asemenea, una notoriu ignorată de administratori.

— Nu, Nate, spunem noi.

El clatină din capul său ras şi intră înapoi în camera sa. Dar uşa se deschide repede iar şi o mână de ceva e aruncată spre noi, înainte să se trântească la loc.

Prezervative. Oh, Doamne, ce umilitor.

Faţa lui St. Clair e acum în întregime roşie ca sfecla, în timp ce culege micile pătrăţele argintii de pe jos şi le îndeasă în buzunarul hainei. Nu vorbim, nici măcar nu ne uităm unul la altul, în timp ce urcăm scara spre camera mea. Pulsul mi se accelerează cu fiecare treaptă. O să vină după mine în camera mea sau Nate a stricat orice şansă pentru asta?

Ajungem pe palier şi St. Clair se scarpină în cap.

— Ăă…

— Deci…

— Mă duc să mă îmbrac de culcare. E în regulă?

Vocea lui e serioasă şi îmi urmăreşte reacţia cu atenţie.

— Da. Şi eu. Mă duc să… mă pregătesc şi eu de culcare.

— Ne vedem peste un minut?

Un val de uşurare.

— Sus sau jos, la mine?

— Crede-mă, nu vrei să dormi în patul meu.

Râde, iar eu trebuie să-mi întorc faţa, pentru că *vreau,* fir-aş a naibii dacă nu vreau odată şi odată. Dar ştiu ce vrea să spună. E adevărat că patul meu e mai curat. Mă grăbesc în camera mea şi îmi îmbrac repede pijamalele cu căpşuni

şi-un tricou cu Atlanta Film Festival. Nu că aş plănui să-l seduc.

De parc-aş şti măcar cum.

St. Clair bate la uşă, câteva minute mai târziu, şi apare în pantalonii lui de pijama albi cu dungi albastre şi un tricou negru cu un logo pe care-l recunosc, al trupei franţuzeşti pe care o asculta el mai devreme. Respir cu greutate.

— Room service, zice el.

Mintea mea… se goleşte brusc.

— Ha-ha, zic eu fără vlagă.

El zâmbeşte şi stinge lumina. Ne urcăm în pat şi e categoric, fără îndoială, complet incomod. Ca de obicei. Mă rostogolesc spre marginea patului. Amândoi stăm ţepeni şi drepţi, cu grijă să nu îl atingem pe celălalt. Trebuie să fiu masochistă să mă tot pun în asemenea situaţii. Am nevoie de ajutor. Trebuie să mă duc la un psihiatru, altminteri o să ajung închisă într-o celulă căptuşită sau într-o cămaşă de forţă sau *ceva.*

După ceea ce pare o eternitate, St. Clair răsuflă zgomotos şi se mişcă. Piciorul lui se ciocneşte de al meu şi eu tresar.

— Scuze, zice el.

— E okay.

— …

— …

— Anna?

— Mda?

— Mulţumesc că mă laşi să dorm aici din nou. Noaptea trecută…

Presiunea din pieptul meu e chinuitoare. Ce? Ce, ce, ce?

— N-am mai dormit aşa de bine de nu mai ştiu când.

Camera e cufundată în tăcere. După un moment, mă rostogolesc înapoi. Încet, încet, îmi întind piciorul, până când talpa mea îi atinge glezna. Trage scurt aer în piept. Şi apoi zâmbesc, pentru că ştiu că acum îmi poate vedea expresia chipului prin întuneric.

capitolul douăzeci şi doi

Sâmbătă e o altă zi de hoinărit, mâncare şi filme, urmate de o inconfortabilă conversaţie pe casa scărilor. Urmată de un corp cald în patul meu. Urmat de atingeri ezitante. Urmate de somn.

Chiar şi cu părţile stingheritoare, n-am mai avut niciodată o vacanţă de şcoală mai plăcută.

Dar duminică dimineaţa, lucrurile se schimbă. Când ne trezim, St. Clair se întinde şi din greşeală mă loveşte peste sâni. Ceea ce nu numai că *doare,* dar ne încremeneşte de ruşine pe amândoi, în egală măsură. Apoi, la micul dejun, el devine din nou distant. Îşi verifică mesajele pe telefon, în vreme ce eu vorbesc. Se uită lung pe fereastra cafenelei. Şi în loc să explorăm Parisul, el spune că are de făcut teme în camera lui.

Şi sunt sigură că are. Nu s-a ţinut de ele şi a rămas în urmă. Dar răceala tonului său mă izbeşte şi ştiu adevăratul motiv pentru distanţarea lui. Se întorc elevii. Josh şi Rashmi şi Mer vor fi aici, în seara asta.

La fel şi Ellie.

Încerc să n-o iau personal, dar mă doare. Mă gândesc dacă să mă duc la film, în schimb m-apuc să lucrez la tema de la istorie. Cel puţin, asta îmi spun mie că fac. Urechile îmi sunt ciulite la mişcările de deasupra, din camera lui, sunt ciulite spre neatenţie. E atât de aproape, totuşi atât de departe. Şi elevii se întorc, Résidence Lambert începe să fie zgomotoasă şi devine foarte greu să identifici zgomotele individuale. Nici nu sunt sigură că mai e acolo.

Meredith dă buzna pe la opt şi ieşim la cină. Ea sporovăieşte despre vacanţa petrecută la Boston, dar mintea mea e în altă parte. *El e probabil cu ea în clipa asta.* Îmi amintesc de prima oară când i-am văzut împreună – sărutul lor, mâinile ei împletite în părul lui – şi-mi piere pofta de mâncare.

— Eşti groaznic de tăcută, zice Mer. Cum a fost vacanţa ta? L-ai scos pe St. Clair din camera lui?

— Puţin.

Nu pot să-i povestesc despre nopţile noastre, dar din nu ştiu ce motiv, nici nu vreau să-i spun despre zilele noastre. Vreau să păstrez amintirile pentru mine, ascunse. Sunt ale mele.

Sărutul lor. Mâinile ei în părul lui. Stomacul mi se frământă.

Ea oftează.

— Şi eu care speram că ar putea ieşi din carapacea lui. Să facă o plimbare, să ia nişte aer proaspăt, ştii, o ne-bu-ni-e de genul ăsta.

Sărutul lor. Mâinile ei în...

— Hei, zice ea. Voi doi n-aţi făcut nicio nebunie cât am fost noi plecaţi, nu-i aşa?

Aproape că mă înec cu cafeaua.

Următoarele câteva săptămâni trec rapid, ca prin ceaţă. Orele se reiau cu profesori nerăbdători să ajungă la jumătatea programei cu planurile lor de lecţii. Tragem tare şi pierdem nopţile ca să ţinem pasul şi tocim pentru examenele de la sfârşit. Pentru prima oară, îmi dau seama cât de competitivă e şcoala asta. Elevii de aici învaţă serios, iar căminul e aproape la fel de liniştit ca atunci când fuseseră cu toţii plecaţi de Ziua Recunoştinţei.

Sosesc scrisorile de la universităţi. Am fost acceptată la toate şcolile la care am aplicat, dar nu e timp de sărbătorit. Rashmi e primită la Brown, iar Meredith e primită la primele două preferate de ea – una la Londra, una la Roma. St. Clair nu vorbeşte despre colegiu. Niciunul dintre noi nu ştie unde şi-a trimis cererea sau *dacă* a trimis vreuna, iar el schimbă vorba ori de câte ori atingem subiectul.

Mama lui a terminat cu chemo şi a ajuns la ultima săptămână de radioterapie ambulatorie. Săptămâna viitoare, când o să fim acasă, ea va începe primul tratament cu radiaţii la spital. E nevoie de trei zile de

internare şi sunt mulţumită că St. Clair va fi acolo, pentru asta. El zice că moralul ei e ridicat şi susţine că se simte bine – pe cât de bine se poate în asemenea circumstanţe – dar e nerăbdător să vadă cu ochii lui.

Azi e prima zi de Hanuka şi, în cinstea acesteia, şcoala ne-a dat o pauză de la teme şi teste.

Ei bine, în cinstea lui Josh.

— Singurul evreu din SAPA, zice el, rostogolindu-şi ochii în cap.

E de înţeles că e iritat, pentru că idioţi ca Steve Carver îl lovesc cu pumnul în umăr şi îi mulţumesc tot timpul la micul dejun.

Prietenii mei sunt într-un magazin universal, încercând să-şi facă nişte cumpărături, dacă tot avem practic după-amiaza liberă. Magazinul e frumos într-un mod familiar. Panglici strălucitoare roşii şi aurii atârnă de coroniţele cu care e împodobit. Ghirlande de beculeţe licăritoare verzi şi albe drapează scările rulante şi înconjoară standurile cu parfumuri. Iar din boxe se aude muzică americană.

— Apropo, îi zice Mer lui Josh. Dacă e Hanuka, tu n-ar trebui să fii acum altundeva?

— După ce se întunecă, mica mea prietenă catolică, după ce soarele apune. Dar de fapt... Se uită la Rashmi. Trebuie să plecăm, dacă vrem să prindem cina în Marais la timp. Mi-e dor de o *latke*[27] cum nu vă pot spune.

Ea aruncă o privire la ceasul de pe mobil.

— Ai dreptate. Ar fi mai bine s-o ştergem.

Spun la revedere şi, aşa, rămânem numai noi trei. Sunt bucuroasă că Mer e încă aici. De la Ziua Recunoştinţei, lucrurile au regresat între St. Clair şi mine. Ellie e iubita lui, iar eu sunt prietena-lui-care-e-fată, şi cred că se simte vinovat că a depăşit graniţele astea. Eu mă simt vinovată că l-am încurajat. Niciunul dintre noi n-a pomenit nimic despre weekendul acela şi, chiar dacă încă mai stăm unul

[27] *Latke* (idiş) – plăcintă de cartofi raşi, brânză şi ouă.

lângă altul când luăm masa, acum există *lucrul* ăsta între noi. Detaşarea prieteniei noastre s-a dus.

Din fericire, n-a observat nimeni. Cred eu. Odată l-am prins pe Josh mimând din buze ceva lui St. Clair şi apoi arătând spre mine. Nu ştiu ce-a zis, dar St. Clair a clătinat din cap cum faci când spui „taci”. Dar poate că n-a fost despre nimic important.

Ceva îmi atrage atenţia.

— Asta nu-i... tema din *Looney Tunes?*

Mer şi St. Clair îşi ciulesc urechile.

— Ba da. Cred că da, zice St. Clair.

— Am auzit *Love Shack,* acum câteva minute, zice Mer.

— E oficial, spun eu. America a ruinat în sfârşit Franţa.

— Deci acum putem pleca? St. Clair ridică o sacoşă mică. Eu am terminat.

— Ooo, ce-ai cumpărat? întreabă Mer.

Îi ia sacoşa din mână şi scoate o eşarfă delicată, sclipitoare.

— E pentru Ellie?

— Rahat.

Mer face o pauză.

— Nu i-ai cumpărat nimic lui Ellie?

— Nu. Asta-i pentru mama. Ahhh! Îşi trece o mână prin păr. Vă deranjează dacă ne oprim la Sennelier, înainte să mergem acasă?

Sennelier e un superb magazin de articole de artă, de genul acela care mă face să-mi doresc să am un pretext ca să cumpăr picturi în ulei şi pasteluri. Mer şi cu mine am fost cu Rashmi acolo, săptămâna trecută. Ea i-a cumpărat lui Josh un nou bloc de desen, de Hanuka.

— Uau. Felicitări, St. Clair, zic eu. Câştigătorul de azi al premiului Cel mai mitocan partener! Şi eu care credeam că Steve e un bădăran – ai văzut ce s-a întâmplat la algebră?

— Vrei să spui, când l-a prins Amanda trimiţându-i mesaje porcoase lui Nicole? întreabă Mer. Am crezut c-o să-l înjunghie în gât cu creionul.

— Am avut treabă, se apără St. Clair.

Îi arunc o privire.

— Te tachinam, doar.

— Dar nu-i nevoie să fii atât de ticăloasă pe chestia asta.

— N-am fost *ticăloasă.* N-am fost nici *nasoală,* sau *labăgie,* sau oricare alt apelativ *afurisit* de-al tău...

— Hai, încetează.

Înşfacă sacoşa înapoi de la Mer şi se încruntă la mine.

— HEI! zice Mer. E Crăciunul. Ho-ho-ho. Leru-i ler. Nu vă mai certaţi.

— Nu ne certăm, vorbim tare şi în acelaşi timp.

Ea clatină din cap.

— Haide, St. Clair are dreptate. Hai să ieşim de aici. Locul ăsta îmi dă fiori.

— Eu cred că e frumos, spun eu. De altfel, mai degrabă mă uit la panglici decât la iepuri morţi.

— Nu începe iar cu iepurii, zice St. Clair. Eşti la fel de rea ca Rashmi.

Ne facem loc cu greu prin aglomeraţia de Crăciun.

— Acum îmi dau seama de ce era supărată! Modul în care sunt atârnaţi, de parcă ar fi murit de hemoragie nazală. E oribil. Biata Isis.

Toate magazinele din Paris s-au întrecut pe sine cu aranjamente minuţioase de vitrine, iar măcelăria nu face excepţie. Trec pe lângă iepuraşi morţi de fiecare dată când mă duc la filme.

— În caz că n-ai observat, zice el, Isis e perfect vie şi bine mersi la etajul al şaselea, în camera lui Rashmi.

Ieşim ca din puşcă pe uşile de sticlă, în stradă. Cumpărătorii trec grăbiţi pe lângă noi şi pentru o clipă mă simt de parcă aş fi în vizită la tata, în Manhattan. Dar apoi apar familiarele felinare, bănci şi bulevarde, iar iluzia dispare. Cerul e alb-gri. Arată de parc-ar sta să ningă, dar nu mai ninge odată. Pornim la drum prin mulţime şi spre metrou. Aerul e rece, dar nu geros, şi cu un vag miros de fum de lemne.

St. Clair şi cu mine continuăm să ne ciorovăim pe iepuri. Ştiu că nici lui nu-i place vitrina măcelarului, dar nu înţeleg de ce are chef de ceartă. Mer e exasperată.

— Vreţi să încetaţi? Îmi stricaţi dispoziţia de sărbătoare.

— Apropo de asta.

Mă uit dinadins la St. Clair, înainte de a mă adresa lui Mer.

— Eu încă mai vreau să mă dau într-una dintre roţile alea de bâlci instalate de-a lungul lui Champs-Elysées. Sau în aceea mare, de la Place de la Concorde, cu luminile alea frumoase.

St. Clair se uită furios la mine.

— Te-aş invita, îi spun eu, dar ştiu care ar fi răspunsul tău.

Parcă i-am dat o palmă. Oh, Doamne. Ce m-a apucat?

— *Anna,* zice Mer.

— Îmi cer iertare. Mă uit în jos, la pantofi, îngrozită: Nu ştiu de ce am spus asta.

Un bărbat cu obrajii roşii în faţa unui supermarket înjură în gura mare. Vinde coşuleţe pline cu stridii în gheaţă. Probabil că i-au îngheţat mâinile, dar aş schimba locul cu el fără să ezit o secundă. *Te rog, St. Clair. Te rog, spune ceva.*

El ridică din umeri, dar e un gest forţat.

— Nu-i nimic.

— Anna, ai mai primit veşti de la Toph, în ultima vreme? întreabă Mer, disperată să schimbe subiectul.

— Da. De fapt, chiar aseară am primit un e-mail.

Ca să fiu sinceră, de la o vreme încetasem să mă mai gândesc la Toph. Dar de vreme ce St. Clair ieşise iarăşi, clar şi definitiv, din peisaj, gândurile mele alunecaseră înapoi spre vacanţa de Crăciun. Nu mai ştiam prea multe despre Toph sau Bridge, pentru că ei fuseseră foarte ocupaţi cu trupa, şi cu toţii fuseserăm apoi foarte prinşi cu examenele finale, deci fusese o surpriză – şi una plăcută – să primesc emailul ieri.

— Şi ce-a spus? întreabă Mer.

scuze că n-am mai scris, e o nebunie cu repetiţiile, a fost amuzantă aia cu porumbeii francezi hrăniţi cu seminţe anticoncepţionale, parizieni nebuni, ar trebui să pună nişte marfă de-asta şi aici, în pizza de la şcoală, au fost pe puţin şase care-au rămas gravide anul ăsta. bridge zice c-o să vii şi tu la spectacolul nostru, abia aştept, annabel lee. Pe curând, toph.

— Nu prea multe. Dar abia aşteaptă să mă vadă, adaug.

Mer rânjeşte.

— Trebuie să fii înnebunită de nerăbdare.

Tresărim la zgomotul de sticlă spartă. St. Clair a dat cu şutul într-o sticlă, trimiţând-o într-o gură de scurgere.

— Eşti okay? îl întreabă ea.

Dar el se întoarce spre mine.

— Ai avut timp să te uiţi prin cartea aceea de poezii pe care ţi-am dat-o?

Sunt atât de surprinsă, încât îmi ia un moment până să răspund.

— Mm, nu. Nu trebuie s-o citim până semestrul următor, nu?

Mă întorc spre Mer şi-i explic.

— Mi-a cumpărat poeziile lui Neruda.

Ea-şi întoarce iute capul spre St. Clair, care se uită în altă parte, ca să-i evite căutătura.

— Mda, bine. Mă întrebam doar. De vreme ce n-ai spus nimic…

Lasă fraza în aer, abătut.

Îi arunc o privire bănuitoare şi mă întorc spre Mer. Şi ea e supărată şi mă tem că mi-a scăpat ceva. Nu, *ştiu* sigur că mi-a scăpat ceva. Trăncănesc să umplu tăcerea ciudată.

— Sunt atât de fericită c-o să fiu acasă. Avionul meu pleacă la şase dimineaţa, sâmbăta asta, aşa că trebuie să mă scol foarte devreme, dar merită. O să am timp destul să ajung să-i văd pe *The Penny Dreadfuls.* Spectacolul lor e în seara aia, adaug eu.

St. Clair ridică brusc capul.

— Când pleacă avionul tău?

— Şase dimineaţa, repet.

— La fel şi al meu, zice el. Zborul meu de legătură e prin Atlanta. Pariez c-o să fim în acelaşi avion. Ar trebui să luăm un taxi împreună.

Simt nişte furnicături prin mine. Nu ştiu dacă vreau asta. E totul aşa de ciudat cu cearta şi non-cearta. Caut încă o scuză, când trecem de un om al străzii cu o barbă neîngrijită, stând pe jos în faţa staţiei de metrou, cu nişte cartoane lipite în jurul lui ca să-i ţină de cald. St. Clair se scormoneşte prin buzunare şi-i pune toate monedele pe care le găseşte în păhăruţul omului.

— *Joyeux Noël!*

Se întoarce iarăşi spre mine.

— Deci? Un taxi?

Mă uit înapoi la omul străzii, înainte să-i răspund. Se minunează, buimăcit, la comoara din mâinile lui. Stratul de gheaţă de pe inima mea crapă.

— La cât să ne întâlnim?

capitolul douăzeci şi trei

Un pumn bubuie în uşa mea. Deschid ochii imediat, iar primul meu gând coerent e ăsta: *-ai, -as, -a, -âmes, -âtes, -èrent.* De ce am visat despre terminaţiile de la perfectul simplu al verbelor cu terminaţia în -er? Sunt epuizată. Atât de obosită. Mi-e atââât de som... CE, CE, CE? O altă rafală de ciocănituri rapide mă trezeşte de-a binelea şi îmi arunc ochii spre ceas. Cine naiba bate la uşa mea, la patru dimineaţa?

Stai. Patru dimineaţa? Nu trebuia oare să...? Oh, nu. NU, NU, NU.

— Anna? Anna, eşti acolo? Aştept în lobby de un sfert de oră.

O bufnitură de genunchi şi St. Clair înjurând de la podea.

— Şi văd că ai lumina stinsă. Splendid. Ai fi putut să-mi spui că te-ai hotărât să pleci fără mine.

Sar imediat jos din pat. Nu m-am trezit când a sunat ceasul! Nu pot să cred că nu m-am trezit! Cum s-a putut întâmpla asta?

Ghetele lui St. Clair se îndepărtează tropăind, iar valiza e târâtă greoi în urma lui. Deschid uşa dintr-o smucitură. Chiar dacă au doar lumină de veghe la ora asta din noapte, aplicele de cristal de pe hol mă orbesc şi-mi pun mâna la ochi.

St. Clair se răsuceşte spre mine. E înmărmurit.

— Anna?

— Ajutor, gâfâi eu. Ajută-mă.

El lasă valiza jos şi vine fuga la mine.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat?

Îl împing înăuntru şi apăs întrerupătorul. Camera e luminată în întreaga ei dezordine. Bagajul meu cu fermoarele deschise şi hainele îngrămădite deasupra într-o piramidă acrobatică. Cosmeticalele împrăştiate în jurul chiuvetei. Cearşafurile de pat răsucite ca frânghiile. Şi eu. Cu întârziere, îmi aduc aminte nu numai că părul îmi stă

vâlvoi şi că faţa mi-e mânjită cu cremă antiacnee, dar că mai şi port pijamale flauşate cu Batman.

— Nu se poate! zice el vesel. N-ai auzit ceasul? Eu te-am trezit?

Mă arunc la podea şi îmi îndes înnebunită hainele în valiză.

— Nu ţi-ai făcut încă bagajul?

— Trebuia să-l termin în dimineaţa asta! VREI SĂ MĂ AJUŢI NAIBII ODATĂ?

Trag de un fermoar care prinde un liliac galben de pe pantalonii mei de pijama şi eu ţip de nervi.

O să pierdem avionul. O să-l pierdem, şi asta din vina mea. Şi cine ştie când o să plece următorul avion, şi o să rămânem aici toată ziua, şi eu n-am să mai ajung niciodată la timp pentru spectacolul lui Bridge şi Toph. Şi mama lui St. Clair o să plângă, când va trebui să se ducă la spital fără el, pentru prima rundă de radioterapie cu internare, pentru că el o să fie blocat în aeroport, pe partea cealaltă a lumii, şi TOTUL NUMAI DIN VINA MEA.

— Okay, okay.

Ia fermoarul şi-l zgâlţâie metodic ca să-mi elibereze pantalonii de pijama. Eu scot un sunet ciudat, între geamăt şi guiţat. Valiza în sfârşit îmi dă drumul, iar St. Clair îşi pune mâinile pe umerii mei, să-i potolească.

— Îmbracă-te. Spală-te pe faţa. O să am eu grijă de restul. Da, fiecare lucru, pe rând. Pot să fac asta. Pot să fac asta. AHHH!

El îmi strânge hainele. Nu te gândi cum îţi atinge el chiloţii. NU te gândi cum îţi atinge el chiloţii. Îmi înşfac hainele de drum – din fericire, pregătite de cu seară – şi încremenesc.

— Mmm.

St. Clair îşi ridică ochii şi mă vede cu jeanşii în braţe. Se bâlbâie.

— O să, o să ies puţin…

— Întoarce-te cu spatele. Întoarce-te şi gata, nu e timp!

El se întoarce repede, iar umerii lui se apleacă mult peste valiză, ca să-mi dovedească prin postura asta cât de sigur Nu Se Uită.

— Deci ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

Încă o privire ca să mă asigur că îşi continuă statul în poziţia Nu Se Uită, apoi îmi dau jos hainele dintr-o singură mişcare rapidă. Acum sunt oficial goală puşcă în cameră cu cel mai frumos băiat pe care-l cunosc. Amuzant, dar nu aşa mi-am imaginat momentul ăsta.

Nu. Nu e amuzant. Sută la sută e exact opusul lui amuzant.

— Cred că poate, probabil, îmi amintesc vag că am apăsat pe butonul soneriei deşteptătorului.

Sporovăiesc să-mi ascund jena.

— Numai că bănuiesc că a fost butonul de închis. Dar aveam alarma fixată şi pe telefon, deci nu ştiu ce s-a întâmplat.

Chiloţi – îmbrăcaţi.

— Ţi-ai pornit la loc soneria, aseară?

— Ce?

Sar în jeanşi, un zgomot pe care el pare hotărât să-l ignore. Urechile îi sunt roşii ca merele.

— Ai fost să vezi un film, nu? Nu ţi-ai pus mobilul pe vibraţii la cinematograf?

Are dreptate. Sunt atât de proastă. Dacă n-aş fi luat-o pe Meredith la *A Hard Day's Night,* un film cu Beatles care ştiam că-i plac ei, nu l-aş fi închis niciodată. Am fi fost deja în taxi, pe drum spre aeroport.

— Taxiul!

Îmi trag puloverul peste cap şi îmi ridic ochii, descoperind că stau în faţa unei oglinzi.

O oglindă spre care St. Clair stă cu faţa.

— E-n regulă, zice el. I-am spus şoferului să aştepte, când am urcat aici. Va trebui doar să-i dăm un bacşiş mai mare.

Capul lui e încă plecat. Nu cred că a văzut nimic. Îmi dreg glasul, iar el se uită în sus. Privirile ni se întâlnesc în oglindă, iar el tresare.

— Doamne! N-am… adică, numai acum…

— Da, bine.

Încerc să sting subiectul uitându-mă în altă parte şi el face acelaşi lucru. Obrajii îi sunt stacojii. Trec pe lângă el şi-mi clătesc crusta albă de pe faţă, în timp ce el îmi aruncă periuţa de dinţi, deodorantul şi trusa de machiaj în bagaj, după care ne repezim pe scări în jos şi în lobby.

Slavă Domnului, şoferul a aşteptat, cu ţigara atârnată în gură şi cu o expresie enervată pe faţă. Protestează furios spre noi în franceză, iar St. Clair îi răspunde ceva cu autoritate, iar curând zburăm pe străzile Parisului, şuierând printre semafoare cu lumini roşii şi ferindu-ne de celelalte maşini de parcă ar fi gândaci de strivit. Mă ţin strâns cu mâinile de scaun şi închid ochii.

Cu o ultimă smucitură, taxiul se opreşte, şi noi odată cu el.

— Am ajuns. Eşti bine? întreabă St. Clair.

— Da. Perfect, mint eu.

El plăteşte şoferului care porneşte în viteză fără să numere. Încerc să-i dau lui St. Clair nişte bancnote, dar el clatină din cap şi spune că face el cinste. Pentru prima oară, sunt atât de speriată, încât nu protestez. Abia după ce am alergat până la terminalul corect, ne-am trecut bagajele pe la verificări, am trecut de paznici şi ne-am localizat poarta, el zice:

— Deci, Batman, ha?

Îi zic ceva cu *F.*

Îmi încrucişez braţele şi mă trântesc pe unul dintre scaunele de plastic. N-am absolut niciun chef de asta. El se aşază pe scaunul de lângă mine şi îşi întinde un braţ relaxat pe speteaza scaunului gol din partea cealaltă. Bărbatul de vizavi de noi e absorbit de laptopul lui, iar eu mă prefac absorbită, de asemenea, de laptopul lui. Mă rog, de spatele acestuia.

St. Clair fredonează în barbă. Cum eu nu-i răspund, cântă încetişor:

— Clopoţeii sună, Batman se răzbună, Robin fuge-n Lună[28]…

— Da, minunat, m-am prins. Ha-ha. Ce fraieră sunt.

— Ce? E doar un cântec de Crăciun.

Rânjeşte şi continuă un pic mai tare:

— Batmobilul pierde frâna, pe M1 bat-o vina, şi ninge întruna!

— Stai aşa! Mă încrunt. Cum?

— *Ce* cum?

— Ai cântat greşit.

— Ba nu.

Face o pauză, apoi întreabă:

— Tu cum cânţi?

Mă bat peste buzunarul hainei, verificând încă o dată dacă am paşaportul. Pfui. E încă aici.

— E „Clopoţeii sună, Batman se răzbună, Robin ouă o prună”…

St. Clair pufneşte în râs.

— Ouă o prună? Robin nu *ouă o prună…*

— „Batmobilul pierde frâna, Joker scapă-ntotdeauna.”

Se uită fix la mine un moment, apoi spune cu absolută convingere:

— Nu.

— Da. Adică, pe bune, care-i treaba cu M1?

— M1, autostrada. Uneşte Londra de Leeds.

Zâmbesc cu superioritate.

— Batman e american. Nu circulă pe *autostrada M1.*

— Când e în vacanţă, circulă.

— Cine zice că Batman are timp de vacanţe?

— De ce ne certăm pe Batman?

Se apleacă în faţă.

— Deviezi de la adevărata problemă. Faptul că tu, Anna Oliphant, ai uitat să te trezeşti azi.

---

[28] Parodie populară, cu rime copilăreşti, la clasicul colind *Jingle Bells.*

— Mersi.

— Tu! Mă împunge în picior cu un deget. Ai uitat să te trezeşti.

Mă concentrez din nou la tipul cu laptopul.

— Da, ai mai spus.

El schiţează un zâmbet poznaş şi ridică din umeri, acea mişcare cu tot corpul care-l transformă din englez în francez.

— Hei, am reuşit s-ajungem, nu-i aşa? Nicio pagubă.

Scot o carte din rucsac, *Your movie sucks,* o colecţie a lui Roger Ebert cu recenzii ale unor filme proaste. Un indiciu vizual pentru el ca să mă lase în pace. St. Clair pricepe. Se lasă în scaun şi bate ritmul cu picioarele pe urâta mochetă albastră.

Mă simt vinovată că am fost aşa de tăioasă. Dacă n-ar fi fost el, am fi pierdut avionul. St. Clair bate absent darabana pe burtă. Părul lui e şi mai ciufulit în dimineaţa asta. Sunt sigură că nu s-a trezit cu mult mai devreme decât mine, dar, ca de obicei, capul proaspăt ieşi de sub pernă e mai atrăgător la el. Cu o strângere de inimă dureroasă, îmi amintesc de *celelalte* dimineţi împreună. De Ziua Recunoştinţei. Despre care încă n-am discutat.

O femeie plictisită ne cheamă la rând pentru îmbarcare, mai întâi în franceză, apoi în engleză. Hotărăsc să mă port frumos şi las carte deoparte.

— Unde stăm?

El citeşte pe tichet.

— „45G”. Mai ai paşaportul?

Îmi pipăi din nou haina.

— La mine.

— Bine.

Şi în clipa următoare mâna lui e în buzunarul meu. Inima mi-o ia la goană, dar el nu bagă de seamă. Îmi scoate paşaportul şi-l deschide.

STAI PUŢIN. DE CE MI-A LUAT PAŞAPORTUL?

Sprâncenele lui se înalţă. Încerc să i-l smulg din mână, dar îl fereşte cât să nu-l ajung.

— De ce te uitai cruciş? Râde. Ţi-ai făcut vreo operaţie la ochi de care nu ştiu eu?

— Dă-mi-l înapoi!

Un alt asalt şi ratare, aşa că schimb tactica şi mă arunc asupra hainei lui, în schimb. Îi şterpelesc paşaportul.

— NU!

Îl deschid şi dau peste… bebeluş St. Clair.

— Frate, cât de veche e poza asta?

Îmi întinde paşaportul meu şi-l smulge înapoi pe al lui.

— Eram în *generală.*

Înainte de a-i putea răspunde, e anunţată secţiunea noastră. Ne ţinem paşapoartele la piept şi ne-aşezăm la coadă. Asistenta de zbor plictisită trece biletul lui printr-o maşinărie care i-l rupe, iar el înaintează. I-l întind şi eu pe-al meu.

— Azta-i coada de îmbarcare pentru rândurile de la patruzeci la cincizeci. Vă rog luaţi loc până vă anunţăm rândul dumneavoaztră.

Îmi dă biletul înapoi şi unghiile ei lăcuite scot un răpăit uşor lovind hârtia.

— Ce? Sunt la patruzeci şi cinci…

Dar nu sunt. Iată, cu cifre îngroşate, e imprimat rândul meu. Douăzeci şi trei.

Am uitat că n-aveam să stăm împreună, ceea ce e o prostie din partea mea, că doar nu ne făcuserăm rezervările împreună. S-a nimerit să avem acelaşi zbor. St. Clair mă aşteaptă pe culoar. Ridic din umeri, neputincioasă, şi ridic tichetul.

— Rândul 23.

Face o mutră surprinsă. Şi el a uitat.

Cineva mârâie la mine în franceză. Un om de afaceri cu păr negru impecabil, încearcă să întindă tichetul lui asistentei de zbor. Mormăi nişte scuze şi mă dau la o parte. St. Clair îşi lasă umerii în jos. Îmi face cu mâna şi dispare după colţ.

De ce nu putem să stăm împreună? Care-i noima cu rezervarea de locuri, până la urmă? Femeia plictisită

anunţă secţiunea mea următoarea, iar eu gândesc lucruri oribile despre ea în timp ce îmi trece biletul prin maşinărie. Bine măcar că am loc la fereastră. Cel de la mijloc şi cel dinspre interval sunt ocupate de alţi oameni de afaceri. Îmi scot din nou cartea – o să fie un zbor lung – când se aude un accent englezesc al cuiva adresându-se politicos domnului de lângă mine.

— Mă iertaţi, dar mă întreb dacă n-aţi vrea să facem schimb de locuri. Ştiţi, fata de colo, e iubita mea şi e însărcinată. Şi, de vreme ce are un pic de *rău* de avion, în ultima vreme, mă gândeam că s-ar putea să fie nevoie de cineva s-o ţină de frunte când… ei bine…

St. Clair ridică punga gratuită specială şi o scutură puţin. Hârtia foşneşte expresiv.

Domnul sare de pe locul lui, iar faţa mea e în flăcări. *Iubita lui însărcinată?*

— Vă mulţumesc. Locul meu e 45 G.

Se strecoară pe scaunul eliberat şi aşteaptă ca domnul să dispară înainte de a vorbi iarăşi. Tipul care stă pe scaunul dinspre interval se uită la noi cu oroare, dar lui St. Clair nu-i pasă.

— Mă aşezaseră lângă un cuplu oribil, îmbrăcaţi cu cămăşi hawaiene. Nu e niciun motiv să înduri suferinţele zborului ăstuia singură, când putem să suferim împreună.

— Ce drăguţ din partea ta, mulţumesc.

Dar râd, iar el arată mulţumit de sine – până decolăm, când îşi încleştează mâinile de braţul scaunului şi capătă o culoare ciudat de asemănătoare cu plăcinta cu lime. Îi distrag atenţia cu o poveste de când mi-am rupt eu braţul jucându-mă de-a Peter Pan. Se dovedeşte că un zbor cu avionul înseamnă mai mult decât depănat de gânduri fericite şi zgâit pe fereastră. St. Clair s-a relaxat odată ce-am ajuns deasupra norilor.

Timpul trece repede, pentru un zbor de opt ore.

Nu vorbim despre ce ne aşteaptă de partea cealaltă a oceanului. Nu despre mama lui. Nu despre Toph. În schimb, frunzărim un catalog *SkyMall.* Jucăm ce ai-alege-dacă-ar-

trebui-să-cumperi-un-lu-cru-de-pe-fiecare-pagină. El râde când aleg un toaster de hotdog, iar eu îl necăjesc pentru oglinda de duş anti-aburire şi pentru cel mai mare careu de cuvinte încrucişate din lume.

— Măcar sunt practice, zice el.

— Ce o să faci cu un poster gigant de cuvinte încrucişate? „O, îmi pare rău, Anna. Nu pot să merg la film în seara asta. Lucrez la 2000 orizontal: *pasăre din Norvegia”.*

— Cel puţin eu nu cumpăr o Stâncă Mare de Plastic pentru ascunderea „neaspectuoaselor instalaţii utilitare” din curte. Îţi dai seama că nici n-ai avea unde s-o foloseşti?

— Aş putea s-o folosesc să ascund alte lucruri. Ca de pildă… testele picate la franceză. Sau echipamentul ilegal de producere a băuturilor spirtoase.

Se îndoaie de râs, cu acele minunate hohote copilăroase, şi eu rânjesc.

— Dar ce-o să faci *tu* cu o plută motorizată pentru gustări în piscină?

— O folosesc în cadă.

Îşi şterge o lacrimă de pe obraz.

— Ooo, uite! O statuie de grădină cu Muntele Rushmore. Exact ce-ţi trebuie, Anna. Şi numai patruzeci de dolari! Un chilipir!

Ne-am împotmolit la pagina cu accesorii de golf, aşa că am trecut la a face portrete rudimentare celorlalţi oameni din avion, urmate de portrete rudimentare cu Tipul Euro Disney. Ochii lui St. Clair sclipesc când îl schiţează pe individ căzând pe scara spiralată de la Panteon.

E mult sânge. Şi urechile lui Mickey Mouse.

După câteva ore, îl ia somnul. Capul îi cade pe umărul meu. Nu îndrăznesc să mă mişc. Răsare soarele şi cerul e roz şi portocaliu, şi mă face să mă gândesc la şerbet. Îi miros părul. Nu c-aş fi maniacă. Ci pentru că e… acolo.

Trebuie să se fi trezit mai devreme decât m-am gândit eu, fiindcă miroase a duş proaspăt. Curat. Sănătos. Mmm. Picotesc, trecând dintr-un vis liniştitor într-altul, iar

următorul lucru pe care-l ştiu e vocea căpitanului răsunând prin avion. Am ajuns.

Sunt acasă.

capitolul douăzeci şi patru

Sunt cu nervii la pământ. E ca şi când trupa de animatronic de la Chuck E. Cheese dă o petrecere în stomacul meu. Întotdeauna i-am urât pe cei de la Chuck E. Cheese. De ce mă gândesc la Chuck E. Cheese? Nu ştiu de ce sunt nervoasă. Tocmai am s-o revăd pe mama. Şi pe Seany. Şi pe Bridge! Bridge a zis c-o să vină.

Avionul de legătură al lui St. Clair spre San Francisco pleacă peste trei ore, aşa că ne suim în trenuleţul care circulă între terminale, iar el mă conduce până la zona sosirilor. Am fost tăcuţi de când am coborât din avion. Bănuiesc, pentru că suntem obosiţi. Ajungem la punctul de verificare, iar el nu poate merge mai departe. Regulament TSA[29] stupid. Mi-ar fi plăcut să-l pot prezenta familiei mele. Trupa Chuck E. Cheese stârneşte un dezastru, ceea ce e ciudat, pentru că nu sunt nervoasă fiindcă mă despart de *el.* O să-l văd iar peste două săptămâni.

— Bine, Banana. Presupun că aici ne spunem la revedere.

Îşi apucă rucsacul de bretele. Şi eu fac la fel.

Ăsta e momentul în care ar trebui să ne îmbrăţişăm. Dintr-un motiv sau altul, nu pot s-o fac.

— Transmite-i mamei tale salutări din partea mea. Adică, eu n-o cunosc. Dar mi se pare foarte drăguţă. Şi sper că e okay.

El zâmbeşte puţin.

— Mulţumesc. O să-i spun.

— Mă suni?

— Da, mă rog. O să fii atât de ocupată cu Bridge şi cum-îl-cheamă, că o să uiţi de colegul englez, St. Clair.

— HA! Deci *eşti* englez!

---

[29] Acronim pentru *Transportation Security Administration,* agenţie din cadrul Departamentului de securitate internă, ce-şi exercită autoritatea în domeniul siguranţei transportului public pe teritoriul Statelor Unite.

Îl înghiontesc în burtă. Mă prinde de mână şi ne luptăm, râzând.

— Eu… nu-mi reclam… nicio naţionalitate.

Reuşesc să mă eliberez.

— Mă rog, te-am prins. Au!

Un bărbat cu păr cărunt mă loveşte cu valiza lui roşie ecosez peste picioare.

— Hei, dumneata! Cere-ţi scuze! zice St. Clair, dar omul e deja prea departe să-l audă.

Îmi frec fluierele picioarelor.

— N-are nimic, stăm în drum. Ar trebui să plec.

Iar timpul de îmbrăţişare. De ce nu putem s-o facem? În sfârşit fac un pas înainte şi îl cuprind cu braţele. El e ţeapăn şi îmbrăţişare e incomodă, cu rucsacurile noastre în cale. Îi miros din nou părul. Oh, Cerule.

Ne desprindem.

— Distracţie plăcută la spectacol, diseară, zice el.

— O să fie. Călătorie plăcută mai departe.

— Mulţumesc.

Îşi ronţăie unghia degetului mare, iar apoi trec de punctul de control şi cobor cu scara rulantă. Mă uit o ultimă oară înapoi. St. Clair sare pe loc, făcându-mi cu mâna. Izbucnesc în râs şi faţa i se luminează. Scara rulantă alunecă mai jos. Îl pierd din vedere.

Înghit nodul din gât şi mă întorc. Şi acolo – iată-i pe ei! Mama e toată un zâmbet, iar Seany sare şi face cu mâna, exact ca St. Clair.

— Până în ultimul moment, Bridgette a spus că vine, dar mai apoi ţi-a transmis că-şi cere iertare.

Mama plăteşte femeia ţâfnoasă din cabina parcării aeroportului.

— Trebuia să repete pentru spectacol.

— Sigur. Parcă n-ar fi trecut patru luni de când nu ne-am văzut.

— Bridge e un STAR ROCK, zice Seany de pe bancheta din spate şi vocea lui e plină de adoraţie.

Ho-pa. Cineva s-a îndrăgostit.

— Oh, da?

— Zice că trupa ei o să fie la MTV într-o bună zi, dar nu la ăla jalnic, la unul dintre alea mişto, la care ai acces numai dacă-ţi iei un pachet special de programe prin cablu.

Mă întorc spre el. Fratele meu arată ciudat de afectat.

— Şi de unde ştii tu de pachetele speciale de programe prin cablu?

Seany îşi leagănă picioarele. Unul dintre genunchii lui pistruiaţi e acoperit cu leucoplaste cu Star Wars. Cam vreo şapte bucăţi.

— Ei! Mi-a spus Bridgette.

— Ah, înţeleg.

— Mi-a mai spus şi despre călugăriţe[30]. Cum fata călugăriţă îi mănâncă băiatului călugăriţă capul. Şi mi-a spus şi despre Jack Spintecătorul, şi despre NASA, şi mi-a arătat cum se fac macaroanele cu brânză. Dintr-acelea bune, cu un pachet de brânză grasă.

— Altceva?

— O *grămadă de* alte lucruri.

E o subliniere în asta. O ameninţare.

— Oh. Hei, am ceva pentru tine.

Îmi desfac rucsacul şi scot un ambalaj de plastic. E un Sand Person din *Star Wars* original. Cumpărarea lui pe eBay mi-a consumat toate fondurile de masă pe o săptămână, dar a meritat. El chiar îşi doreşte figurina asta. O păstrasem pentru mai târziu, dar în mod clar avea nevoie de linguşeli ca să-l aduc înapoi de partea mea.

Ridic pachetul. Mica figurină îşi ţine strâns suliţa şi se uită fioros la bancheta din spate.

— Început de Crăciun fericit!

Seany îşi încrucişează braţele.

— O am deja pe-asta. Mi-a luat-o Bridge.

---

[30] *Mantis religiosa,* numită popular călugăriţa – insectă prădătoare, având drept caracteristică specială canibalismul (în cele mai multe cazuri, după fecundare, femela devorează masculul).

— Sean! Ce-am zis eu despre a mulţumi oamenilor? Spune-i surorii tale mulţumesc. Trebuie să fi avut o mulţime de bătăi de cap ca să-ţi cumpere ţie asta!

— E okay, bălmăjesc eu, punând jucăria la loc în rucsac.

E uimitor cât de meschin de înciudată mă poate face să mă simt un băieţel de şapte ani.

— Ţi-a dus dorul, asta-i tot. A vorbit despre tine nonstop. Numai că nu ştie cum s-o exprime, acum, odată ce eşti aici. Sean! Nu mai da cu picioarele în scaun! Ce-am zis eu despre datul cu picioarele scaunul meu când conduc?

Sean se încruntă.

— Putem merge la McDonald's?

Mama se uită la mine.

— Ţi-e foame? Ţi-au dat ceva de mâncare în avion?

— Aş vrea ceva de mâncare.

Ieşim de pe autostradă şi ne oprim la un drive-thru. Nu servesc încă prânzul, iar Sean face o criză. Ne hotărâm să luăm nişte *hash browns*[31]*.* Mama şi Seany şi-au luat câte o Coka, iar eu comand cafea.

— Ai început să bei cafea? mi-o întinde mama, surprinsă.

Eu ridic din umeri.

— Toată lumea de la şcoală bea cafea.

— Ei bine, sper că încă mai bei şi lapte.

— Cum bea de pildă Sean în clipa asta?

Mama zice printre dinţi:

— E o ocazie specială. Sora lui mai mare e acasă de Crăciun.

Arată către steagul canadian de pe rucsacul meu.

— Ce-i asta?

— Mi l-a cumpărat prietenul meu St. Clair. Ca să nu mă mai simt nelalocul meu.

Ea-şi ridică sprâncenele, în timp ce pornim iarăşi la drum.

— Sunt mulţi canadieni în Paris?

Simt că mi se aprind obrajii.

[31] Un fel de chiftele, de regulă pentru mic dejun, din cartofi daţi pe râzătoare şi prăjiţi cu cereale.

— M-am simţit, ştii, prost pentru o vreme. Ca unul dintre turiştii ăia tonţi americani, cu adidaşi albi şi aparatele de fotografiat de gât. Aşa că el mi-a cumpărat ăsta, ca să nu mă mai simt… stingherită. Americancă.

— Nu-i nimic ruşinos în a fi american, se răsteşte ea.

— Doamne, mamă, ştiu. Voiam doar să spun… lasă.

— E băiatul ăla englez cu tată francez?

— Ce legătură are?

Sunt enervată. Nu-mi place ce sugerează.

— De altfel, el e american. S-a născut aici, da? Mama lui locuieşte în San Francisco. Am stat unul lângă altul în avion.

Ne oprim la semafor. Mama se uită lung la mine.

— Îţi place de el.

— OH, DOAMNE, MAMĂ!

— Aşa e. Îţi place de băiatul ăsta.

— E doar un prieten. Are o iubită.

— Anna are un iubiiit, lălăie Seany.

— Ba nu am!

— ANNA ARE UN IUBIIIT!

Iau o sorbitură de cafea şi mă înec. E dezgustătoare. E-o poşircă. Nu, e mai rău decât poşircă – măcar poşirca e organică. Seany încă mă mai tachinează. Mama întinde mâna şi-l apucă de picioare, cu care dă din nou în scaun. Vede că mă strâmb la cafea.

— Măi, să fie! Un semestru în Franţa şi deodată suntem Domnişoara Sofisticată. Tatăl tău o să fi încântat.

De parcă fusese alegerea mea! De parcă cerusem eu să mă duc la Paris! Şi cum *îndrăzneşte* să pomenească de tata.

— AANNAA ARE UN IUBIIIT!

Intrăm înapoi pe autostradă. E oră de vârf şi traficul din Atlanta a încremenit. Maşina din spatele nostru ne zgâlţâie cu başii la maximum. Maşina din faţă aruncă un nor de gaze de eşapament drept în ventilaţia noastră.

Două săptămâni. Încă două săptămâni şi gata.

capitolul douăzeci şi cinci

Sofia a murit. Pentru că mama n-a scos-o decât de vreo trei ori de când am plecat eu, iar acum e într-un atelier de reparaţii de pe bulevardul Ponce de Leon. Poate că maşina mea e doar o grămadă roşie de fier vechi, dar e grămada *mea* de fier vechi. Am plătit-o din banii mei, câştigaţi cu duhoarea de popcorn cu unt de la cinematograf în păr şi pe mâini. E botezată după regizoarea mea favorită, Sofia Coppola. Sofia creează filme de atmosferă, impresioniste, în stilul acela al ei, liniştit, dar *impecabil.* Este, de asemenea, una dintre numai cele două femei americance care au fost nominalizate la Oscar pentru Cel mai bun regizor, pentru *Rătăciţi printre cuvinte.* Ar fi trebuit să câştige.

— De ce nu te duc prietenii tăi cu maşina? întreabă mama, când eu mă plâng că trebuie să merg cu minivanul ei la spectacolul Penny Dreadfuls.

— Pentru că Bridge şi Toph or să fie deja acolo. Trebuie să monteze scena.

Căpitanul Jack face *chiţ-chiţ-chiţ,* cerând bunătăţi de porcuşor-de-Guineea, aşa că îi arunc o peletă de portocale în cuşcă şi îi scarpin blăniţa dintre urechi.

— Nu te poate duce Matt?

N-am mai vorbit cu el de luni în şir. Bănuiesc că merge şi el, dar, uh, asta înseamnă că merge şi *Cherrie Milliken.* Nu, mulţumesc.

— Nu-l sun pe Matt.

— Ei bine, Anna, ori Matt, ori minivanul. N-am să aleg eu pentru tine.

Îl aleg pe ex-iubitul meu. Obişnuiam să fim buni prieteni, aşa că într-un fel sunt nerăbdătoare să-l revăd. Şi poate că nici Cherrie nu-i aşa de rea cum mi-o amintesc eu. Numai că este. *Categoric* este. Şi numai după cinci minute în compania ei, nu-mi pot închipui cum rezistă Bridge să stea împreună cu ea la prânz în fiecare zi. Se întoarce să se uite

la mine, pe bancheta din spate, iar părul ei şfichiuieşte aerul în perdea, ca într-o reclamă la şampon îmbogăţit cu vitamine.

— Deci. Cum sunt băieţii în Paris?

Ridic din umeri.

— Parizieni.

— Ha-ha. Eşti nostimă.

Râsul ei fără viaţă este unul dintre atributele ei minore. Ce-a văzut Matt la ea?

— Nimeni special? întreabă Matt şi zâmbeşte, aruncând o privire spre mine prin oglindă.

Nu-mi dau seama de ce, dar uitasem că are ochi căprui. Oare de ce pe unii oameni îi fac să arate *extraordinar,* iar pe alţii, absolut comuni? Acelaşi lucru şi cu părul şaten. Statistic vorbind, St. Clair şi Matt sunt chiar asemănători. Ochi: căprui. Păr: şaten-închis. Rasă: caucaziană. E o diferenţă semnificativă de înălţime, şi totuşi. E ca şi când ai compara trufele gourmet cu un Mr. Goodbar.

Mă gândesc la trufele gourmet. Şi la iubita lui.

— Nu chiar.

Cherrie îl atrage pe Matt într-o povestire despre ceva ce s-a întâmplat la cor, o conversaţie la care ştie că nu pot participa şi eu. Mr. Goodbar îmi dă restul detaliilor în stilul *Who is Who* dar mintea mea zboară în altă parte. Bridgette şi Toph. Oare Bridge e neschimbată? Oare eu şi Toph o să continuăm de unde am rămas?

Chiar mă stresează chestia asta. Mă pregătesc să-l văd pe Toph.

Ultima oară când am fost împreună, *ne-am sărutat.* Fără voia mea, îmi închipui revederea noastră. Toph zărindu-mă în mulţime, incapabil să-şi ia ochii de la mine, dedicându-mi melodii. Eu întâlnindu-l în spatele scenei. Sărutându-l prin cotloane întunecate. Aş putea fi în pragul unei *întregi vacanţe de iarnă* petrecute iubindu-mă cu Toph. Când ajungem în sfârşit la club, stomacul meu e un ghem de emoţii, dar emoţii plăcute.

Numai că, atunci când Matt deschide portiera, îmi dau seama că nu suntem la un club. Mai degrabă… la o sală de bowling.

— Asta e locul?

Cherrie dă din cap.

— Toate trupele bestiale de minori cântă aici.

— Oh.

Bridge nu-mi menţionase că o să cânte într-o sală de bowling. Dar e okay, nu-i un capăt de ţară. Şi uitasem despre toată treaba cu minorii. Ceea ce e o prostie, fiindcă nu-i ca şi când am stat în Franţa atât de mult încât să uit.

Înăuntru, ni se spune că trebuie să închiriem o pistă ca să stăm la spectacol. Asta înseamnă deopotrivă că trebuie să închiriem pantofi de bowling. Mm, nu. În niciun caz eu n-am să port *pantofi de bowling.* Sute de persoane folosesc chestiile astea şi, ce, o pulverizare de Lysol se presupune c-ar omorî toţi germenii ăia de pe picioarele lor cu miros îngrozitor? Nu prea cred.

— Nu-i nevoie, spun eu, când omul mi-i trânteşte pe tejghea. Poţi să-i păstrezi.

— Cucoană. Nu e voie să joci fără pantofi.

— Eu nu joc.

— Cucoană. Ia pantofii. Ţii coada în loc.

Matt îi ia grăbit.

— Scuze.

Clatină din cap.

— Am uitat cum faci tu la chestiile de genul ăsta.

După asta, şi Cherrie face nazuri, aşa că el îi cară şi pe ai ei. Îi ascunde sub nişte scaune portocalii scorojite de plastic şi ne îndreptăm agale spre scenă, care e împinsă lângă peretele din capătul îndepărtat. O mică mulţime stă şi aşteaptă. Bridge şi Toph nu sunt de văzut pe nicăieri şi nu recunosc pe nimeni altcineva.

— Cred că ei or să fie primii, zice Matt.

— Vrei să spui că or să cânte în deschidere într-o sală de bowling pentru minori? întreb eu.

El îmi aruncă o privire şi eu mă simt de-un metru înălţime. Pentru că are dreptate. E totuşi grozav! E primul lor spectacol! Dar sentimentele descurajatoare se întorc, în timp ce ne învârtim prin preajmă. Las la o parte tricourile întinse peste burdihanurile monstruoase umflate de bere. Jachetele pufoase NFL[32] şi fălcile porcine. Desigur, sunt într-o sală de bowling, dar deosebirile dintre americani şi parizieni sunt şocante. Îmi e ruşine să-mi văd conaţionalii aşa cum ne văd probabil francezii pe noi. N-ar fi putut şi oamenii ăştia măcar să se pieptene înainte de a pleca de acasă?

— Am poftă de nişte şnururi dulci, anunţă Cherrie.

Se duce mândră spre standul cu snack-uri şi singurul lucru la care mă pot gândi e cum oamenii ăştia din jur reprezintă viitorul ei. Gândul mă face un pic mai fericită.

Când se întoarce, o informez că doar o gură din chestiile alea în care e inclus Colorant Roşu nr. 40 l-ar putea ucide pe fratele meu.

— Doamne, ce *morbid,* zice ea.

Ceea ce mă face să mă gândesc din nou la St. Clair. Pentru că atunci când i-am spus acelaşi lucru, în urmă cu trei luni, în loc să mă acuze de morbiditate, m-a întrebat cu sinceră curiozitate: „De ce?”

Ceea ce e un lucru foarte politicos de făcut, atunci când cineva îţi oferă un subiect atât de interesant de conversaţie.

Mă întreb dacă St. Clair şi-a văzut mama până la ora asta. Hmm, a stat în California două ore. Tatăl lui urma să vină să-l ia de la aeroport şi să-l ducă direct la spital. Probabil că e cu ea chiar în clipa asta. Ar trebui să-i trimit un mesaj, nişte urări de bine. Îmi scot telefonul, exact când mica mulţime erupe în urale.

Uit de mesaj.

Penny Dreadfuls îşi face apariţia, debordând de entuziasm şi energie, din... camera de serviciu. Okay. Nu e

[32] Abreviere pentru National Football League.

aşa de spectaculos ca intrarea pe o scenă din culise, dar arată într-adevăr GROZAV. Mă rog, doi dintre ei.

Basistul e acelaşi dintotdeauna. Reggie obişnuia să vină la locul nostru de muncă, fraierindu-l pe Toph să-i dea bilete pe gratis la ultimele ecranizări de benzi desenate. Are bretonul lung, acoperindu-i jumătate de faţă şi ochii, şi n-aş putea să spun ce gândeşte despre una sau alta. De pildă, eu l-aş întreba „Cum a fost la noul *Iron Man?”* Şi el mi-ar răspunde „Bine”, cu o voce plictisită. Şi pentru că ochii i-ar fi ascunşi, n-aş şti dacă s-a referit la bine frumos, sau la bine aşa şi-aşa, sau la bine dar prost. Era enervant.

Dar Bridgette e radioasă. Poartă un maieu care îi lasă la vedere braţele viguroase, iar părul ei blond e împletit în melci stil Prinţ Leia, prinşi cu beţişoare. Mă întreb dacă asta a fost ideea lui Seany. Ea mă descoperă imediat, iar faţa i se luminează ca un pom de Crăciun. Îi fac cu mâna, în timp ce ea ridică beţele deasupra capului, bătând numărătoarea de început a cântecului, după care *îi dă drumul.* Reggie intră cu un acompaniament de bass, iar Toph – l-am păstrat la urmă, pentru că ştiu că odată ce voi da cu ochii de el, nu mi-i voi mai putea desprinde.

Pentru că Toph… încă mai e… absolut… sexy.

Dă în chitara lui de parc-ar vrea s-o facă surcele, şi slobozeşte strigătul acela punk rock furios, şi fruntea şi perciunii strălucesc deja de sudoare. Pantalonii lui sunt strâmţi şi albastru-aprins în carouri, ceva ce pe NIMENI altcineva n-ar putea veni bine şi care îmi amintesc de Gura Albastră de Zmeură, şi asta e atât de ucigător de sexy că aş putea muri.

Şi atunci… mă zăreşte.

Toph îşi ridică sprâncenele şi zâmbeşte, cu rânjetul ăla leneş care mă face să iau foc. Matt, Cherrie şi cu mine ne zbânţuim şi sărim, şi mă cuprinde aşa o stare de energie, că nici măcar nu-mi pasă că dansez cu *Cherrie Milliken.*

— Bridge e fantastică! zice ea.

— Ştiu!

Inima stă să-mi crape de mândrie. Pentru că ea e prietena *mea* cea mai bună şi eu întotdeauna am ştiut cât de talentată era. Acum ştiu toţi ceilalţi, de asemenea. Şi nu ştiu la ce mă aşteptam – poate ca bretonul lui Reggie să-l împiedice să cânte – dar până şi el e foarte bun. Mâna lui aleargă pe corzi, scoţând o linie de bas care ne înnebuneşte.

Singura mică, măruntă, slăbiciune în toată distracţia e... Toph.

Nu mă înţelegeţi greşit. Versurile lui anti-establishment, de tip sunt-un-ratat, sunt perfecte. Captivante. E atâta furie şi pasiune încât până şi ţărănoiul din spatele ghişeului cu pantofi dă din cap. Şi, bineînţeles, Toph le scoate în evidenţă cum trebuie.

Totuşi, este un cântăreţ la chitară destul de slab. N-aş vrea să fiu înţeleasă greşit, ca şi cum eu aş fi vreo expertă în cântat la chitară. Sunt sigură că e un instrument dificil şi cu siguranţă o să devină mai bun, cu timpul, exersând. E greu să ajungi să stăpâneşti ceva, dacă eşti tot timpul ţinut în spatele unei tarabe cu snacksuri. Iar el cântă tare şi ne exasperează. Uit că sunt într-o sală de bowling, şi uit că dansez rock cu fostul meu iubit şi actuala lui iubită, şi totul se termină mult prea repede.

— Suntem Penny Dreadfuls, mulţumim că aţi venit să ne vedeţi. Eu mă numesc Toph, la bas e Reggie, iar frumoasa din spate e Bridge.

Eu sar şi strig.

Ea zâmbeşte radioasă spre Toph. El îşi joacă sprâncenele spre ea, după care se întoarce la mulţime şi rânjeşte.

— Şi, oh, da. Nu încercaţi să i-o trageţi iubitei mele, c-o fac deja eu. SUGE-O, ATLANTA! NOAPTE BUNĂ!

capitolul douăzeci şi şase

Stai. Ce?

Scuze, ce-a zis adineauri?

Toph dă un şut în stativul microfonului cu un gest exagerat, de nemernic care se dă mare, şi toţi trei sar de pe scenă. E ceva mai puţin spectaculos când trebuie să se întoarcă imediat ca să-şi ia lucrurile, înainte să intre următoarea trupă. Încerc să-i prind privirea lui Bridge, dar ea nu se uită la mine. Ţine ochii aţintiţi pe suporturile cinelelor ei. Toph ia o înghiţitură dintr-o sticlă de apă, îmi face cu mâna, apoi îşi ia amplificatorul şi o porneşte spre parcare.

— Uhuu! Au fost grozavi! zice Cherrie.

Matt mă bate pe spate.

— Ce părere ai? Ea mi-a cântat şi mie câte ceva din marfa lor acum câteva săptămâni, aşa că ştiam c-o să fie nemaipomenit.

Clipesc să-mi ţin lacrimile în frâu.

— Mm. Ce-a zis adineauri?

— A zis că ea ne-a cântat şi nouă câteva din piesele lor, acum câteva săptămâni, repetă Cherrie, mult prea aproape de faţa mea.

Mă zbârlesc.

— Nu. Ce-a zis *Toph* adineauri? Înainte de partea cu Atlanta?

— Ce anume, „nu încercaţi să i-o trageţi iubitei mele”? întreabă Cherrie.

Nu mai pot respira. Am un atac de cord.

— Eşti bine? întreabă Matt.

De ce nu se uită Bridge la mine? Mă împleticesc un pas înainte, dar Matt mă prinde de mână.

— Anna. Ştiai că ea şi Toph sunt împreună. Nu-i aşa?

— Trebuie să vorbesc cu Bridge.

Simt că mă sufoc.

— Nu înţeleg…

Matt înjură.

— Nu pot să cred că ea nu ţi-a spus.

— De… de când?

— De la Ziua Recunoştinţei, zice el.

— Ziua Recunoştinţei? Dar ea n-a spus… n-a spus niciodată…

Cherrie e veselă.

— Tu n-ai ştiut?

— NU, N-AM ŞTIUT.

— Haide, Anna.

Matt încearcă să mă conducă afară, dar îl împing la o parte şi sar pe scenă. Deschid gura, dar nu-mi iese niciun cuvânt. Bridge în sfârşit se uită la mine.

— Îmi pare rău, şopteşte ea.

— Îţi pare rău? Te-ai cuplat cu Toph de o lună şi *îţi pare rău?*

— S-a întâmplat pur şi simplu. Am avut intenţia să-ţi spun, am vrut să-ţi spun…

— Dar ţi-ai pierdut controlul asupra gurii? Pentru că e simplu, Bridge. Vorbitul e simplu. Uită-te la mine! Eu vorbesc chiar…

— Ştii că nu e atât de uşor! N-am vrut eu să se întâmple, doar s-a întâmplat…

— Oh, n-ai vrut să-mi faci viaţa praf? S-a „întâmplat” pur şi simplu?

Bridge se ridică din spatele tobelor ei. E cu neputinţă, dar acum e mai înaltă decât mine.

— Cum adică *ţi-am făcut viaţa praf?*

— Nu face pe proasta, ştii exact ce vreau să spun. Cum ai putut să-mi faci mie una ca asta?

— Ţi-am făcut ce? Că doar nu eraţi împreună!

Ţip, exasperată.

— Cu siguranţă n-o să mai fim acum!

Bridgette zâmbeşte dispreţuitor.

— E cam greu să fii împreună cu cineva care nu e interesat de tine.

— MINCINOASO!

— Adică, tu ne laşi baltă şi pleci la Paris, şi te aştepţi ca noi să ne punem vieţile în cui şi să te-aşteptăm pe tine?

Rămân cu gura căscată.

— Nu v-am lăsat baltă. Ei m-au gonit.

— Ooo, mda. La Paris. Între timp, eu sunt împotmolită aici în Rahatlanta, Georgia, în aceeaşi şcoală de rahat, cu rahaturi de slujbe de babysitting…

— Dacă să faci babysitting pe lângă fratele meu e aşa o slujbă de rahat, de ce-o faci?

— N-am vrut să spun…

— Pentru că vrei să-l întorci şi pe el împotriva mea? Bine. Felicitări, Bridge. Ţi-a mers. Fratele meu te iubeşte pe tine şi mă urăşte pe mine. Aşa că eşti bine-venită să te muţi la mine, când o să plec din nou, pentru că asta vrei tu, nu? Viaţa mea?

Ea tremură de furie.

— Du-te dracului.

— Ia tu viaţa mea. N-ai decât. Doar ai grijă la partea în care CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MEA MĂ LUCREAZĂ PE LA SPATE!

Dărâm un suport de cinele, iar alămurile lovesc scena cu un zgomot asurzitor, care reverberează în toată sala de bowling. Matt mă strigă pe nume. M-a strigat în tot timpul ăsta? Mă apucă de braţ şi mă conduce pe lângă cablurile electrice şi ştecăre, apoi pe podea şi departe, departe, departe.

Toată lumea din sala de bowling se holbează la mine.

Îmi vâr capul între umeri, iar părul îmi acoperă faţa. Plâng. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă eu nu i-aş fi dat lui Toph numărul ei de telefon. Şi toate acele repetiţii de seara târziu, şi – el a zis c-au făcut sex! Dacă au făcut-o la mine acasă? Oare venea pe-acolo când ea vedea de Seany? Se duceau în dormitorul meu?

O să mi se facă rău. O să mi se facă rău. O să mi se facă…

— N-o să ţi se facă rău, zice Matt.

Nu ştiam că vorbeam cu glas tare, dar nu-mi pasă, pentru că prietena mea cea mai bună e cu Toph. Ea e cu Toph. Ea e cu Toph. Ea e cu… Toph.

Toph e aici.

Chiar în faţa mea, în parcare. Trupul lui deşirat e relaxat şi stă sprijinit cu coapsele lui albastre în carouri de maşina lui.

— Ce mai faci, Annabel Lee?

N-a fost niciodată interesat de mine. Ea aşa a zis.

Toph îşi deschide braţele pentru o îmbrăţişare, dar eu deja mă îndrept glonţ spre maşina lui Matt. Îi aud agasatul: „Ce-i cu ea?” şi pe Matt răspunzându-i ceva cu dezgust, dar nu ştiu ce, pentru că fug, şi fug, şi fug, şi vreau să fiu cât mai departe de ei, cât mai departe de noaptea asta cu putinţă. Îmi doresc să fi fost în pat. Îmi doresc să fi fost *acasă.*

Îmi doresc să fi fost în Paris.

capitolul douăzeci şi şapte

— Anna. Anna, mai încet. Bridgette e cuplată cu Toph? mă întreabă St. Clair la telefon.

— De la Ziua Recunoştinţei. M-a min… minţit tot timpul ăsta!

Privită prin geamul maşinii, Atlanta pare că se află într-o ceaţă nedesluşită. Zgârie-norii sunt luminaţi cu becuri albastre şi albe. Sunt mai răsfiraţi decât clădirile din Paris; n-au nicio legătură. Sunt doar nişte paralelipipede stupide, menite să fie mai înalte, mai bune decât celelalte.

— Vreau să tragi adânc aer în piept, zice el. Bine? Trage adânc aer în piept şi ia-o de la început.

Matt şi Cherrie mă urmăresc în oglindă, în timp ce eu îi spun din nou povestea. Pe fir nu se aude nimic.

— Mai eşti? întreb eu.

Tresar speriată când o batistă roz apare în faţa mea. E ataşată de mâna lui Cherrie. Ea arată spăşită.

Accept batista.

— Sunt aici. St. Clair e furios. Îmi pare rău doar că nu sunt *acolo.* Cu tine. Mi-aş fi dorit să pot face ceva.

— Vrei să vii s-o cafteşti tu pentru mine?

— Îmi fac bagajele chiar în clipa asta.

Îmi suflu nasul.

— Sunt aşa o idioată. Nu pot să cred c-am crezut că el mă place. Asta-i partea cea mai rea, să ştiu că n-a fost niciodată interesat de mine.

— Pe dracu, ba da, a fost.

— Ba nu, n-a fost. Aşa mi-a zis Bridge.

— Pentru că e geloasă! Anna, am fost acolo în prima seară când te-a sunat el. Am văzut cum se uita la tine în poze.

Eu protestez, dar el îmi taie vorba.

— Orice tip cu sculă funcţională ar fi nebun la cap să nu te placă.

Urmează o pauză şocată, la ambele capete ale liniei.

— Pentru că, bineînţeles… la cât de inteligentă eşti. Şi plină de umor. Adică nu că n-ai fi atrăgătoare. Pentru că eşti. Atrăgătoare. Oh, fir-aş…

Aştept.

— Mai eşti acolo sau ai închis pentru că sunt aşa un idiot?

— Sunt aici.

— Doamne, hai că m-am enervat.

St. Clair a zis că sunt atrăgătoare. Asta e a doua oară.

— E aşa de uşor de vorbit cu tine, continuă el, că uneori uit că nu eşti băiat.

Să trecem peste asta. Crede că sunt Josh.

— Las-o moartă. Nu suport să fiu comparată cu un băiat în momentul ăsta…

— Nu asta am vrut să spun…

— Ce face mama ta? Îmi pare rău, am acaparat toată discuţia, când ar fi trebuit să discutăm despre ea, iar eu nici n-am întrebat măcar…

— Ba ai întrebat. A fost primul lucru pe care l-ai spus când ai răspuns la telefon. Şi, practic, eu am sunat. Şi te-am sunat ca să aflu cum a fost spectacolul, despre care am şi vorbit.

— Oh.

Mă joc absentă cu ursuleţul panda pluşat din maşina lui Matt. Are în braţe o inimă de satin pe care scrie *I WUVU*[33]. Un cadou de la Cherrie, fără îndoială.

— Dar cum e? Mama ta?

— Mama e… bine.

Vocea lui e deodată tristă.

— Nu ştiu dacă e mai bine sau mai rău decât mă aşteptam. În unele privinţe, e şi-aşa, şi-aşa. Mi-am închipuit ce-i mai rău – cu plăgi şi scheletică – şi sunt uşurat că nu e cazul, dar văzând-o pe ea în persoană… E încă foarte slabă.

---

[33] *I love you.*

Şi e epuizată, şi e la secţia de *plumb*[34] acum. Cu toate tuburile alea de plastic.

— Ţi se dă voie să stai cu ea? Acum eşti acolo?

— Nu. Sunt pe hol, la etajul ei. Nu mi s-a permis decât o vizită scurtă din cauza pericolului de expunere la radiaţii.

— E şi tatăl tău acolo?

Nu zice nimic pentru câteva clipe şi mă tem că am întrecut măsura. Dar, în cele din urmă răspunde:

— E aici. Şi încercăm să ne înţelegem. De dragul mamei.

— St. Clair?

— Da?

— Îmi pare rău.

— Mulţumesc.

Vocea lui e calmă, când Matt opreşte maşina în apropiere de casa mea.

Oftez.

— Trebuie să închid. Am ajuns aproape de casă. Matt şi Cherrie m-au adus cu maşina.

— Matt? Fostul tău iubit, Matt?

— Sofia e la reparat.

O pauză.

— Îmhm.

Închidem, când Matt parchează pe aleea garajului meu. Cherrie se întoarce şi se uită la mine.

— A fost interesant. Cu cine ai vorbit?

Matt arată cam afectat.

— Ce-i? îl întreb eu pe el.

— Cu tipul ăla vorbeşti toate cele, dar cu noi cum rămâne?

— Scuze, bolborosesc eu şi mă dau jos din maşină. E doar un prieten. Mulţumesc că m-aţi dus cu maşina.

Matt coboară şi el. Cherrie dă să-l urmeze, dar el îi aruncă o privire tăioasă.

— Deci, asta ce înseamnă? strigă el după mine. Noi nu mai suntem prieteni? Eşti supărată şi pe noi acum?

---

[34] Saloane de oncologie, izolate şi securizate împotriva contaminării radioactive, având în general uşi de plumb.

Mă târăsc încet către casă.

— Sunt obosită, Matt. Mă duc la culcare.

El mă urmează, cu toate acestea. Îmi scot cheia de la casă, dar el mă prinde de încheietură, oprindu-mă să descui uşa.

— Ascultă, ştiu că nu vrei să vorbim despre asta, dar am un singur lucru să-ţi spun, înainte să intri şi să plângi până adormi…

— Matt, te rog…

— Toph nu e un tip de treabă. N-a fost niciodată de treabă. Nu ştiu ce-ai văzut tu la el. Bârfeşte pe toată lumea, nu e absolut deloc de încredere, poartă hainele alea stupide…

— De ce îmi spui asta? suspin din nou.

Îmi smulg mâna din strânsoarea lui.

— Ştiu că tu nu m-ai plăcut pe mine tot atât de mult cât te-am plăcut eu. Ştiu că ai fi vrut mai degrabă să fii cu el şi m-am împăcat cu asta de mult. Am trecut peste.

Mă cuprinde un groaznic sentiment de stânjeneală. Deşi *ştiam* că Matt şi-a dat seama că îmi plăcea Toph, e cumplit să-l aud spunând-o cu voce tare.

— Dar sunt încă prietenul tău.

E exasperat.

— Şi m-am săturat să văd că te consumi pentru nemernicul ăla. Ţi-ai petrecut tot timpul ăsta temându-te să nu vorbeşti despre ce se petrecea între voi doi, dar dacă ai fi catadicsit vreodată *doar să-l întrebi pe el,* ai fi descoperit că nu merită. Dar n-ai făcut-o. Nu l-ai întrebat niciodată, aşa-i?

Durerea e insuportabil de grea.

— Te rog, pleacă, şoptesc eu. Te rog.

— Anna.

Ridică vocea şi aşteaptă să mă uit la el.

— Tot a fost nedrept din partea lui şi a lui Bridge să nu-ţi spună. Okay? Tu meriţi mai mult de-atât. Şi sper sincer că acela cu care vorbit adineauri – Matt face semn spre telefonul din geanta mea – e mai bun de-atât.

capitolul douăzeci şi opt

Către: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: CRĂCIUN MINUNAT

Te-ai obişnuit cu diferenţa de fus orar? Să fiu al naibii, nu pot să dorm. Aş suna, dar nu ştiu dacă eşti trează sau faci diverse cu familia sau ce altceva. Ceaţa din golf e atât de deasă că nu pot vedea nimic pe fereastră. Dar dacă aş fi putut, sunt chiar sigur că aş fi descoperit că sunt singura fiinţă vie din San Francisco.

Către: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: Am uitat să-ţi spun.

Ieri am văzut un tip purtând un tricou cu Atlanta Film Festival la spital. L-am întrebat dacă te cunoştea, dar nu te cunoştea. Am întâlnit, de asemenea, un bărbat uriaş, păros, într-un jenant costum de Moş Crăciun. Împărţise cadouri pentru pacienţii cu cancer. Mama a primit poza ataşată. Întotdeauna arăt atât de speriat şi terminat?

Către: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Étienne St. Claâr <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: Acum te-ai trezit?

Trezeşte-te! Trezeşte-te, trezeşte-te, trezeşte-te!

Către: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
De la: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
Subiect: Re: Mai eşti treaz?

M-am trezit! Seany a început să ţopăie în patul meu, acum vreo trei ore. Am deschis cadourile şi am mâncat fursecuri la micul dejun. Tata mi-a dăruit un inel de aur în formă de inimă. „Pentru drăguţa lui tata”, a zis el. De parcă aş fi genul de fată care ar purta un inel în formă de inimă. DE LA TATĂL EI. Lui Seany i-a dat tone de chestii cu *Star Wars* şi un kit de lustruit pietre, şi mi-ar fi plăcut mult mai mult să le primesc pe-astea. Nu pot să cred că mama l-a invitat aici de Crăciun. Zice că pentru că divorţul lor e amiabil (mm, nu) şi că Seany şi cu mine avem nevoie de o figură paternă în vieţile noastre, dar tot ce fac e să se certe continuu. În dimineaţa asta s-au certat pe părul meu. Tata vrea să mă vopsesc la loc, pentru că zice că arăt ca o „femeie uşoară de cea mai joasă speţă”, iar mama vrea să-l decolorez din nou. De parcă ar avea vreunul dintre ei vreun cuvânt de spus. Oops, trebuie să fug. Au sosit bunicii, iar bunicul strigă din răsputeri după drăguţa lui nepoată. Asta probabil că sunt eu.

P.S. Mi-a plăcut poza. Moş Crăciun în mod clar se uită la fundul tău. Şi se zice Crăciun *Fericit,* deşteptule.

Către: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: HAHAHA!

A fost un INEL DE CASTITATE[35]? Tatăl tău ţi-a dat un INEL DE CASTITATE?

Către: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
De la: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
Subiect: Re: HAHAHA!

N-am deloc de gând să-ţi răspund la asta.

Către: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: Femei uşoare

N-am nimic de spus despre femeile uşoare (în afară de aceea că tu ai fi una groaznică), voiam doar să-ţi scriu asta. Nu e ciudat că amândoi trebuie să ne petrecem Crăciunul cu taţii noştri? Apropo de lucruri neplăcute, ai vorbit cu Bridge? Iau autobuzul către spital, acum. Sunt curios cât de dezastruoasă va fi masa voastră de Crăciun. De dimineaţă până la ora asta, n-am mâncat decât un castron cu Musli. Cum poate maică-mea să mănânce mizeriile astea? Mă simt de parcă am ronţăit cherestea.

Către: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
De la: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
Subiect: Masa de Crăciun

---

[35] În engleză, *promise ring* sau *purity ring* – inel de prelogodnă, simbolizând făgăduiala unei relaţii monogame şi abstinenţa sexuală până la nuntă.

MUSLI? E Crăciunul şi tu mănânci CEREALE? Îţi trimit prin puterea minţii un platou de la mine de acasă. Curcanul e în cuptor, sosul e pe plită, iar piureul de cartofi şi tocăniţele sunt pregătite în timp ce scriu eu asta. Stai puţin. Pariez că tu mănânci pudding de pâine şi plăcinte de carne tocată sau ceva de genul, nu? Ei bine, îţi trimit prin puterea minţii pudding de pâine. Orice o fi ăsta. Nu, n-am vorbit cu Bridgette. Mama mă tot bate la cap să-i răspund la telefoane, dar vacanţa de iarnă e deja o porcărie. (DE CE e tata aici? SERIOS. FĂ-L SĂ PLECE. Poartă un pulover alb, uriaş, cu model împletit, şi arată ca un om de zăpadă pompos, şi tot aranjează altfel lucrurile prin dulapurile din bucătăria noastră. Mama mai are un pic şi-l omoară. Şi TOCMAI DE ACEEA N-AR FI TREBUIT SĂ-L INVITE LA NOI DE SĂRBĂTORI.) Mă rog. Mai bine nu sporesc drama.

P. S. Sper că mama ta e mai bine. Îmi pare aşa de rău că trebuie să-ţi petreci ziua de azi într-un spital. Chiar mi-aş dori să vă fi putut trimite amândurora o porţie de curcan.

Către: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: Re: Masa de Crăciun

ŢIE îţi pare rău pentru MINE? Nu sunt singurul care n-am gustat niciodată puddingul de pâine. La spital a fost la fel. N-o să te plictisesc cu amănunte. Deşi a trebuit să aştept o oră ca să prind un autobuz înapoi şi începuse să plouă. Acum sunt în apartamentul meu, iar tata a plecat la spital. Ne rotim ca soarele şi luna, prefăcându-ne că nu există celălalt.

P. S. Mama zice să-ţi spun „Crăciun fericit”. Aşadar, „Crăciun fericit” de la mama, dar Crăciun *minunat* de la mine.

Către: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
De la: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
Subiect: SALVEAZĂ-MĂ

A fost cea mai proastă masă de Crăciun din toate timpurile. A luat mai puţin de cinci minute ca lucrurile să explodeze. Tata a încercat să-l forţeze pe Seany să mănânce tocana cu fasole verde, iar când el n-a vrut, tata a acuzat-o pe mama că nu-i dă fratelui meu să mănânce destule legume. Aşa că ea şi-a trântit furculiţa şi a zis că tata n-are niciun drept să-i spună cum să-şi crească ea copiii. Şi atunci el a atacat cu tâmpenia de „Eu sunt tatăl lor", iar ea a ripostat cu tâmpenia de „Tu i-ai părăsit", iar între timp, ÎN TOT TIMPUL ĂSTA, nana, bunica mea complet surdă, striga „UNDE-I SAREA! MÂNCAREA N-ARE NICIUN GUST! DAŢI-MI SAREA!" Şi apoi bunicul s-a plâns de curcanul mamei că e „puţin cam uscat", iar ea a cedat. Vreau să spun, mama a început pur şi simplu *să urle.*

Şi asta l-a speriat îngrozitor pe Seany, care a fugit în camera lui plângând, iar când am trecut pe la el să văd ce face, DESFĂCUSE UN CIUBUC!! Habar n-am de unde a apărut. El ştie că n-are voie să mănânce Colorant Roşu nr. 40! Aşa că i l-am luat din mână, iar el a plâns şi mai tare, iar mama a venit în fugă şi a ţipat la MINE, de parcă eu îi dădusem porcăria aia. Nu „Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa singurului meu fiu, Anna". Şi apoi a intrat tata, iar cearta s-a reluat, şi nici n-au observat că Seany încă mai plângea. Aşa că l-am scos afară şi i-am dat fursecuri, iar acum aleargă în cerc prin jur, iar bunicii sunt încă la masă, de parcă o să ne aşezăm cu toţii înapoi şi-o să terminăm de mâncat.

CE SE ÎNTÂMPLĂ CU FAMILIA MEA? Iar acum tata bate la uşa mea. Grozav. Ar putea vacanţa asta stupidă să devină şi mai rea de-atât?

Către: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: TE SALVEZ

Mă teleportez la Atlanta. Te răpesc şi o să mergem undeva unde familiile noastre n-or să ne poată găsi. O să-l luăm şi pe Seany. Şi o să-l lăsăm să sară până oboseşte, după care tu şi cu mine o să facem o lungă plimbare. Ca de Ziua Recunoştinţei. Mai ştii? Şi o să vorbim despre orice, MAI PUŢIN de părinţii noştri... sau probabil că n-o să vorbim deloc. O să mergem doar. Şi o să continuăm să mergem până când restul lumii va înceta să existe.

Îmi pare rău, Anna. Ce vrea tatăl tău? Spune-mi ce pot să fac.

Către: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
De la: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
Subiect: Suspin. Mi-ar plăcea asta.

Mulţumesc, dar a fost în regulă. Tata a vrut să-şi ceară iertare. Pentru o fracţiune de secundă, a fost aproape uman. Aproape. Şi apoi şi mama şi-a cerut iertare, iar acum spală amândoi vasele şi se prefac că nu s-a întâmplat nimic. Nu ştiu. N-am vrut să fiu ipocrită şi să fac din ţânţar armăsar, când problemele tale sunt mult mai grave decât ale mele. Îmi cer iertare.

Către: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: Ai înnebunit?

Ziua mea a fost plictisitoare. Ziua ta a fost un coşmar. Eşti bine?

Către: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
De la: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
Subiect: Re: Ai înnebunit?

Sunt okay. Doar mă bucur că am cu cine să vorbesc.

Către: Anna Oliphant <bananaelephant@femmefilmfreak.net>
De la: Étienne St. Clair <etiennebonaparte@sapa.fr>
Subiect: Deci…

Asta înseamnă că te pot suna acum?

capitolul douăzeci şi nouă

În istoria vacanţelor oribile, aceasta se clasifică drept cea mai rea din toate timpurile. Mai rea decât cea de 4 Iulie, când bunicul şi-a făcut apariţia, să vadă focul de artificii, într-un kilt şi a insistat să cânte *Floarea Scoţiei,* în loc de *America cea frumoasă.* Mai rea decât aceea de Halloween, când Trudy Sherman şi cu mine ne-am dus la şcoală costumate amândouă ca Glinda, Zâna cea Bună, şi ea a spus la toată lumea că era mai frumos costumul ei decât al meu, pentru că prin rochia mea se puteau vedea chiloţii violet cu „Luni" ŞI CATEGORIC SE VEDEAU.

Nu vorbesc cu Bridgette. Ea continuă să mă sune în fiecare zi, dar eu o ignor. S-a terminat. Cadoul de Crăciun pe care i l-am cumpărat, un pacheţel mic învelit în hârtie cu dungi albe şi roşii, a fost aruncat pe fundul valizei mele. E o machetă a lui Pont Neuf, cel mai vechi pod din Paris. E o parte dintr-o machetă de trenuleţ, şi din cauza slabelor mele abilităţi de limbă, St. Clair a pierdut un sfert de oră să-l convingă pe vânzător să-mi vândă podul separat.

Sper că-l pot returna.

Am fost la Royal Midtown 14 numai o dată, şi cu toate că l-am văzut pe Hercules, era şi Toph acolo. Şi a fost de genul „Bună, Anna. De ce nu vrei să vorbeşti cu Bridge?", iar eu a trebuit să fug la toaletă. Una dintre fetele noi a venit după mine şi a zis că ea îl crede pe Toph un rahat-cu-ochi-măgar-şi-porc, şi că n-ar trebui să-l las să mă supere. Ceea ce a fost drăguţ, dar nu de prea mare ajutor.

După aceea, Hercules şi cu mine am văzut ultimul film banal de Crăciun şi am făcut haz de puloverele asemenea ale actorilor. El mi-a povestit despre misteriosul pachet cu biftec pe care l-a găsit în sala şase, şi a zis că i-a plăcut website-ul meu. Crede că recenziile mele au devenit mai bune. Cel puţin, a fost drăguţ.

A fost drăguţ, de asemenea, când a plecat tata. M-a tot pus să răspund la nişte întrebări despre monumentele

franceze şi a tot dat telefoane enervante editorului lui. Am fost cu toţii uşuraţi să-l vedem plecând. Singura rază de soare a fost St. Clair. Vorbim în fiecare zi – telefoane, e-mailuri, mesaje. Nu pot să nu observ că, atunci când Toph şi cu mine am fost separaţi, comunicaţia noastră a eşuat, dar cu St. Clair, de când nu-l mai văd în fiecare zi, vorbim şi mai mult.

Ceea ce mă face să mă simt mai prost pentru Toph. Dacă am fi fost prieteni, am fi continuat să ţinem legătura. A fost o prostie să cred că exista o şansă să reuşim asta. Nu pot să cred că tocmai Matt a fost cel care mi-a atras atenţia despre cât de prost am tratat situaţia. Şi, pe cinstite, acum că am avut timp să reflectez, Toph nu e nici măcar o uriaşă pierdere. Dacă mă doare atât de mult să mă gândesc la el e din cauza lui Bridgette. Cum a putut să ţină asta secret de mine? Trădarea ei e infinit mai dureroasă.

Nu am avut nicăieri unde să mă duc de Revelionul ăsta, aşa că eu şi Seany am stat acasă. Mama a ieşit în oraş cu nişte prieteni de la serviciu. Am comandat o pizza cu brânză şi ne uităm împreună la *Ameninţarea Fantomei.* Într-atât de mult vreau să-i dovedesc fratelui meu că îl iubesc, încât o să stau la toată tâmpenia asta cu Jar-Jar Binks. După aceea, el scoate figurinele, în vreme ce ne uităm la numărătoarea inversă din Times Square, la televizor. „Pfiuu! Pfiuu!” Han Solo trage în Storm Trooper al meu înainte să apuce să se pitească după o pernă de canapea, la adăpost.

— Ce bine că mi-am pus vesta anti-laser, zic eu, ieşind din ascunzătoare.

— Nu există veste anti-laser! Eşti MORT!

Han se duce în goană în spatele canapelei.

— YEEEAAAA!

O ridic pe Regina Amidala.

— Han, eşti în primejdie! Du-te în partea cealaltă! Storm Trooper poartă vesta lui anti-laser.

— Annnaaa, stai! Pfiuu-pfiuu!

— Bine, zice Amidala. Lasă unei femei să facă o treabă de bărbat.

Îi dă un cap lui Storm Trooper.

— Rrhh-NUUUUU!

El cade de pe canapea.

Han sare pe covor şi începe din nou să tragă.

Îl ridic pe tânărul Obi-Wan.

— Ooo, Amidala. Arăţi bucuroasă. *Pupic-pupic-pupic.*

— Nu! Seany îl smulge pe Obi-Wan din mâna mea. Fără pupat.

Scot o altă figurină din cutia cu jucării a lui Seany. E Sand Person, cel pe care Bridgette trebuie să i-l fi cumpărat. Ei, bine.

— Ooo, Amidala. Pupic-pupic-pupic.

— Sand People nu sărută! Ei ATACĂĂĂ! MRRR!

Îl fură şi pe acesta, dar apoi se opreşte să-i examineze capul micuţ şi accidentat.

— De ce nu vorbeşti cu Bridge? mă întreabă deodată. Ţi-a rănit sentimentele?

Sunt surprinsă.

— Da, Sean. A făcut ceva care n-a fost foarte drăguţ.

— Asta înseamnă că n-o să mai vină să aibă grijă de mine?

— Nu, sunt sigură că o să vină. Pe tine te place.

— Mie nu-mi place de ea.

— Sean!

— Te-a făcut să plângi. Acuma plângi tot timpul.

Îl aruncă pe Sand Person pe fundul cutiei.

— Îl mai ai pe ăla pe care mi l-ai cumpărat tu?

Zâmbesc. Îmi aduc rucsacul şi încep să-i întind jucăria, dar mă sâcâie ceva. *Suspin.*

— Poţi să primeşti ăsta, cu o condiţie. Trebuie să fii drăguţ cu ea. Fie Bridgette, fie bunicul, astea sunt singurele opţiuni ale mamei pentru babysitter. Iar bunicul e prea bătrân pentru asta.

Fac semn spre maldărul de figurine aruncate.

— Okay, zice el sfios.

Îi dau pachetul, iar el îl strânge la piept.

— Mulţumesc.

Sună telefonul din bucătărie. Mama, ca să ne verifice, fără îndoială. Seany se ridică să răspundă, în vreme ce eu caut un iubit nou, corespunzător, pentru Amidala.

— Nu te înţeleg, zice el. Te rog, vorbeşte englezeşte.

— Sean? Cine e? Închide şi gata.

A-ha! Luk, e Skywalker! Cel căruia îi lipseşte o mână, dar, în fine. Amidala şi Luke se sărută. Stai puţin. Nu e mama lui? Îl arunc pe Luke la o parte, de parcă m-a jignit personal, şi scormonesc iar prin cutie.

— Vocea ta e ciudată. Da, e aici.

— Sean?

— Eşti IUBITUL ei?

Fratele meu râde ca apucatul.

Mă reped în bucătărie şi înşfac telefonul.

— Alo? St. Clair?

Hohote de râs, la capătul celălalt. Sean scoate limba, iar eu îl împing de cap.

— ŞTERGE-O.

— Pardon? zice vocea de la telefon.

— Vorbeam cu Sean. Tu eşti?

— Da, eu sunt.

— De unde ai numărul ăsta?

— Ei, păi, vezi tu, am cartea asta. E galbenă. Şi are toate numerele astea de telefon înşirate înăuntru. E de asemenea online.

— E iubiiitul tău? întreabă Seany direct peste receptor.

Îl împing din nou.

— E un băiat care e un prieten de-al meu. Du-te şi urmăreşte numărătoarea inversă.

— Ce s-a întâmplat cu mobilul tău? întreabă St. Clair. Ai uitat să-l pui la încărcat?

— Nu pot să cred! Nu-mi stă deloc în obicei.

— Ştiu. Am fost şocat când mi-a intrat căsuţa vocală. Dar sunt bucuros că am adevăratul tău număr de telefon acum. Pentru orice eventualitate.

Efortul suplimentar pe care l-a făcut ca să mă sune mă face fericită.

— Ce te pregăteşti să faci? N-ar trebui să fii afară, să sărbătoreşti?

— Ei. Mama nu se simte bine, aşa că stau în casă, în noaptea asta. Doarme, aşa că bănuiesc c-o să urmăresc numărătoarea inversă singur.

Mama lui se întorsese de la spital în urmă cu câteva zile. Situaţia avea suişuri şi coborâşuri.

— Şi Ellie?

Întrebarea mi-a scăpat înainte să mă gândesc.

— Ăă… am vorbit cu ea mai devreme. S-a întors acolo la Paris, a doua zi după Crăciun, adaugă el.

Mi-i imaginez scoţând sunetele de pupicuri ale Amidalei prin telefon. Mă dezumflu.

— Acum e la o petrecere.

Vocea lui e cumva mohorâtă.

— Îmi pare rău să fiu a doua ta variantă.

— Aici greşeşti. Eşti a treia variantă. Mama doarme, mai ştii?

Râde din nou.

— Mulţumesc. Ei bine, poate ar trebui să închid până nu-mi adoarme prima mea variantă.

Arunc o privire după Seany, care nu mai scotea niciun zgomot, în camera cealaltă.

— Aiurea, abia am sunat. Dar cum e piticul? Pare mişto, chiar dacă n-a înţeles un cuvânt din ce i-am spus.

— Vorbeşti tu ciudat, îi zic.

Zâmbesc. Îmi place vocea lui.

— Şi eu ţi-am sesizat accentul sudist.

— Nu!

— Ba da! De vreo câteva ori săptămâna asta.

— Hm!

Zâmbetul îmi devine mai larg. Vorbisem şi cu Meredith de vreo câteva ori de când începuse vacanţa, dar ea nu e niciodată aşa de amuzantă ca St. Clair. Merg cu telefonul în living, unde Seany e ghemuit cu Sand Person de la mine.

Privim numărătoarea inversă împreună. Sunt cu trei ore înaintea lui St. Clair, dar nu ne pasă. Când a bătut miezul nopţii, am suflat în goarne imaginare şi am aruncat confetti imaginare.

Iar trei ore mai târziu, când a bătut miezul nopţii şi la el, am sărbătorit din nou.

Şi pentru prima oară de când am venit acasă, sunt complet fericită. E ciudat. Acasă. Cum am putut să-mi doresc atâta vreme numai să vin acasă şi să aflu că nu mai e. Să fiu aici, în casa mea, practic, şi să descopăr că acasă e acum un alt loc, diferit.

Dar nici asta nu-i cu totul adevărat.

Mi-e dor de Paris, dar nu e ca acasă. E mai mult... mi-e dor de asta. De căldura de la telefon. E posibil ca acasă să fie o persoană şi nu un loc? Bridgette obişnuia să fie ceea ce însemna acasă pentru mine. Poate St. Clair e noua mea casă.

Chibzuiesc la asta, în vreme ce vocile noastre devin obosite şi ne oprim din vorbit. Ne ţinem doar companie unul celuilalt. Respiraţia mea. Respiraţia lui. Respiraţia mea. Respiraţia lui.

N-aş putea să i-o spun niciodată, dar e adevărat.

Asta-i acasă. Noi doi.

capitolul treizeci

Mă întristează cât de uşurată mă simt să plec înapoi în Franţa. Călătoria cu avionul e liniştită şi lungă. Este primul meu zbor singură. Când avionul aterizează pe Charles de Gaulle, sunt nerăbdătoare să mă întorc la Şcoala americană, chiar dacă asta înseamnă să merg cu metroul de una singură. Aproape că nu-mi mai e frică să-l folosesc.

Nu poate fi adevărat. Poate?

Dar călătoria cu trenul care mă duce în Quartier Latin e lină şi uşoară şi, mai înainte să-mi dau seama, descui uşa camerei mele şi-mi desfac valiza. Résidence Lambert vuieşte plăcut cu zgomotele celorlalţi elevi sosind. Trag cu ochiul printre perdele la restaurantul de vizavi. Nicio cântăreaţă de operă, dar e abia după-amiază. O să se întoarcă ea, diseară. Gândul mă face să zâmbesc.

Îl sun pe St. Clair. El a sosit de seara trecută. Vremea e ciudat de caldă, iar el şi Josh au vrut să profite de asta. Am aflat că erau împreună pe treptele Panteonului, iar el spune că ar trebui să vin şi eu. Bineînţeles că mă duc.

Nu pot să-mi explic, dar în timp ce străbat strada mea, sunt deodată cuprinsă de o stare de tensiune maximă. De ce tremur? N-au fost decât două săptămâni, dar ce ciudate două săptămâni. St. Clair s-a metamorfozat din *chestia* aia derutantă în cel mai apropiat prieten al meu. Şi el simte acelaşi lucru. Nu trebuie să-l întreb; o ştiu la fel de bine cum îmi ştiu chipul în oglindă.

Trag de timp şi o iau pe calea cea mai lungă spre Panteon. Oraşul e frumos. Apare splendida St. Étienne-du-Mont şi mă gândesc la mama lui St. Clair împachetând gustări de picnic şi desenând porumbei, încerc să mi-l închipui pe el alergând pe aici într-o uniformă de preşcolar, cu pantaloni scurţi şi genunchii juliţi, dar nu pot. Tot ce văd e persoana pe care o ştiu – calmă şi încrezătoare, cu mâinile în buzunare, cu mers degajat. Genul de persoană

care radiază un câmp magnetic natural, spre care este atrasă toată lumea, de care toată lumea e orbită.

Soarele de ianuarie se iveşte dintre nori şi îmi încălzeşte obrajii. Doi oameni ducând ceea ce n-ar putea fi descris decât ca genţi bărbăteşti se opresc să admire cerul. O femeie spilcuită, cu tocuri cui, se opreşte uimită. Eu zâmbesc şi trec mai departe de ei. Apoi cotesc din nou şi pieptul mi se strânge atât de tare, atât de dureros, că nici nu mai pot respira.

Pentru că el e acolo.

E cufundat în lectura unei cărţi uriaşe, aplecat deasupra ei şi complet absorbit. O briză îi ciufuleşte părul şaten, ia el îşi roade unghiile. Josh stă ceva mai departe, cu blocul de desen deschis şi creionul muncind de zor. Mai sunt câteva alte persoane care se bucură de soare, dar de îndată ce le trec în revistă, le şi uit. Din cauza lui.

Mă apuc cu mâna de o masă a unei cafenele de pe trotuar, ca să nu cad. Clienţii se uită la mine alarmaţi, dar nu-mi pasă. Mă clatin şi fac eforturi să respir.

Cum de am putut să fiu atât de proastă?

Cum de am putut să cred chiar şi un singur moment că nu eram îndrăgostită de el?

capitolul treizeci şi unu

Îl cercetez. Îşi roade unghia degetului mic de la mâna stângă, deci cartea trebuie să fie bună. Degetul mic înseamnă emoţionat sau fericit, degetul mare înseamnă gânduri sau griji. Sunt surprinsă că ştiu semnificaţiile acestor gesturi. Cât de atentă am fost la tot ce face el?

Două femei mai în vârstă cu haine de blană şi pălării asemănătoare, trec grăbite pe lângă mine. Una dintre ele se opreşte puţin şi se întoarce. Mă întreabă ceva în franceză. Nu pot să traduc direct, dar ştiu că e preocupată dacă sunt bine. Dau din cap şi-i mulţumesc. Ea îmi aruncă o altă privire neliniştită, dar îşi vede de drum.

Nu pot să merg. Ce ar trebui să spun? Paisprezece zile la rând de conversaţii la telefon şi acum, când e aici în persoană, mă îndoiesc că pot să bălmăjesc un salut. Unul dintre clienţii de la cafenea se ridică să mă ajute. Dau drumul măsuţei rotunde şi mă împleticesc spre partea cealaltă a străzii. Mi s-au înmuiat genunchii. Cu cât mai aproape ajung, cu atât mai copleşitor devine. Panteonul e uriaş. Treptele par atât de departe.

El ridică ochii.

Privirile noastre se întâlnesc, iar el schiţează un zâmbet, fără grabă. Inima îmi bate din ce în ce mai repede. Aproape am ajuns. El lasă cartea jos şi se ridică. Iar atunci – momentul în care îmi spune pe nume – este adevăratul moment când totul se schimbă.

Nu mai este St. Clair, amicul tuturor, prietenul tuturor.

El este Étienne. Étienne, ca în seara în care ne-am întâlnit. El este Étienne, el este prietenul *meu.*

El este mai mult decât atât.

Étienne. Picioarele îmi saltă în trei silabe. É-ti-enne. É-ti-enne. É-ti-enne. Numele lui îmi încleiază limba precum ciocolata topită. E atât de frumos, atât de perfect.

Mi se pune un nod în gât, când el deschide braţele şi mă cuprinde într-o îmbrăţişare. Inima îmi bate furibundă şi sunt

grozav de stingherită, pentru că ştiu că o simte. Ne dezlipim şi eu mă clatin înapoi. El mă prinde înainte să cad pe scări.

— Doamne, zice el.

Dar nu cred că se referă la căderea mea. Roşesc şi îmi blestem stângăcia.

— Daa, ar fi putut fi urât.

Pfui. Încerc să mă stăpânesc.

El pare uluit.

— Te simţi bine?

Îmi dau seama că mâinile lui sunt încă pe umerii mei şi tot trupul îmi înţepeneşte sub atingerea lui.

— Da. Grozav. Super!

— Bună Anna. Cum a fost în vacanţă?

Josh. Am uitat că era şi el aici. Étienne îmi dă drumul cu grijă, în timp ce-l salut pe Josh, dar tot timpul cât vorbim îmi doresc doar să se întoarcă la desenatul lui şi să ne lase singuri. După un minut, el se uită în spatele meu – unde Étienne stă în picioare – şi pe faţă i se zugrăveşte o expresie ciudată. Cuvintele i se pierd şi îşi îngroapă nasul în blocul de desen. Mă uit înapoi, dar faţa lui Étienne nu trădează nimic.

Ne aşezăm împreună pe trepte. N-am mai fost atât de tulburată în preajma lui din prima săptămână de şcoală. Mintea mi s-a înnodat, limba mi s-a înţepenit, stomacul mi-e strâns ghem.

— Ei, zice el, după un minut chinuitor. Ne-am epuizat toate subiectele de discuţie în vacanţă?

Mă liniştesc îndeajuns cât să vorbesc.

— Cred c-o să mă duc înapoi la cămin.

Mă prefac că mă ridic, iar el râde.

— Am ceva pentru tine. Mă trage de mânecă în jos. Un cadou întârziat de Crăciun.

— Pentru mine? Dar eu nu ţi-am luat ţie nimic!

El vâră mâna în buzunarul hainei şi întinde pumnul strâns, închis în jurul a ceva foarte mic.

— Nu-i cine ştie ce, aşa că nu te ambala.

— Ooo, ce e?

— L-am văzut când eram pe-afară, cu mama, şi m-a făcut să mă gândesc la tine…

— Étienne! Haide!

El clipeşte des auzindu-şi prenumele. Faţa mi se face roşie şi sunt cuprinsă de senzaţia copleşitoare că ştie *exact* ce gândesc. Expresia lui se preschimbă în amuzament când spune:

— Închide ochii şi întinde mâna!

Încă roşind, întind mâna. Degetele lui îmi ating palma şi mâna îmi ţâşneşte înapoi de parcă m-ar fi electrocutat. Ceva cade şi aterizează cu un slab *ding* între noi. Deschid ochii. El se uită la mine, deopotrivă de şocat.

— Oops, zic eu.

El îşi coboară capul spre mine.

— Cred… cred că a aterizat aici.

Mă ridic disperată în picioare, dar nici măcar nu ştiu ce caut. N-am apucat să simt ce mi-a pus în palmă. L-am simţit doar pe *el.*

— Nu văd nimic! Doar pietricele şi găinaţuri de porumbei, adaug, încercând să mă port normal.

Unde e? Ce e?

— Uite.

Culege ceva mic şi galben de pe treapta de mai sus de el. Bâjbâi înapoi şi întind din nou mâna, făcându-mi curaj pentru o nouă atingere. Étienne se opreşte puţin, apoi lasă obiectul să cadă de la câţiva centimetri distanţă de palma mea. De parcă şi el ar fi evitat să mă atingă.

E o mărgică de sticlă. O banană.

Îşi drege glasul.

— Ştiu că ai spus că Bridgette era singura care îţi putea spune „Banana”, dar mama s-a simţit mai bine săptămâna trecută, aşa că am dus-o la magazinul ei preferat de mărgele. Am văzut asta şi m-am gândit la tine. Sper că nu te superi că mai adaugă şi altcineva un obiect la colecţia ta. Mai ales de când tu şi Bridgette… ştii…

Îmi strâng palma în jurul mărgelei.

— Mulţumesc.

— Mama a întrebat de ce o voiam.

— Şi ce i-ai spus?

— Că era pentru tine, fireşte.

A zis asta ca şi când ar fi fost de la sine înţeles. Zâmbesc. Mărgeaua e atât de uşoară încât abia o simt, în afară de punctul mic şi rece pe care îl lasă în palma mea. Apropo de răceală… Tremur.

— S-a făcut brusc frig sau mi se pare mie?

— Poftim.

Étienne îşi desface fularul negru pe care-l avea înnodat larg la gât şi mi-l dă mie. Îl iau, cu grijă, şi mi-l înfăşor la gâtul meu. Mă face să ameţesc. Miroase a proaspăt. Miroase ca el.

— Părul tău arată bine, zice el. L-ai vopsit din nou.

Îmi ating şuviţa cu mândrie.

— Mama m-a ajutat.

— Vântul ăsta e tăios, mă duc după cafea.

Josh închide cu pocnet blocul de desen. Iar uitasem că era şi el aici.

— Veniţi şi voi?

Étienne se uită la mine, aşteptând să vadă cum răspund. Cafea! Mor să beau o cafea adevărată. Îi zâmbesc lui Josh.

— Sună minunat.

Şi apoi cobor treptele Panteonului, rece, alb şi scânteietor, în cel mai frumos oraş din lume. Sunt împreună cu doi băieţi atrăgători, inteligenţi şi amuzanţi, şi am un rânjet de la o ureche la alta. Dacă Bridgette m-ar putea vedea acum.

Vreau să spun, cine are nevoie de *Christopher,* când există pe lume Étienne St. Clair?

Dar de îndată ce mă gândesc la Toph, stomacul meu e apucat acum de acelaşi freamăt ca întotdeauna când mă gândesc la el. De ruşine că am crezut vreodată că el m-ar fi putut aştepta. Că am pierdut atât de mult timp pentru el. Înaintea mea, Étienne râde la ceva ce-a spus Josh. Iar sunetul mă azvârle ca pe-o frunză în panică, în timp ce

realitatea mă loveşte încă o dată, şi încă o dată, şi încă o dată.

Ce mă fac? Sunt îndrăgostită de cel mai bun prieten al meu.

capitolul treizeci şi doi

Îmi provoacă rău fizic. Étienne. Atât de tare îl iubesc.

Îl *iubesc* pe Étienne.

Iubesc felul în care îşi ridică o sprânceană ori de câte ori spun ceva ce socoteşte a fi isteţ sau amuzant. Iubesc să-i ascult tropăitul ghetelor deasupra tavanului dormitorului meu. Iubesc faptul că accentul din prenumele lui se numeşte accent ascuţit şi că el *are* un accent drăguţ.

Iubesc asta.

Iubesc să stea lângă mine la fizică. Să mă ating uşor de el în timpul orelor de laborator. Scrisul lui de mână dezordonat pe foile noastre de lucru. Iubesc să-i întind rucsacul când ora s-a terminat, pentru că atunci degetele mele miros ca el pentru următoarele zece minute. Şi când Amanda zice câte ceva stupid, iar el îmi caută privirea ca să ne dăm ochii peste cap – iubesc până şi asta. Îi iubesc râsul copilăros şi cămăşile mototolite şi căciula lui ridicolă, tricotată. Îi iubesc ochii mari şi căprui, şi modul în care îşi roade unghiile, şi îi iubesc părul atât de mult că simt că mor.

Un singur lucru nu iubesc la el. Pe *ea.*

Nici înainte n-o plăcusem pe Ellie, dar asta e nimic faţă de ceea ce simt acum. Chiar dacă pot număra pe degetele de la o mână de câte ori ne-am întâlnit, nu-mi pot scoate din minte acea primă imagine. Amândoi, sub felinar. Degetele ei în părul lui. Ori de câte ori sunt singură, mintea îmi rătăceşte înapoi la seara aceea. Mai departe. Ea îi atinge pieptul. Mai departe. Dormitorul lui. El îi dă rochia jos, buzele lor se unesc, corpurile se apasă unul pe celălalt şi – oh, Doamne – şi simt cum mă înfierbânt şi îmi vine rău de la stomac.

Îmi închipui despărţirea lor. Cum el ar putea s-o rănească, iar ea l-ar putea răni şi, în toate scenariile, cum eu aş putea s-o rănesc pe ea drept pedeapsă. Aş vrea s-o apuc de frumosul ei păr stilat, parizian, şi să-l smucesc atât

de tare, încât să i-l smulg de pe ţeastă. Aş vrea să-mi înfig ghearele în globii ei oculari şi să *zgârii.*

Precum se vede, nu sunt o persoană drăguţă.

Étienne şi cu mine am discutat rar despre ea înainte, dar acum complet tabu. Ceea ce mă tortureazǎ, pentru că de când ne-am întors. După vacanţa de iarnă, ei par să aibă din nou probleme. Ca o obsedată, ţin socoteala serilor pe care le petrece cu mine, şi a serilor pe care petrece cu ea. Eu sunt câştigătoare.

Deci de ce nu renunţă la ea? De ce, de ce, de ce?

Mă chinuie până mă prăbuşesc, până când presiunea lăuntrică devine insuportabilă, încât trebuie să vorbesc cu cineva, altminteri risc să explodez. O aleg pe Meredith. După câte văd eu, şi ea e obsedată de situaţie la fel de mult ca şi mine. Suntem la ea în dormitor, şi mă ajută să scriu un eseu despre porcuşorul meu de Guineea pentru ora de franceză. Poartă pantaloni scurţi de fotbal, cu un pulover de caşmir, şi cu toate că e o înfăţişare caraghioasă, este înduioşător de tipic pentru Meredith. Face, de asemenea, abdomene. De plăcere.

— Bun, dar ăsta-i prezentul, zice ea. Nu îl hrăneşti pe Căpitan Jack cu un morcov *chiar acum.*

— Oh. Aşa e.

Am notat ceva, dar nu-mi stă mintea la verbe. Încerc să mă gândesc cum să aduc vorba, ca din întâmplare, despre Étienne.

— Citeşte-mi din nou. Ooo, şi ia-ţi vocea aceea amuzantă! Acel ton fals franţuzesc cu care ai comandat *café crème* deunăzi, când am fost la noul local cu St. Clair.

Accentul meu franţuzesc prost n-a fost intenţionat, dar m-am repezit asupra portiţei pe care mi-o deschidea.

— Ştii, e ceva, mm, mă tot întreb.

Sunt conştientă de semnul luminos de deasupra capului meu, semnalând evidentul: ÎL IUBESC PE ÉTIENNE! Continui totuşi.

— De ce el şi Ellie sunt tot împreună? Vreau să spun, abia de se mai văd. Nu-i aşa?

Mer se opreşte la jumătatea unui abdomen şi… m-a prins. Ştie că sunt şi eu îndrăgostită de el.

Dar apoi o văd chinuindu-se să răspundă şi îmi dau seama că e la fel de captivă în dramă cum sunt şi eu. Nici măcar n-a observat tonul ciudat al vocii mele.

— Da.

Se lasă încet la podea.

— Dar nu e chiar atât de simplu. Sunt împreună de-o veşnicie. Practic sunt un cuplu de mult căsătorit. Şi, în plus de asta, sunt amândoi cu adevărat… precauţi.

— Precauţi?

— Da. Ştii tu. St. Clair nu zgâlţâie barca. Şi Ellie la fel. I-a luat secole să-şi aleagă o universitate, dar şi atunci a ales una care e la numai câteva cartiere distanţă. Vreau să spun, Parsons e o şcoală prestigioasă şi toate cele, dar ea a ales-o pentru că era familiară. Şi acum, cu mama lui St. Clair, cred că lui îi e frică să nu mai piardă pe încă cineva. Totodată, ea nu o rupe cu el, nu acum când mama lui are cancer. Chiar dacă nu mai e o relaţie sănătoasă.

Apăs în neştire butonul pixului din mână. *Clic-clic-clic-clic-clic-clic.*

— Deci crezi că sunt nefericiţi?

Ea oftează.

— Nu nefericiţi, dar… nici fericiţi. Destul de fericiţi, bănuiesc, înţelegi ceva din ce spun?

Înţeleg. Şi urăsc asta. *Clic-clic-clic-clic-clic-clic.*

Vrea să însemne că nu pot să-i spun nimic lui, pentru că aş risca prietenia noastră. Va trebui să continui să mă port ca şi când nimic nu s-a schimbat, şi nu simt nimic mai mult pentru el decât simt pentru Josh. Care, în ziua următoare, e neatent la lecţia noastră de istorie pentru a suta mia oară la rând. Are un roman grafic, *Good-bye, Chunky Rice,* de Craig Thompson, ascuns în poală. Josh mâzgăleşte ceva în caietul de schiţe de sub el. Ia notiţe, dar nu despre căderea Bastiliei.

Josh şi Rashmi au o nouă izbucnire la prânz. Nimeni nu-şi mai face griji că Étienne o să abandoneze şcoala, dar Josh

chiuleşte cu o frecvenţă alarmantă. Nici temele nu şi le mai face. Şi cu cât Rashmi îl împinge mai mult de la spate, cu atât mai îndârjit se opune el.

Professeur Hansen se plimbă prin faţa sălii de clasă. E un omuleţ scund, cu ochelari groşi şi păr rar, care-i flutură în jurul capului ori de câte ori bate în băncile noastre pentru a întări ideile. Ne predă părţile murdare ale istoriei şi nu ne obligă niciodată să memorăm datele. Pot să înţeleg de ce Étienne e interesat de materia asta, când are un astfel de profesor de patru ani.

Mi-aş dori să pot înceta să mă întorc mereu cu gândul la Étienne.

Mă uit la cei din jurul meu şi descopăr că nu sunt singura răvăşită de hormoni. Emily Middlestone s-a aplecat să ridice o gumă de şters căzută pe jos, iar Mike Reynard s-a uitat cu jind la sânii ei. Scabros. Ce păcat pentru el că ea e interesată de prietenul lui cel mai bun, Dave. Guma căzuse dinadins, dar Dave nu băgase de seamă. Ochii lui privesc peste toată scena, urmărindu-l pe profesorul Hansen.

Dave observă că mă uit la el şi se îndreaptă în scaun. Întorc repede capul. Emily mă fulgeră cu privirea, iar eu îi zâmbesc sec. Ea se întorsese din vacanţă cu o şuviţă în păr. E roz, şi restul părului e blond, aşa că nu e *chiar* ca mine. Măcar atât.

Profesorul Hansen relatează detaliile execuţiei reginei Maria Antoaneta. Nu mă pot concentra. Étienne şi cu mine o să ne ducem la film, după ore. Şi, okay, vin şi Josh şi Rashmi – Mer nu poate pentru că are antrenament la fotbal – şi totuşi asta face ca scorul de săptămâna aceasta să fie Anna: 4, Ellie: 1. Profesorul bate într-o altă bancă, iar capul roşcat din stânga mea tresare şi scapă hârtiile pe jos.

Mă aplec să o ajut să le adune şi sunt surprinsă să descopăr o pagină întreagă de mâzgălituri ale unui tatuaj familiar. Îmi ridic ochii, mirată, iar faţa i se face la fel de roşie ca şi părul. Arunc o privire spre Josh, apoi ridic o sprânceană la ea. Ochii ei se cască de groază, dar eu clatin din cap şi zâmbesc. N-o să spun.

Cum o cheamă? Isla. Isla Martin. Stă la acelaşi etaj ca şi mine, dar e atât de liniştită, încât uneori uit de ea. Va trebui să fie mai îndrăzneaţă dacă îi place de Josh. Amândoi sunt timizi. E păcat, pentru că ar arăta bine împreună. Probabil s-ar certa mai puţin decât el şi Rashmi. Oare de ce oamenii potriviţi nu ajung împreună niciodată? De ce le e atât de teamă oamenilor să părăsească o relaţie, chiar dacă îşi dau seama că nu merge?

Încă mai meditez la aceasta din urmă, în timp ce Étienne şi cu mine aşteptăm în faţa uşii lui Josh, de la primul etaj, gata să mergem la film. Étienne îşi lipeşte urechea de uşa lui Josh, dar apoi sare îndărăt de parcă ar fi călcat pe jar.

— Ce e?

El se strâmbă.

— Au făcut-o din nou.

Îl urmez afară din cămin.

— Rashmi e înăuntru?

— Tocmai şi-o trăgeau, zice el pe şleau. Mai degrabă nu-i întrerup.

Mă bucur că merge înaintea mea, ca să nu-mi poată vedea faţa. Nu că eu sunt gata să mă culc cu oricine – nu sunt – dar încă e bariera asta stupidă între noi. Sunt întotdeauna *conştientă* de ea. Iar acum mă gândesc din nou la Étienne şi Ellie. Degetele lui mângâindu-i umărul gol. Buzele ei întredeschise pe gâtul lui gol. *Nu te mai gândi la asta, Anna.*

Încetează, încetează, ÎNCETEAZĂ!

Schimb subiectul, aducând vorba despre mama lui. A terminat tratamentele, dar n-o să ştim dacă tumoarea s-a dus, decât în martie. Doctorii trebuie să aştepte până când radiaţiile îi părăsesc organismul înainte să-i poată face teste. Étienne e întotdeauna prins între îngrijorare şi speranţă, aşa că eu îl îndrept către speranţă ori de câte ori e posibil.

Ea se simte bine azi, prin urmare şi el la fel. Îmi spune ceva despre medicaţia ei, dar atenţia mea oscilează când îi studiez profilul. Sunt aruncată brusc înapoi la Ziua

Recunoştinţei. Aceleaşi gene, acelaşi nas, conturate pe fundalul întunericului din dormitorul meu.

Doamne, ce frumos e.

Mergem la cinematograful nostru preferat, cel pe care l-am poreclit „Cinematograful Mama şi Tata Baset”. E doar la câteva străzi distanţă şi are doar o singură sală. E condus de domnul care îl plimbă pe Pouce, câinele din patiserie. De fapt nu cred că există şi o „mamă” prin preajmă – stăpânul lui Pouce e mai degrabă un individ de genul „Tata şi Tata” – dar este totuşi o poreclă potrivită. Intrăm, iar domnul prietenos şi demn din spatele ghişeului ne întâmpină cu:

— *Jo-ja! Atlanna, jo-ja!*

Eu îi zâmbesc. Mi-am exersat franceza cu el, iar el şi-a exersat engleza, îşi aduce aminte că sunt din Atlanta, Georgia (Jo-ja!), şi purtăm iarăşi o scurtă conversaţie despre vreme. Apoi îl întreb dacă Pouce e un câine fericit şi dacă lui, domnului, îi place să mănânce mâncare bună. Cel puţin încerc.

Filmul din după-amiaza asta e *Vacanţa la Roma,* iar, în afară de noi, sala e goală. Étienne îşi întinde picioarele şi se relaxează în fotoliul său.

— Bine, o să încerc o dată. Să fii rău…

— *Niciodată n-a părut mai atrăgător.*

— Da!

Ochii îi strălucesc. Asta este unul dintre jocurile noastre preferate, în care unul dintre noi creează începutul unui slogan clişeu, iar celălalt îl sfârşeşte.

— Cu prieteni ca aceştia…

Îşi potriveşte vocea după tonul meu sumbru şi răspunde:

— *Cine are nevoie de duşmani?*

Când râsul meu răsună până la pereţii tapetaţi, Étienne se străduieşte să-şi ţină expresia imobilă. Nu reuşeşte şi rânjetul i se lărgeşte din cauza asta. Priveliştea îmi face inima să tresalte, dar trebuie să fi făcut o mutră nepotrivită, pentru că el îşi acoperă gura.

— Nu te mai holba.

— Ce?

— La dinţii mei. Te holbezi la dinţii mei de jos.

Râd din nou.

— De parcă aş avea eu dreptul să râd de dinţii cuiva. Pot să scuip apă la distanţe incredibile prin strungăreaţă mea, ştii. Bridge obişnuia să mă necăjească tot tim…

Mă opresc brusc, simţindu-mă rău. Încă n-am vorbit cu Bridgette.

Étienne îşi lasă mâna jos de la gură. Expresia lui e serioasă, poate chiar defensivă.

— *Mie* îmi place zâmbetul tău.

Şi mie îmi place al tău.

Dar n-am curajul s-o zic cu voce tare.

capitolul treizeci şi trei

Fata de la biroul de recepţie îmi zâmbeşte când mă vede.

— Am un colet pentru tine!

Uşile căminului Résidence Lambert se deschid din nou şi prietenii mărşăluiesc în urma mea. Fata îmi întinde o cutie mare, maronie, iar eu semnez fericită de primire.

— De la mama ta? întreabă Mer.

Obrajii îi sunt trandafirii de la ger.

— Da!

Azi e ziua mea. Şi ştiu precis ce e înăuntru. Duc cutia nerăbdătoare spre canapelele din lobby şi caut cu privirea ceva cu care s-o deschid. Josh scoate cheia camerei lui şi sfâşie banda adezivă.

— AHH! exclamă el.

Rashmi, Mer şi Étienne se uită înăuntru, iar eu îi privesc cu bucurie triumfătoare.

— Nu! zice Mer.

— Da, zic eu.

Étienne ridică o cutie mai mică, verde.

— Prăjituri?

Josh i-o smulge din mână.

— Nu orice fel de prăjituri, bunul meu prieten englez. *Thin Mints*[36].

Se întoarce spre mine:

— Pot să deschid asta?

— Bineînţeles!

În fiecare an, familia mea îmi sărbătoreşte ziua de naştere cu regal de prăjituri de la Girl Scout, în loc de tort. Sincronizarea e întotdeauna perfectă.

Rashmi scoate o cutie de Lemon Chalet Cremes.

— Mama ta e nemaipomenită.

---

[36] Una din multele tipuri de prăjituri vândute de Girl Scout (Fetele cercetaşi), ca principalul mijloc de colectare de fonduri pentru unităţile lor locale.

— Ce-i atât de special la… Tagalongs? întreabă Étienne, inspectând o altă cutie.

— TAGALONGS?

Mer i-o smulge din mâini.

— Sunt doar cele mai gustoase fursecuri de pe întreaga planetă, îi explic eu lui Étienne. Le vând numai în perioada asta a anului. N-ai auzit de prăjiturelele de la Girl Scout?

— A zis cineva prăjiturele de la *Girl Scout?*

Sunt surprinsă s-o descopăr pe Amanda Spitterton-Watts privind peste umărul meu. Ochii i se fac cât cepele când îmi vede proviziile.

— Prăjiturele de la Girl Scout?

Încă o faţă apare în spatele nostru, purtând o expresie familiară de confuzie. E a lui Cheeseburger. Amanda îşi pungeşte buzele a dezgust şi se întoarce înapoi la mine.

— *Trebuie* să-mi dai şi mie o Thin Mint, zice ea.

— Ăă, da. Sigur, zic eu.

Josh se strâmbă, dar eu îi dau una, totuşi. Amanda îşi înfige dinţii în biscuitul de ciocolată şi se prinde de braţul lui Étienne. Scoate un geamăt de plăcere. El încearcă să o îndepărteze, dar ea îl strânge mai tare. Îşi linge buzele. Sunt uimită că nu are firimituri pe buze. Cum a făcut asta?

— Ai *gustat* vreodată una dintr-astea? îl întreabă ea pe el.

— Da, minte el.

Rashmi pufneşte în râs.

Aud o tuse în spatele meu, unde îl descopăr pe Cheeseburger uitându-se neliniştit la cutia mea. Arunc o privire veninoasă la Amanda, Atingătoarea de Braţ, şi scot un pumn întreg de Thin Mints.

— Ia de-aici, Cheeseburger.

El se uită la mine surprins, dar e drept că aşa se uită el mereu.

— Uau. Mulţumesc, Anna.

Cheeseburger ia prăjiturelele şi porneşte împleticit spre scări. Josh e oripilat:

— *Deceledai?*

— Zău, aşa! Mer îi aruncă Amandei o privire enervată. Hai să mergem într-un loc retras.

Înşfacă pachetul şi îl cară sus, în camera ei. Întotdeauna pregătită, are lapte proaspăt în minifrigider. Îmi urează toţi la mulţi ani şi ciocnim paharele. După care ne îndopăm până crăpăm.

— Mmm. Étienne geme de pe podea. Tagalongs.

— Ţi-am spus eu, zice Mer, lingându-şi crema de ciocolată cu alune de pe inele.

— Îmi pare rău că nu ţi-am cumpărat nimic. Rashmi se prăbuşeşte. Dar mulţumesc că ai împărţit cu noi.

Îi zâmbesc.

— Şi eu sunt fericită.

— De fapt, Étienne se ridică în picioare, plănuisem să-ţi dau asta la cină, dar presupun că acum e un moment la fel de bun ca oricare altul.

Caută în rucsacul lui.

— Dar tu urăşti zilele de naştere! spun eu.

— Nu-mi mulţumi încă. Şi nu le urăsc, numai că nu mi-o serbez pe a mea. Scuze că nu e împachetat.

Îmi întinde un caiet cu spirală.

Sunt nedumerită.

— Mm… mulţumesc.

— E pentru stângaci. Vezi?

El îl întoarce în partea cealaltă.

— Ăla al tău vechi e aproape plin cu note şi recenzii de filme, aşa că m-am gândit că o să ai nevoie curând de unul nou.

Nimeni nu-şi aminteşte vreodată că sunt stângace. Mi se ridică un nod în gât.

— E perfect.

— Ştiu că nu e mult…

— Nu. E perfect. Mulţumesc.

Îşi roade unghia degetului mic şi zâmbim unul la altul.

— O, St. Clair. Ce drăguţ, zice Josh.

Étienne îi azvârle una dintre pernele lui Mer în cap.

— Deci, nu mi-ai explicat niciodată şi mie, zice Rashmi, care-i treaba cu astea? Cu recenziile?

— Oh, îmi smulg privirea de la Étienne. E ceva ce am vrut întotdeauna să fac. Îmi place să vorbesc despre filme. Şi e greu să intri în sistem – e ca un fel de slujbă pe viaţă – aşa că trebuie să exersez cât de mult pot.

— De ce nu vrei să te faci regizor? Sau scenarist, sau actriţă, sau ceva? întreabă ea. Nimeni nu vrea să fie critic, e ciudat.

— Nu e ciudat, zice Étienne. Eu cred că e mişto.

Ridic din umeri.

— Îmi place să... îmi exprim opiniile. Posibilitatea de a convinge pe cineva de ceva e chiar grozavă. Şi, nu ştiu, obişnuiam să stau de vorbă cu un mare critic în Atlanta – locuia lângă cinematograful din cartierul meu, aşa că obişnuia să meargă acolo pentru vizionări – şi mi s-a lăudat odată despre cum nu exista nicio femeie critic faimoasă, pentru că femeile sunt prea blegi. Că dau patru stele oricărui film prost. Şi eu vreau să-i dovedesc că nu-i adevărat.

Mer rânjeşte.

— Bineînţeles că nu-i adevărat.

Étienne se ridică în capul oaselor.

— Nu cred că din cei care te cunosc e cineva care să spună că e uşor să câştige o recenzie bună de la tine.

Mă uit la el, buimăcită.

— Asta ce înseamnă?

— Oaah! cască Josh, fără să caşte într-adevăr. Deci care-i planul?

Aştept ca Étienne să-mi răspundă, dar el tace. Mă întorc spre Josh, distrată.

— Hm?

— Hai să nu stăm aici toată seara. Hai să ieşim.

Nu se referă la filme. Mă foiesc stingherită.

— Îmi place să stau aici.

Ochii lui Josh strălucesc:

— Anna. Te-ai îmbătat vreodată?

— Bineînţeles, mint eu.

Dar o roşeaţă în obraji îmi distruge apărarea. Toţi strigă.

— Cum ai putut să ajungi la jumătatea anului şcolar fără să fi băut nimic? întreabă Rashmi.

Mă foiesc în loc.

— Eu doar… nu beau. Încă mi se pare ilegal.

— Eşti în Franţa, zice Josh. Ar trebui măcar să încerci.

Iar acum sar toţi în sus. Ai fi crezut că au dat toţi în mintea copiii lor.

— DA! Hai s-o îmbătăm pe Anna! spun ei.

— Nu ştiu…

— Nu s-o îmbătăm, Étienne zâmbeşte. E singurul care încă mai stă jos. Doar… s-o binedispunem. S-o facem fericită.

— La mulţi ani beţi, zice Josh.

— Fericiţi, repetă Étienne. Haide, Anna. Ştiu locul perfect unde să sărbătorim.

Şi din cauză că el a făcut propunerea, gura mea răspunde înainte de-a o face creierul meu.

— Okay.

Stabilim să ne întâlnim mai târziu, în seara aceea. Ce-a fost în capul meu? Mai degrabă aş fi stat în cameră şi aş fi ţinut un maraton Michel Gondry[37]. Sunt un ghem de nervi şi îmi ia secole până găsesc ceva de îmbrăcat. Garderoba mea nu e tocmai prevăzută cu haine pentru frecventarea barurilor. Când în sfârşit cobor în lobby, toată lumea e deja acolo, chiar şi Étienne. Sunt surprinsă că n-a întârziat, ca de obicei. Stă cu spatele la mine.

— Bine, zic eu. Să înceapă petrecerea.

La sunetul vocii mele, se întoarce. Iar capul aproape că-i sare de pe gât. Sunt în fustă scurtă. E prima oară când port una aici, dar ziua mea mi se pare o ocazie nimerită.

— Uuu, Anna! Rashmi se preface că-şi potriveşte ochelarii pe nas. De ce ascunzi chestiile alea?

---

[37] Producător şi scenarist francez, câştigător al premiului Oscar. S-a remarcat prin stilul vizual inventiv şi punerea în scenă deosebită.

Étienne se holbează la picioarele mele. Îmi strâng teatral haina pe lângă mine, iar el tresare şi se ciocneşte de Rashmi.

Poate că ea are dreptate. Poate ar trebui să port fuste mai des.

capitolul treizeci şi patru

Trupa din club cântă rock atât de tare, cu *riff*-uri ţipătoare de chitare, bubuituri furioase de tobă şi versuri zbierate, încât abia îmi mai aud gândurile. Tot ce ştiu e că mă simt bine. Cu adevărat bine. De ce n-am mai băut până acum? Am fost aşa o idioată – nu-i mare scofală. Acum înţeleg perfect de ce bea lumea. Nu sunt sigură *ce* am băut, dar ştiu că era ceva cu aromă de fructe. A început prin a fi dezgustător, dar cu cât am băut mai mult, cu atât mai bun a devenit. Sau mai puţin am observat eu. Ceva de genul ăsta. Frate, mă simt ciudat. Puternică.

Unde-i Étienne?

Cercetez încăperea întunecată, printre corpurile care dansează ale tinerilor parizieni deziluzionaţi, descărcându-şi mânia cu o doză sănătoasă de punk rock franţuzesc. Îl descopăr în sfârşit, sprijinindu-se de un perete şi discutând cu Mer. De ce vorbeşte cu ea? Ea râde şi îşi scutură părul cârlionţat. Şi apoi îi atinge braţul.

Meredith s-a transformat într-o Atingătoare de Braţ. Nu pot să cred.

Mai înainte să ştiu, picioarele îmi lansează restul trupului către ei. Muzica pulsează prin venele mele. Mă împiedic de picioarele unui tip. El înjură în franceză, iar eu mormăi nişte scuze şi mă clatin mai departe. Care-i problema lui? Étienne. Trebuie să vorbesc cu Étienne.

— Hei! îi strig în faţă şi el se eschivează.

— Drace, Ana. Eşti okay? Cât ai băut? întrebă Mer.

Flutur din mână. Trei degete. Patru degete. Cinci. Ceva de genul ăsta.

— Dansează cu mine, îi spun lui Étienne.

El e surprins, dar îi dă lui Mer să-i ţină berea. Ea îmi aruncă o privire urâtă, dar nu-mi pasă. El e mai mult prietenul meu decât al ei. Îl apuc de mână şi îl trag pe ring. Cântecul se schimbă în ceva şi mai gălăgios, iar eu mă las purtată de el. Étienne îmi urmăreşte corpul cu ochii.

Găseşte ritmul şi ne mişcăm împreună. Încăperea se învârteşte cu noi. Părul lui e asudat. Părul meu e asudat. Îl trag mai aproape, iar el nu protestează. Mă las mişcându-mă pe ritmul muzicii în josul trupului lui. Când mă ridic, el are ochii închişi şi gura uşor întredeschisă.

Ne potrivim aplecările unul spre trupul celuilalt. Banda se lansează într-un nou cântec. Mai tare şi mai tare. Mulţimea e înnebunită. Étienne ţipă în cor cu toţi ceilalţi. Eu nu ştiu cuvintele – chiar dacă aş vorbi franceza, mă îndoiesc că aş putea desluşi versurile peste urlete – tot ce ştiu e că trupa asta e MULT MAI BUNĂ decât The Penny Dreadfuls. HA!

Dansăm până când nu mai putem. Până când gâfâim cu respiraţia tăiată, hainele ne sunt fleaşcă şi noi abia mai putem sta în picioare. El mă conduce la bar, iar eu mă agăţ de tejghea cu toată energia care a mai rămas în mine. El cade lângă mine. Râdem. Mie îmi dau lacrimile de atâta râs.

O fată ciudată strigă la noi în franceză.

— Pardon?

Étienne se întoarce, iar ochii lui se deschid larg, şocaţi, când o vede. Fata are părul drept şi o faţă dură. Ea continuă să ţipe, iar eu reuşesc să prind câteva cuvinte disparate, de înjurături. El răspunde în franceză şi pot să spun după postura şi tonul vocii lui că se apără. Fata strigă din nou, îi aruncă un ultim rânjet batjocoritor, apoi se întoarce şi îşi croieşte drum prin mulţime.

— Despre ce-a fost asta? întreb eu.

— Rahat. *Rahat.*

— Cine era? Ce s-a întâmplat?

Îmi ridic părul ca să-mi aerisesc ceafă. Sunt înfierbântată. E atât de cald aici.

Étienne se bate peste buzunare, panicat.

— La dracu. Unde-i telefonul meu?

Eu scotocesc prin poşetă şi scot celularul meu.

— FOLOSEŞTE-L PE AL MEU! răcnesc peste muzică.

El clatină din cap.

— Nu pot să-l folosesc pe-al tău. O să-l recunoască. O să-l recunoască dracului.

Se trage cu mâinile de păr şi înainte să-mi dau eu seama, e deja pe drum spre uşă. Eu mă iau după el. Dăm buzna afară din club în noaptea îngheţată.

Cad fulgi de nea. Nu-mi vine să cred. Nu ninge niciodată în Paris! Şi ninge de ziua mea! Scot limba, dar nu-i simt. Scot limba mai mult. El încă îşi caută frenetic telefonul. În cele din urmă, şi-l găseşte într-un buzunar al hainei. Sună pe cineva, dar se pare că nu-i răspunde, pentru că el ţipă şi îl vâră la loc în buzunar.

Sar înapoi.

— Ce se întâmplă?

— Ce se întâmplă? Ce se întâmplă? Îţi spun eu ce se întâmplă. Fata aia dinăuntru, care voia să mă omoare? E colega de cameră a lui Ellie. Şi ne-a văzut dansând, şi a sunat-o şi i-a povestit totul.

— Şi ce? Dansam doar. Cui îi pasă?

— Cui îi pasă? Ellie oricum o ia razna în privinţa ta! Urăşte când suntem împreună, iar acum o să creadă că se petrece ceva…

— Mă urăşte?

Sunt confuză. Ce i-am făcut eu ei? Nici măcar n-am mai văzut-o în ultimele luni.

El ţipă din nou şi dă un şut în zid, apoi urlă de durere.

— Futu-i!

— Calmează-te! Doamne, Étienne, ce-i cu tine?

El clatină din cap şi expresia îi devine impenetrabilă.

— Nu trebuia să se sfârşească aşa.

Îşi trece o mână prin părul umed.

Ce trebuia să se sfârşească? Cu ea sau cu mine?

— Se destrăma de atâta vreme…

Oh, Doamne. Se despart?

— Dar nu sunt pregătit pentru asta, încheie el.

Inima mi se face de gheaţă. Naiba să-l ia. Serios. NAIBA SĂ-L IA.

— De ce nu, *St. Clair?* De ce nu eşti pregătit pentru asta?

El şi-a ridicat ochii spre mine când i-am rostit numele. St. Clair, nu Étienne. L-a durut, dar nu-mi pasă. El e din nou St. Clair. St. Clair care flirtează şi e prieten cu toată lumea. ÎL URĂSC. Mai înainte să-mi răspundă, mă îndepărtez împleticindu-mă pe trotuar. Nu mă mai pot uita la el. Am fost atât de proastă. Sunt aşa de idioată.

E Toph, din nou.

Strigă după mine, dar continui să merg înainte. Un picior în faţa celuilalt. Mă concentrez atât de tare la paşii mei încât intru într-un stâlp de felinar. Înjur şi-i dau un şut. Din nou şi din nou, iar deodată St. Clair mă trage înapoi, mă trage deoparte pe trotuar, iar eu dau din picioare şi ţip, şi sunt atât de obosită că nu vreau decât să mă duc ACASĂ.

— Anna. Anna!

— Ce se întâmplă? întreabă cineva.

Meredith, Rashmi şi Josh ne înconjoară. Ei când au ajuns aici? De cât timp ne privesc?

— E în regulă, zice St. Clair. E doar un pic pilită…

— NU sunt PILITĂ.

— Anna, eşti pilită, şi eu sunt pilit, iar asta e ridicol. Hai să mergem acasă.

— Nu vreau să merg acasă cu tine!

— Ce dracu' te-a apucat?

— Ce m-a apucat pe mine? Ai mult tupeu să întrebi asta.

Mă clatin spre Rashmi. Ea mă sprijină, în timp ce-i aruncă lui Josh o privire ucigaşă.

— Spune-mi doar un lucru, St. Clair. Vreau să ştiu un singur lucru.

El se uită fix la mine. Furios. Buimăcit.

Fac o pauză ca să-mi calmez vocea.

— De ce mai eşti încă împreună cu ea?

Tăcere.

— Bine. Nu-mi răspunde. Şi ştii ceva? Nu mai vorbesc cu tine niciodată. Am terminat. *Bonne nuit.*

Deja mă îndepărtez, când îmi răspunde.

— Pentru că nu vreau să fiu singur în momentul ăsta.

Vocea lui răsună în noapte.

Mă întorc ca să-l privesc o ultimă oară.
— Nu *erai* singur, măgarule.

capitolul treizeci şi cinci

— Uau, Anna. Eşti aşa de rea la beţie.

Îmi trag gluga pe cap. Rashmi vorbeşte la telefon. Mă omoară durerea de cap.

— Cât de mult aţi băut, tu şi St. Clair, aseară?

Étienne. Ce s-a întâmplat aseară? Îmi amintesc clubul. Îmi amintesc muzica şi… Se dansa acolo? Cred că se dansa… şi, oh, da, o fată ţipa la noi, şi apoi am ieşit afară şi… oh, nu.

Oh, nu – oh, nu – oh, nu.

Mă ridic în capul oaselor şi ohvaidemine capul îmi BUBUIE. Închid ochii să nu mai văd lumina usturătoare şi încet, încet, mă las să alunec iar în pat.

— Pentru că voi doi practic aţi făcut sex pe ring.

Aşa am făcut?

Deschid din nou ochii şi regret imediat.

— Cred că am răcit, orăcăi eu.

Mi-e sete. Gura mi-e uscată. Dezgustător. Am un gust ca fundul cuştii Căpitanului Jack.

— Mai degrabă e o mahmureală. Ar trebui să bei nişte apă. Dar nu prea multă, că s-ar putea să vomiţi iar.

— Iar?

— Uită-te în chiuvetă.

Gem.

— Mai bine nu.

— Josh şi cu mine te-am cărat practic acasă. Ar trebui să-mi mulţumeşti.

— *Mersi.*

Nu am chef de Rashmi în clipa asta.

— Étienne e bine?

— Nu l-am văzut. S-a dus la Ellie, noaptea trecută.

Tocmai când credeam că nu mă pot simţi mai rău. Răsucesc colţurile pernei.

— Am, ăă, i-am zis eu ceva ciudat aseară?

— În afară de faptul că te-ai purtat ca o iubită geloasă şi că ai spus că nu mai vrei să vorbeşti niciodată cu el? Nu. Absolut nimic ciudat.

Gem iarăşi când îmi povesteşte seara, lovitură cu lovitură.

— Ascultă, zice ea, la sfârşit. Care-i treaba cu voi doi?

— Ce vrei să spui?

— Ştii ce vreau să spun. Voi doi sunteţi nedespărţiţi.

— Mai puţin când e cu iubita lui.

— Exact. Deci, care-i treaba?

Gem din nou.

— Nu ştiu.

— Voi doi... ştii tu... aţi făcut ceva?

— Nu!

— Dar îţi place de el. Iar lui îi place de tine.

Mă opresc din frământat perna.

— Crezi?

— Mă laşi? Băiatul are o erecţie ori de câte ori intri tu în peisaj.

Ochii mi se deschid iar. Spune asta aşa, la figurat, sau chiar *a văzut* ceva? Nu. Concentrează-te, Anna.

— Şi atunci de ce...?

— De ce mai e cu Ellie? Ţi-a spus aseară. E singur sau cel puţin e speriat să nu fie singur. Josh a zis că, după toată treaba cu mama lui, a devenit mult prea înfricoşat să mai schimbe ceva în viaţa lui.

Deci Meredith a avut dreptate. Lui Étienne îi e frică de schimbare. De ce n-am vorbit despre asta cu Rashmi mai înainte? Acum pare evident. Bineînţeles, ea are informaţii din interior, pentru că Étienne vorbeşte cu Josh, iar Josh vorbeşte cu Rashmi.

— Chiar crezi că mă place? nu mă pot abţine.

Ea oftează.

— Anna. Te tachinează tot timpul. Este sindromul clasic de băiatul-o-trage-de-codiţe-pe-fată. Şi ori de câte ori altcineva încearcă, fie şi pe departe, să facă la fel, el întotdeauna îţi ia apărarea şi le spune s-o şteargă.

— Hm.

Ea face o pauză.

— Chiar îl placi, nu-i aşa?

Mă chinui să nu plâng.

— Nu. Nu-i aşa.

— Mincinoaso. Deci ai de gând să te trezeşti azi sau ce? Trebuie să mănânci ceva.

Mă învoiesc să mă întâlnesc cu ea la cantină, peste o jumătate de oră, dar habar n-am de ce, pentru că în clipa în care mă dau jos din pat, nu vreau decât să mă târăsc înapoi. Mi-e greaţă, iar capul mi-l simt de parcă mi l-ar fi pocnit careva cu o bâtă de wiffleball[38]. Şi pe deasupra, în clipa asta simt şi-o pală din propriul miros. Porii îmi elimină alcool şi acreală. Părul îmi duhneşte a ţigări. Şi hainele mele. Oh, *scârbos.* Mă reped la chiuvetă, icnind în gol.

Iar atunci descopăr voma de noaptea trecută. Şi borăsc de-a binelea. Din nou.

La duş, îmi găsesc ciudate vânătăi pe picioare şi pe tălpi. N-am nicio idee de la ce. Mă aşez pe jos, în micul meu colţ cu gresie şi las apa fierbinte să curgă pe mine. Şi să curgă. Şi să curgă. Sunt cu douăzeci de minute în întârziere pentru micul dejun. Prânz. Nu contează. Parisul e acoperit cu vreo câţiva centimetri de zăpadă. Când s-a întâmplat asta? Cum am putut dormi în timpul primei ninsori? Strălucirea albă mă face să-mi acopăr ochii.

Din fericire, Rashmi e singură la masa noastră când mă împleticesc înăuntru. N-aş putea da ochii acum cu nimeni altcineva.

— Bună dimineaţa, rază de soare.

Zâmbeşte cu superioritate la părul meu ud şi la ochii umflaţi.

— Ce nu înţeleg e de ce oamenii cred într-adevăr că e distractiv să bei.

— Dar te-ai distrat când ai dansat aseară.

— Păcat că nu-mi pot aminti.

[38] Variaţiune abaseballului, practicată în special în sală. Se joacă folosind o minge uşoară, perforată, şi bâte de plastic.

Rashmi împinge o farfurie cu pâine prăjită uscată spre mine.

— Mănâncă asta. Şi bea nişte apă, dar nu prea multă. S-ar putea să vomiţi din nou.

— Am făcut-o deja.

— Păi, poate n-ai chef s-o iei de la început.

— Unde-i Josh?

Iau o mică muşcătură din pâinea prăjită. Uh. Nu mi-e foame.

— O să te simţi mai bine dac-o mănânci. Face semn din cap spre farfuria mea. Încă doarme. Nu petrecem fiecare minut împreună, ştii.

— Da. Aşa e. De-aceea tu şi eu suntem tot timpul împreună. Oops.

Obrajii măslinii ai lui Rashmi se înroşesc.

— Ştiu că o să fie un şoc pentru tine, Anna, dar nu eşti singura cu probleme. Josh şi cu mine nu suntem chiar în cea mai bună relaţie, în clipa asta.

Mă las să alunec în scaun.

— Îmi cer iertare.

Ea bate darabana pe capacul sucului ei.

— Mă rog.

— Deci… ce se întâmplă?

Îmi ia un minut s-o tot îmbii, dar odată ce se porneşte, e ca ruperea unui zăgaz. Se dovedeşte că ei doi se ceartă mai des decât aş fi crezut. Pe chiulurile lui Josh. Pe dădăceala ei. Ea crede că el e supărat pentru că va pleca, anul viitor, iar el nu. Cu toţii vom pleca la colegiu, iar el nu.

Nu m-am gândit la asta înainte.

Şi ea e supărată din pricina surorii ei mai mici, Sanjita, care se învârte în gaşca Amandei, şi e îngrijorată pentru fratele ei, Nikhil, care e bruscat de colegi şi mânios pe părinţii ei că nu încetează să-l compare cu sora lor mai mare, Leela, care a fost şefa de promoţie de la Şcoala americană în urmă cu doi ani. Iar Mer e întotdeauna prea ocupată cu fotbalul ca să aibă timp de stat cu ea, Étienne şi

cu mine suntem totdeauna amici la cataramă, şi... ea şi-a mai pierdut şi cea mai bună prietenă.

Ellie încă n-a sunat-o.

Tot timpul cât ea se descarcă, mă simt groaznic. Nu mi-am dat seama niciodată că ea n-avea pe nimeni cu care să vorbească. Vreau să spun, ştiu că Ellie a fost cea mai bună prietenă a ei, care nu s-a mai arătat pe aici în ultima vreme, dar cumva am uitat că asta însemna că Rashmi nu mai avea pe nimeni altcineva. Sau poate am presupus că Josh era de ajuns.

— Dar o să trecem noi şi peste asta, zice ea despre relaţia lor.

Încearcă să nu plângă.

— Întotdeauna trecem. Doar că e greu.

Îi întind un şerveţel, iar ea îşi suflă nasul.

— Mulţumesc.

— Bineînţeles. Mulţumesc pentru pâinea prăjită.

Ea îmi zâmbeşte cu jumătate de gură, care însă îi dispare când observă ceva în spatele meu. Mă întorc în scaun, urmărindu-i privirea. Şi acolo e el.

Părul îi e complet în dezordine şi poartă tricoul cu Napoleon, care e mai mototolit ca niciodată. Îşi târşâie picioarele către Monsieur Boutin cu o farfurie cu... pâine prăjită. Arată ca şi când n-a dormit de o săptămână. Şi e încă frumos. Inima mea se sfărâmă.

— Ce să spun? Ce ar trebui să-i spun?

— Respiră adânc, zice Rashmi. Trage adânc aer în piept.

Respiratul e imposibil.

— Dacă n-o să vrea să-mi vorbească? I-am spus că nu mai vorbesc niciodată cu el.

Ea se întinde peste masă şi mă strânge de mână.

— Eşti bine. Iar el vine încoace, deci acum vă las. Poartă-te firesc. Eşti *bine.*

Corect. Sunt bine. Corect.

Înaintarea lui până la masa noastră e chinuitor de lentă. Închid ochii. Îmi fac griji că n-o să stea cu noi, că într-adevăr n-o să-mi mai vorbească niciodată, când tava lui

zdroncăne pe masă, vizavi de mine. Nu-mi amintesc ultima oară când n-a stat lângă mine, dar e okay. Câtă vreme e aici.

— Bună, zice el.

Deschid ochii.

— Bună.

— Fir-ar! zice Rashmi. Trebuie să trec pe la Josh. I-am spus c-o să-l trezesc înainte să mănânc, dar am uitat cu desăvârşire. Ne vedem mai târziu!

Şi se îndepărtează de parcă am fi contagioşi. Mă joc cu pâinea prăjită împingând-o prin farfurie. Mai încerc o muşcătură. Icnesc. Étienne tuşeşte.

— Te simţi bine?

— Nu. Tu?

— Mă simt ca dracu'.

— Arăţi ca dracu'.

— Zice câinele plouat.

Râd oarecum. El ridică din umeri oarecum.

— Mulţumesc frumos, Étienne.

El îşi împunge pâinea prăjită, dar n-o ridică.

— Deci sunt „Étienne" din nou?

— Ai prea multe nume.

— N-am decât un nume. Numai lumea îl desparte ciudat.

— Mă rog. Da. Eşti Étienne din nou.

— Bine.

Mă întreb dacă interacţiunea asta se pune ca scuză.

— Cum a fost cu ea?

Nu vreau să-i spun numele.

— Crâncen.

— Îmi pare rău.

Şi nu-mi pare, dar am o copleşitoare poftă să-i dovedesc că mai putem încă fi prieteni. E o dorinţă sinceră în mine, o nevoie de el.

— N-am vrut să stric lucrurile, nu ştiu ce m-a apucat…

El îşi freacă tâmplele.

— Te rog nu-ţi cere scuze. Nu e vina ta.

— Dar dacă nu te-aş fi târât la dans…

— Anna, zice Étienne încet. Nu m-ai făcut să fac nimic din ceea ce n-am vrut să fac.

Faţa îmi devine incandescentă când informaţia explodează în mine ca dinamita.

Mă place. Étienne chiar mă place.

Dar de îndată ce aflu asta, devin nedumerită, buimăcită de o idee atât de cruntă încât îmi aruncă toate emoţiile în partea exact opusă a spectrului.

— Dar... eşti încă împreună cu ea?

El închide ochii, îndurerat. Nu-mi pot controla vocea.

— Ai petrecut noaptea cu ea!

— Nu!

Ochii lui Étienne se deschid brusc.

— Nu, n-am petrecut-o cu ea. Anna, n-am mai... *petrecut noaptea* cu Ellie de multă vreme.

Se uită la mine implorator.

— De dinainte de Crăciun.

— Nu înţeleg de ce nu rupi relaţia cu ea.

Plâng. Durerea de a fi atât de aproape de ceea ce vreau şi totuşi atât de departe. El arată panicat.

— Am fost cu ea foarte multă vreme. Am trecut prin multe împreună, e complicat...

— Nu e complicat.

Mă ridic şi-mi împing tava peste masă. Pâinea prăjită sare de pe farfurie şi aterizează pe podea.

— M-am oferit cu totul acolo, iar tu m-ai respins. N-am să mai fac greşeala asta a doua oară.

Mă îndepărtez furtunos.

— Anna! Anna, aşteaptă!

— Oliphant! Te simţi mai bine?

Sar înapoi, căci aproape că am intrat în Dave. El zâmbeşte. Prietenii lui, Mike şi Emily Middlestone, respectiv Fata cu Şuviţă Roz, aşteaptă lângă el, cu tăvile de prânz.

— Mm. Ce?

Mă uit înapoi şi Étienne e în picioare. Se pregătea să vină după mine, dar acum, când l-a văzut pe Dave, nu mai e sigur. Dave râde.

— Te-am văzut în lobby, aseară. Bănuiesc că nu-ţi aminteşti. Prietenii tăi se luptau să te urce în lift, aşa că i-am ajutat eu să te care.

Rashmi nu pomenise de asta.

— Ai bolborosit ceva fioros în chiuvetă.

Dave a fost în camera mea?

— Eşti okay astăzi?

Îşi dă o şuviţă de păr lăţos după ureche.

O altă privire către Étienne. Face câţiva paşi înainte, dar apoi ezită din nou. Mă întorc la Dave, cu ceva nou şi urât închegându-se în mine.

— Sunt bine.

— Bravo. Noi mergem într-un club irlandez din Montmartre, în seara asta. Vrei să vii?

Am băut destul pentru o vreme.

— Mersi, dar mai degrabă stau acasă.

— E în regulă. Poate cu altă ocazie?

Rânjeşte şi mă împunge cu degetul.

— Când o să te simţi mai bine?

Vreau să-l pedepsesc pe Étienne, să-l rănesc cum m-a rănit şi el pe mine.

— Da. Mi-ar plăcea.

Sprâncenele lui Dave se ridică, probabil surprins.

— Grozav. Atunci, mai vorbim.

Zâmbeşte din nou, şiret de data asta, apoi îşi urmează prietenii la masa lor obişnuită din celălalt capăt al sălii.

— Grozav, zice Étienne în spatele meu. A fost chiar grozav să vorbesc şi eu cu tine.

Mă răsucesc pe-un călcâi.

— Care-i problema ta? Adică tu te poţi întâlni mai departe cu Ellie, dar eu nu pot nici măcar să vorbesc cu Dave?

Étienne pare ruşinat. Se uită în jos la ghetele lui.

— Îmi pare rău.

Nici măcar nu ştiu ce să fac cu scuzele lui.

— Îmi pare rău, zice el din nou.

Şi, de data asta, uitându-se la mine. Implorându-mă.

— Şi ştiu că nu e drept să ţi-o cer, dar am nevoie de mai mult timp. Să găsesc o soluţie.

— Ai avut întregul an.

Vocea mea e rece.

— Te rog, Anna. Te rog, fii prietena mea.

— Prietena ta! Râd amar. Aşa e. Bineînţeles.

Étienne se uită la mine neajutorat. Vreau să-i spun nu, dar n-aş fi NICIODATĂ în stare să-i spun nu.

— Te rog, zice el din nou.

Îmi încrucişez braţele, apărându-mă.

— Desigur, *St. Clair.* Prieteni.

capitolul treizeci şi şase

— Nu pot să cred că ai luat prânzul cu David.

Mer îl priveşte cum se leagănă de-a lungul holului, şi clatină din cap. Ne îndreptăm în direcţie opusă, către fizică.

— Dave, o corectez eu. Ce? E un tip drăguţ.

— Dacă-ţi plac rozătoarele, zice St. Clair. Ai crede că îi e greu să mestece, cu dinţii ăia mari şi încovoiaţi.

— Ştiu că ţie nu-ţi place de el, dar ai putea măcar să încerci să fii politicos.

Mă abţin să-i amintesc că am avut deja o conversaţie despre propriii noştri dinţi mai-puţin-decât-perfecţi. Ultimele câteva săptămâni au fost groaznice. St. Clair şi cu mine suntem încă prieteni – teoretic – dar acum că *chestia* s-a întors, e chiar mai mare şi mai neplăcută decât a fost după Ziua Recunoştinţei. E atât de uriaşă încât se simte fizic, o povară reală şi fizică ne împiedică să ne apropiem.

— De ce? Vocea lui e suspicioasă. Voi doi ieşiţi împreună acum?

— Da, ne-am stabilit prima întâlnire imediat după ce mă cere de nevastă. Mă laşi? Suntem doar prieteni.

Mer rânjeşte.

— Dave nu vrea să fiţi doar prieteni.

— Hei, voi aţi înţeles care era tema noastră la engleză? întreb eu.

— Schimbător de subiect, numele tău e Anna, zice Rashmi.

Dar într-un mod prietenos. De la micul dejun de după ziua mea, lucrurile mergeau mult mai uşor între noi.

— Nu schimb subiectul. Doar că n-am auzit care era tema noastră.

— Asta-i ciudat, zice St. Clair. Pentru că te-am văzut când ai notat-o.

— Am notat-o?

— Da, zice el. E o provocare.

— Ei, haide, oameni buni, zice Mer.

Prietenii noştri s-au săturat să ne vadă certându-ne, chiar dacă nu cunosc detaliile situaţiei noastre din prezent. Ceea ce mi-ar plăcea să rămână aşa.

— Anna, e un eseu comparativ între două povestiri din *Kitchen.* Ţi-aduci aminte?

Bineînţeles că îmi aduc aminte. De fapt, chiar de-abia aşteptam tema asta. Tocmai terminaserăm de citit o carte de Banana Yoshimoto, o autoare japoneză, şi e de departe favorita mea. Ambele sale povestiri sunt despre suferinţă din dragoste şi despre doliu, dar sunt îmbibate de această... simplitate, şi de romantism. Fără să vreau mă gândesc la lucrările tatălui meu.

Şi el scrie despre dragoste şi moarte. Dar în vreme ce cărţile lui sunt lacrimogene, pline de melodramatic, Yoshimoto descrie procesele de vindecare. Şi personajele ei suferă, dar îşi duc mai departe vieţile împreună. Învaţă să iubească din nou. Povestirile ei sunt mai dure, dar de asemenea aduc mai mari satisfacţii. Personajele suferă la început şi la mijloc, dar nu la sfârşit. Există o rezolvare pozitivă.

Ar trebui să-i trimit şi tatei un exemplar prin poştă. Să-i încercuiesc finalurile fericite cu roşu.

— Ăă, zice St. Clair. O să lucrăm împreună la temă, atunci? În seara asta?

Face un efort să fie prietenos. Sună dureros. El tot încearcă, ia eu îl tot dobor la pământ.

— Nu ştiu, spun. Trebuie să mă duc să mi se ia măsurile pentru rochia de nuntă.

Pe faţa lui St. Clair pâlpâie frustrarea, dar din nu ştiu ce motiv, asta nu mă face să mă simt îndeajuns de satisfăcută. Ahh, bine.

— Desigur, zic eu. Ar fi... drăguţ.

— Da, eu trebuie să împrumut notiţele tale la algebră, zice Mer. Probabil că am scăpat ceva. Pur şi simplu nu mi-a stat mintea la lecţie azi.

— Oh, zice St. Clair, de parcă abia atunci observă că era şi ea acolo. Da. Poţi să le împrumuţi. Când ni te alături.

Rashmi zâmbeşte afectată, dar nu zice nimic. El se întoarce iar spre mine.

— Deci ţi-a plăcut cartea?

— Da.

Disconfortul zăboveşte între noi.

— Ţie?

St. Clair se gândeşte un moment.

— Îmi place cel mai mult numele autoarei, zice el, în cele din urmă. *Ba-na-na.*

— Nu-l pronunţi corect, zic eu.

El îmi dă uşor un ghiont.

— Tot îmi place cel mai mult.

— Oliphant, ce scrii la numărul nouă? şopteşte Dave.

Dăm o lucrare de control neanunţată. Nu mă descurc prea bine, pentru că nu e punctul meu tare conjugarea verbelor. Cu substantivele mă descurc – barcă, şiret, curcubeu. *Le bateau, le lacet, l'arc-en-ciel.* Dar verbele? Dacă totul ar putea fi spus numai la prezent.

Am fost la magazin ieri pentru lapte!

Aseară el a mers cu autobuzul două ore!

Acum o săptămână, i-am cântat pisicii tale pe plajă!

Mă asigur că profesoara Gillet nu se uită, înainte de a-i răspunde în şoaptă lui Dave:

— Habar n-am.

Deşi de fapt ştiu răspunsul. Doar că urăsc să trişez. El ridică şase degete şi eu clatin din cap. Şi chiar *nu* ştiu răspunsul la aceea.

— Numărul şase? şuieră el, nesigur dacă l-am înţeles.

— Monsieur Higgenbaum!

Dave se încordează, în timp ce Guillotine avansează. Ea îi ia formularul de test de sub mâini şi nu trebuie să înţeleg franceză ca să înţeleg ce îi spune. Anulat.

— Şi tu, mademoiselle Oliphant. Îmi smulge şi mie testul.

Asta-i atât de nedrept!

— Dar…

— Nu tolerez înşelăciunea.

Şi încruntătura ei e atât de severă, încât îmi vine să mă pitesc sub bancă. Se duce înapoi în faţa clasei.

— Ce dracu'? şopteşte Dave.

Îl şuşui, dar Guillotine îşi întoarce imediat capul.

— Monsieur! Mademoiselle! Am crezut că m-am făcut înţelează – nu ze vorbeşte în timpul teztelor.

— Îmi cer iertare, professeur, spun eu, în vreme ce Dave protestează că el *n-a* zis nimic.

Ceea ce e o prostie, pentru că toată lumea l-a auzit.

Şi atunci… Professeur Gillet ne dă afară.

Nu-mi vine să cred. N-am fost niciodată dată afară de la o oră. Ni se spune să aşteptăm pe hol până la sfârşitul lecţiei, dar Dave are alte planuri. Se îndepărtează în vârful picioarelor şi-mi face semn să-l urmez.

— Vino. Hai să mergem pe scări, ca să putem vorbi.

Dar eu nu vreau să merg. Suntem destul în necaz şi aşa.

— N-o să ştie. O să ne întoarcem înainte de terminarea orei, zice el. Promit.

Dave face cu ochiul, iar eu clatin din cap, dar îl urmez totuşi. De ce nu pot să spun „nu” băieţilor drăguţi? Mă aştept să se oprească odată ce ajungem la casa scărilor, dar el coboară până jos. Ieşim afară şi pe stradă.

— Mai bine, nu? întreabă el. Cine vrea să stea închis într-o zi ca asta?

E ger afară şi eu *aş fi preferat* să fiu în şcoală, dar îmi ţin gura. Ne aşezăm pe o bancă îngheţată, iar Dave sporovăieşte despre snowboarding sau schi sau ceva de genul ăsta. Eu nu sunt atentă. Mă întreb dacă profesoara Gillet îmi va permite să refac testul. Mă întreb dacă verifică holul. Mă întreb dacă nu sunt pe cale să intru într-un şi mai mare bucluc.

— Ştii, într-un fel mă bucur că ne-a dat afară, zice Dave.

— Hm?

Îmi întorc atenţia asupra lui.

— De ce?

El zâmbeşte.

— Nu te văd niciodată singură.

Şi atunci – pur şi simplu – Dave se apleacă şi ne sărutăm. Eu! Mă sărut! Cu Dave Higgenbaum! Şi e… plăcut.

O umbră cade peste noi şi mă dezlipesc de buzele lui, care deja deveniseră mai mult decât active.

— Drace, am ratat soneria? întreabă el.

— Nu, zice St. Clair. Mai aveţi cinci minute să vă bucuraţi de clănţănit din dinţi.

Mă trag înapoi, umilită.

— Ce cauţi aici?

Meredith stă în spatele lui, ţinând un teanc de ziare. Ea rânjeşte.

— Noi ar trebui să te întrebăm asta. Facem un comision pentru profesorul Hansen.

— Oh, zic eu.

— Bună, Dave, zice Mer.

El dă din cap spre ea, dar se uită la St. Clair, a cărui faţă e rece şi dură.

— Mă rog! Vă lăsăm să vă întoarceţi la… ce făceaţi.

Ochii lui Mer sclipesc şi îl trage de braţ pe St. Clair.

— Ne vedem, Anna. Pa, Dave!

St. Clair îşi înfundă mâinile în buzunare. Îmi ocoleşte privirea şi pleacă, iar stomacul mi se întoarce pe dos.

— Care-i problema tipului ăstuia? întreabă Dave.

— Cine? Étienne?

Sunt şi eu surprinsă când numele ăsta îmi iese pe gură.

— Étienne? îşi ridică el sprâncenele. Credeam că-l cheamă St. Clair.

Am vrut să-l întreb „Şi atunci de ce îi spui *tipul ăsta?”* Dar ar fi fost o grosolănie. Ridic din umeri.

— De ce-ţi pierzi vremea cu el, oricum? Fetele întotdeauna vorbesc şi vorbesc despre el, dar eu nu văd de ce e atât de grozav.

— Pentru că e amuzant, zic eu. E într-adevăr un tip drăguţ.

Drăguţ. Aşa i-l descrisesem pe Dave lui St. Clair deunăzi. Ce era în neregulă cu mine? De parcă Dave ar semăna în vreun fel cu St. Clair. Dar el pare nemulţumit, iar eu mă

simt prost. Nu-i drept să îl laud pe St. Clair în faţa lui Dave. Nu după ce l-am sărutat. Dave îşi îndeasă mâinile în buzunare.

— Ar trebui să ne întoarcem.

Urcăm fără chef la etaj şi eu mi-o imaginez pe profesoara Gillet aşteptându-ne, cu fumul ieşindu-i pe nări ca un dragon înfuriat. Dar când ajungem, holul e pustiu. Arunc o privire pe geamul uşii, în timp ce ea-şi termină discursul. Mă vede şi dă din cap.

Nu-mi vine să cred.

Dave a avut dreptate. Nici n-a bănuit că am plecat.

capitolul treizeci şi şapte

Okay, deci Dave nu e la fel de atrăgător ca St. Clair. E cumva deşirat, iar dinţii sunt cam încovoiaţi, în schimb nasul bronzat-dar-pistruiat este frumuşel. Şi îmi place cum îşi dă părul miţos la o parte din ochi, şi zâmbetul lui provocator încă mă prinde cu garda jos. Şi, cu siguranţă, este *un pic* imatur, dar nici pe departe ca prietenul lui, Mike Reynard, care întotdeauna vorbeşte de sânii Fetei cu Şuviţă Roz. Chiar şi când ea e la câţiva paşi şi l-ar putea auzi. Cu toate că nu cred că Dave va fi vreodată entuziasmat de o carte de istorie sau va purta o căciulă caraghioasă tricotată de mama lui, important este următorul lucru: Dave e disponibil. St Clair, nu.

A trecut o săptămână de când ne-am sărutat, iar acum ne întâlnim regulat. Oarecum. Am făcut câteva plimbări, el mi-a făcut cinste cu vreo câteva mese, şi ne-am giugiulit în diverse locuri de prin campus. Dar eu nu mă amestec cu prietenii lui, iar el nu se amestecă niciodată cu ai mei. Ceea ce e bine, pentru că ei mă tachinează fără încetare despre Dave.

Trândăvesc cu ei în lobby. E vineri seara, târziu, aşa că aici nu mai e altă lume. Nate e în spatele biroului de la recepţie, pentru că angajaţii obişnuiţi sunt în grevă. Cineva e întotdeauna în grevă la Paris; era obligatoriu să se întâmple şi aici, mai devreme sau mai târziu. Josh o schiţează pe Rashmi, care vorbeşte la telefon cu părinţii ei în hindi, iar St. Clair şi Meredith se verifică reciproc cu întrebări pentru testul la istorie. Eu îmi verific e-mailul. Sunt surprinsă când apare unul de la Bridgette. Nu mi-a mai scris de aproape două luni.

Ştiu că nu vrei să auzi de mine, dar m-am gândit să încerc o ultimă oară. Îmi pare rău că nu ţi-am spus despre Toph. Mi-a fost teamă, pentru că ştiam cât de mult îl plăceai. Sper că într-o zi o să înţelegi că n-am vrut să te

rănesc. Şi sper că al doilea semestru al tău în Franţa merge bine. Sunt încântată că mai sunt numai două luni până la absolvire şi abia aştept balul! SAPA are un bal? Te duci cu cineva? Ce s-a întâmplat cu englezul? Mie îmi suna ca o situaţie de mai-mult-decât-prieteni. Oricum. Îmi pare rău şi sper că tu eşti bine. Şi n-am să te mai sâcâi. Şi nu am folosit niciun cuvânt elevat pentru că ştiu că urăşti asta.

— Eşti bine, Anna? întreabă St. Clair.

— Ce?

Trântesc capacul de la laptop.

— Arăţi de parcă s-ar fi închis cinematograful Mama şi Tata Basetului, zice el.

Bridgette şi Toph se duc la balul absolvenţilor. De ce sunt supărată? Nu mi-a păsat niciodată de balul absolvenţilor. Dar or să facă fotografii dintr-alea ca pentru portofel. El o să fie îmbrăcat într-un smoching pe care o să-l transforme în stil punk rock cu ace de siguranţă şi alte alea, iar ea o să poarte una dintre acele rochii vintage fabuloase, iar el o să aibă mâinile pe talia ei, într-o poză cam nenaturală, şi or să fie imortalizaţi împreună pentru eternitate. Iar eu n-am să mă duc niciodată la bal.

— Nu-i nimic. Sunt bine.

Stau cu spatele la el şi îmi şterg ochii.

St. Clair se ridică.

— Cum nu-i nimic? Plângi.

Uşa de la intrare se deschide, iar nivelul decibelilor creşte când sosesc Dave, Mike şi trei fete junioare. Au băut şi râd tare. Emily Middlestone, Fata cu Şuviţă Roz, e agăţată de braţul lui Dave. Una dintre mâinile lui se odihneşte dezinvolt pe talia ei. Fotografia de absolvire. Junghiul de gelozie mă ia prin surprindere.

Obrajii lui Emily sunt îmbujoraţi şi râde mai tare decât oricine. Mer mă înghionteşte cu vârful pantofului. Ceilalţi, până şi Josh şi Rashmi, urmăresc situaţia cu interes. Îmi

deschid din nou laptopul, hotărâtă să nu arăt într-atât de agasată cât mă simt.

— Anna!

Dave îmi face semn cu mâna într-un mod exagerat, bombastic. Lui Emily îi cade faţa.

— Ai ratat!

O dă la o parte şi se clatină spre mine, cu braţele căzute pe lângă corp. Arată ca un pui proaspăt tăiat, cu aripi nefolositoare.

— Ştii cafeneaua cu vitrină albastră? Le-am furat mesele şi scaunele de afară şi le-am aşezat în fântână. Ar fi trebuit să vezi ce mutre au făcut chelnerii când le-au descoperit. A fost grozav!

Mă uit la picioarele lui Dave. Sunt, într-adevăr, ude.

— Ce faci? Se trânteşte lângă mine. Îţi verifici e-mailul?

St. Clair pufneşte cu dispreţ.

— Dă-i flăcăului o medalie pentru aptitudini deosebite de detectiv.

Prietenii mei rânjesc batjocoritor. Sunt din nou stingherită, şi pentru Dave, şi pentru mine. Dar Dave nici măcar nu se uită la St. Clair, ci continuă să zâmbească.

— Ei bine, am văzut laptopul, şi am văzut drăguţa încruntătură care înseamnă că se concentra foarte tare, şi am pus lucrurile cap la cap…

— NU! îl opresc eu pe St. Clair, care deschisese gura să mai spună ceva.

El tace, surprins.

— Vrei să vii sus? întreabă Dave. O să trândăvim în camera mea, o vreme.

Probabil ar trebui să mă duc. El *este* într-un fel iubitul meu. În plus sunt supărată pe St. Clair. Căutătura lui ostilă nu mă face decât şi mai hotărâtă.

— Sigur.

Dave sare şi mă saltă şi pe mine în picioare. Calcă peste cartea lui St. Clair, iar St. Clair chiar arată gata de a comite un omor.

— E doar o carte, zic eu.

Se strâmbă, cu dezgust.

Dave mă conduce la etajul al cincilea. Etajul lui St. Clair. Uitasem că erau vecini. Camera lui se dovedeşte a fi cea mai… americană încăpere pe care am văzut-o în Paris. Pereţii sunt acoperiţi cu postere vulgare – „99 de Sticle de bere pe Perete”, *Reefer Madness,* o femeie cu sâni enormi în costum de baie alb. Şanţul dintre sâni îi e acoperit cu nisip, şi ea e bosumflată, de parcă ar spune: „Poţi *să crezi* aşa ceva? Nisip! La plajă!”

Fetele se îngrămădesc pe patul nefăcut al lui Dave. Mike se aruncă peste ele, iar ele ţipă şi îl bat. Eu ezit în prag, până când Dave mă trage înăuntru şi în poala lui. Stăm pe scaunul de la biroul lui. Mai intră un băiat în cameră. Paul? Pete? Ceva de genul ăsta. Una dintre junioare, o fată cu părul negru şi blugi mulaţi, se întinde, într-o mişcare destinată să-i arate inelul din buric lui Paul/Pete. Oh, mă laşi.

Grupul se divide, iar oamenii se sărută. Emily nu are partener, aşa că pleacă, dar nu înainte de a-mi arunca o altă privire câinoasă. Limba lui Dave e în gura mea, dar nu mă pot relaxa, pentru că salivează în seara asta. Mâna i se strecoară sub bluza mea şi se odihneşte pe şalele mele. Arunc o privire la mâna cealaltă şi-mi dau seama că nu e cu mult mai mare decât a mea. Are mâini de băieţel.

— Trebuie să mă uşurez.

Mike Reynard se ridică în picioare, dând-o la o parte pe fata din seara asta, care se rostogoleşte pe podea. Mă aştept să iasă din cameră, dar, în schimb, el face un lucru de neiertat. Se descheie la pantaloni – chiar în faţa noastră, a tuturor – *şi face pipi în duşul lui Dave.*

Şi nimeni nu spune nimic.

— N-ai de gând să-l opreşti?

Dar Dave nu-mi răspunde la întrebare. Capul i-a căzut pe spate şi are gura deschisă. *A adormit?*

— Toată lumea urinează în duşuri.

Mike îşi încreţeşte buzele la mine.

— Ce, tu aştepţi la rând la baie?

Lupt să-mi înfrâng dezgustul în timp ce cobor în goană treptele. Ce-a fost în capul meu? Poate că tocmai am contractat un număr oarecare de boli care pun viaţa în pericol. În niciun caz Dave nu şi-a curăţat vreodată camera. Îmi aduc aminte de camera ordonată, plăcută a lui St. Clair, şi sunt geloasă pe Ellie într-un mod cu totul nou. St. Clair nu şi-ar atârna niciodată un poster cu sticle de bere şi n-ar face petreceri house în camera lui, nici nu şi-ar folosi duşul ca toaletă.

Cum de-am ajuns eu cu Dave? N-a fost niciodată o decizie, pur şi simplu s-a întâmplat. Şi sunt cu el numai pentru că sunt furioasă pe St. Clair? Gândul mă face să tresar. Acum mă simt ruşinată şi deopotrivă proastă. Duc mâna după lănţişorul de la gât şi intru în panică.

Cheia. Nu mai am cheia.

Unde am lăsat-o? Înjur, pentru că în niciun caz n-o să mă întorc în camera lui Dave. Poate că e la parter. Sau poate că n-am luat-o deloc, în primul rând. Asta înseamnă că va trebui să mă duc la recepţie? Doar că – înjur din nou – sunt în grevă. Ceea ce înseamnă că va trebui să mă duc la Nate, ceea ce înseamnă că va trebui să-l trezesc în toiul nopţii. Ceea ce înseamnă că se va înfuria pe mine.

Uşa lui Mer se deschide brusc. E St. Clair.

— Noapte bună, zice el, închizând uşa.

Ea strigă noapte bună după el. El se uită furios la mine şi eu dau înapoi. A ştiut că eram aici, afară.

— Tu şi Higgenbaum v-aţi distrat bine? mă zeflemiseşte el.

Nu vreau să vorbesc despre Dave. Vreau să-mi găsesc afurisita de cheie de la cameră şi vreau ca St. Clair să plece.

— Da. Grozav. *Mulţumesc.*

St. Clair clipeşte.

— Plângi. Asta-i a doua oară în seara asta.

Un nou ton în vocea lui:

— Ţi-a făcut vreun rău?

Îmi şterg ochii.

— Ce?

— Îl UCID pe nenorocitul ăla…

E deja la jumătatea drumului spre scări, înainte să-l pot trage înapoi.

— Nu!

St. Clair se uită la mâna de pe braţul lui şi eu îi dau grăbită drumul.

— Am rămas pe-afară. Sunt doar supărată pentru că mi-am pierdut idioţenia de cheie.

— Oh.

Stăm acolo pentru câteva clipe, neştiind ce să facem mai departe.

— Mă duc la parter.

Îi ocolesc privirea.

— Poate am lăsat-o acolo.

St. Clair mă urmează şi sunt prea obosită să protestez. Ghetele lui răsună pe scările pustii. *Clamp. Clamp. Clamp.* Lobby-ul e întunecat şi gol. Vântul de martie zăngăneşte uşile de sticlă de la intrare. El pipăie pe perete şi aprinde o lumină. E o lampă Tiffany, cu libelule roşii, cu ochi turcoaz, bulbucaţi. Încep să ridic pernele canapelei.

— Dar ai stat pe jos, tot timpul, zice el.

Mă gândesc. Are dreptate. Îmi arată către un fotoliu.

— Ajută-mă să ridic ăsta. Poate e sub el.

Îl mutăm. Nicio cheie.

— N-ai fi putut s-o laşi sus?

E încurcat, aşa că înţeleg că se referă la camera lui Dave.

— Nu ştiu. Sunt atât de obosită.

— Vrei să verificăm?

Ezită.

— Sau… să verific eu?

Clatin din cap un nu şi sunt uşurată când el nu insistă. Şi el pare uşurat, de asemenea.

— Nate?

— Nu vreau să-l trezesc.

— Ai putea…

St. Clair îşi muşcă unghia degetului mare. E nervos.

— Ai putea dormi în camera mea. Eu o să dorm pe podea, aşa că poţi să dormi în pat. Nu trebuie să, ăă, dormim împreună. Din nou. Dacă nu vrei tu.

Asta e a doua oară, în afară de unul dintre e-mailurile de Crăciun, când vreunul dintre noi a pomenit de acel weekend. Sunt înmărmurită. Ispita îmi face tot trupul să ardă de dorinţă, dar dintr-o mie de motive e o idee proastă.

— Nu. E… mai bine aş termina cu asta acum. Pentru că tot va trebui să-l văd pe Nate dimineaţă şi atunci ar trebui să-i explic… că am fost în camera ta.

E dezamăgit? Stă un moment până răspunde.

— Atunci vin cu tine.

— Nate o să fie furios. Ar trebui să te duci la culcare.

Dar el se duce până la uşa lui Nate şi bate. Peste un minut, Nate deschide uşa. E desculţ şi poartă un tricou vechi şi boxeri. Eu îmi întorc privirea, stingherită. El îşi scarpină capul ras.

— Hm?

Mă uit la covorul cu modele în carouri.

— Am rămas pe-afară.

— Mmm?

— Şi-a uitat cheia în cameră, zice St. Clair. Ar putea s-o împrumute pe cea de rezervă?

Nate oftează, dar ne face semn să intrăm. Apartamentul lui e mai mare decât camerele noastre, cu o baie privată, o cameră de zi şi o bucătărie mărime completă (deşi mică, după standardele americane), pe lângă un dormitor separat. Îşi târşâie picioarele până la un bufet de lemn din camera lui de zi. Este plin de chei de alamă atârnate în cuie, cu câte un număr pictat cu auriu deasupra fiecăreia. O ia pe 408 şi mi-o întinde mie.

— Vreau asta înapoi înainte de micul dejun.

— Bineînţeles.

Strâng cheia atât de tare, încât dinţii ei îmi intră în palmă.

— Îmi cer iertare.

— Afară! zice el şi ne grăbim să ieşim pe hol.

Zăresc pentru o clipă bolul cu prezervative, care îmi reînvie altă amintire tulburătoare de la Ziua Recunoştinţei.

— Vezi? St. Clair stinge lampa cu libelule. N-a fost aşa de groaznic.

Lobby-ul învăluit din nou în întuneric, singura lumină venind de la screen saverul computerului de pe biroul de recepţie. Mă împleticesc înainte, pipăind pereţii pentru orientare. St. Clair se ciocneşte de mine.

— Scuze, zice el.

Îi simt răsuflarea caldă pe gâtul meu. Dar nu-şi schimbă poziţia corpului. Stă aproape în spatele meu, în timp ce bâjbâim pe hol.

Mâna mea loveşte uşa casei scărilor. O deschid şi ne ducem mâinile la ochi, la brusca strălucire. St. Clair o închide în urma noastră, dar nu urcăm. El e încă lipit de mine. Mă întorc. Buzele lui sunt la doar o răsuflare distanţă de ale mele. Inima îmi bate atât de tare încât practic îmi sparge pieptul, dar el se clatină şi se dă înapoi.

— Deci, tu şi Dave sunteţi…?

Mă uit lung la mâinile lui, odihnindu-se pe uşă. Nu sunt mâini de băieţel.

— Am fost, zic eu. Nu mai suntem.

El stă puţin, apoi face din nou un pas înainte.

— Şi presupun că n-o să-mi spui despre ce a fost vorba în e-mailul acela de mai devreme?

— Nu.

Încă un pas mai aproape.

— Dar te-a supărat. De ce nu vrei să-mi spui?

Fac un pas înapoi.

— Pentru că este stingheritor şi nu e treaba ta.

St. Clair îşi încreţeşte fruntea, nemulţumit.

— Anna, dacă nu-i poţi spune celui mai bun camarad al tău ce te deranjează, atunci cui îi *poţi* spune?

Şi pur şi simplu a trebuit să mă forţez să nu izbucnesc în plâns a treia oară. Pentru că, în pofida tuturor gafelor şi a ostilităţii, el încă mă mai consideră cea mai bună prietenă a

lui. Constatarea îmi produce mai multă uşurare decât mi-aş fi putut imagina. Mi-a lipsit. Urăsc să fiu supărată pe el. Înainte să mă gândesc, cuvintele mi se revarsă din gură, despre Bridge şi Toph şi balul de absolvire, şi el ascultă cu atenţie, fără să-şi ia ochii de la mine.

— Şi eu n-am să mă duc niciodată la vreunul! Când tata m-a înscris aici, mi-a răpit şi asta.

— Dar… balurile de absolvire sunt lamentabile.

St. Clair e nedumerit.

— Credeam că te bucuri că noi nu avem aşa ceva.

Ne-am aşezat împreună pe prima treaptă de jos.

— M-am bucurat. Până acum.

— Dar… Toph e un labagiu. Îl urăşti. Şi Bridgette!

Mi-aruncă o privire.

— Încă o urâm pe Bridgette, nu-i aşa? N-am ratat eu nimic?

Clatin din cap.

— Încă o uram.

— Bun, deci e o pedeapsă potrivită. Gândeşte-te la asta, ea o să se împopoţoneze într-una dintre monstruozităţile alea de satin pe care nicio fată cu capul pe umeri nu le-ar purta vreodată, şi or să-şi facă apoi împreună una dintre fotografiile alea oribile…

— Fotografia, gem eu.

— Nu. Sunt *groaznice,* Anna.

Şi pare sincer revoltat.

— Atitudinile inconfortabile şi înfiorătoarele sloganuri. O Noapte de Neuitat. Momentul Magic…

— Din Ce Sunt Făcute Visele.

— Exact.

Mă înghionteşte cu cotul.

— Oh, şi nu uita fotografia pentru brelocul comemorativ. Bridgette sigur o să-şi cumpere unul. Şi cu ăsta o să-l facă pe Toph să se simtă stingherit, iar el o s-o rupă cu ea, şi asta o să fie tot. Fotografia de la balul de absolvire va fi ruinătoare pentru ei.

— Dar tot or să se gătească.

— Dar tu urăşti să te găteşti.

— Şi tot or să danseze.

— Tu dansezi aici! Ai dansat pe biroul de la recepţie de Ziua Recunoştinţei.

Râde.

— Nicio şansă ca Bridgette să danseze pe un birou la balul de absolvire.

Încerc să rămân supărată.

— Doar dacă e pulbere.

— Exact.

— Cum probabil va fi.

— Nu încape „probabil”. Va fi torpilată de nu va şti de ea.

— Deci o să fie de-a dreptul stânjenitor când o să-şi verse cina…

El ridică mâinile.

— Oribila mâncare de la balul de absolvire! Cum am putut să uit? Pui cauciucat, sos de grătar la sticlă…

— …pe pantofii lui Toph.

— *Mortificator,* zice el. Şi se va întâmpla în timpul şedinţei foto, garantez.

În sfârşit schiţez un zâmbet, iar el rânjeşte.

— Aşa mai vii de-acasă.

Ne susţinem unul altuia privirea. Zâmbetul lui se îmblânzeşte şi mă înghionteşte din nou. Îmi sprijin capul pe umărul lui, în timp ce luminile de pe casa scărilor se sting. Sunt toate cu stingere automată.

— Mulţumesc, Étienne.

Înţepeneşte când îşi aude prenumele. Prin întuneric, îi iau o mână în poală şi o strâng tare. El îmi răspunde tot cu o strângere de mână. Unghiile lui sunt roase din carne, dar îi iubesc mâinile.

Sunt exact de mărimea potrivită.

capitolul treizeci şi opt

Acum ştiu de ce oamenii vorbesc mereu despre cum arată Parisul primăvara. Frunzele sunt strălucitor de verzi când apar, castanii sunt plini de muguri roz, iar aleile sunt mărginite cu lalele galben-lămâie. Oriunde mă uit, parizienii zâmbesc. Şi-au schimbat fularele de lână cu eşarfe mai subţiri, mai uşoare, mai delicate. În *Jardin du Luxembourg,* Grădinile Luxemburgului, e mare aglomeraţie azi, dar e plăcut. Toată lumea e fericită pentru că e prima zi călduroasă a anului. N-am mai văzut soarele strălucind de luni de zile.

Dar eu sunt recunoscătoare din alt motiv.

În dimineaţa asta, Étienne a primit un telefon. Susan St. Clair nu o să devină protagonistă într-un roman de James Ashley. Tomografia a fost curată – nicio urmă de cancer. O să fie în continuare testată la fiecare trei luni, dar în clipa asta, în momentul acesta, mama lui este vie în cel mai deplin sens al cuvântului.

Suntem în oraş să sărbătorim.

Étienne şi cu mine stăm întinşi pe marginea lui Grand Bassin, un bazin octogonal, popular pentru bărcuţele cu pânze de jucărie. Meredith joacă într-un meci de fotbal în ligă, pe un teren în sală, pe partea cealaltă a străzii, iar Josh şi Rashmi îl urmăresc. L-am urmărit şi noi, o vreme. Ea e fantastică, dar atenţia noastră asupra sporturilor organizate n-a durat prea mult. După cincisprezece minute, Étienne îmi şoptea la ureche şi mă îndemna cu sprâncenele ridicate.

Nu mi-a luat mult să mă las convinsă. O să ne întoarcem după o vreme, să prindem finalul.

E ciudat că mă aflu pentru prima oară aici, pentru că parcul e lipit de Cartierul Latin. Mi-a scăpat. Până acum, Étienne mi-a arătat o şcoală apicolă, o livadă, un teatru de păpuşi, un carusel şi o curte cu domni absorbiţi în jocul de *boules,* un fel de popice pe iarbă. A spus că suntem în cel

mai frumos parc din tot Parisul, dar eu cred că e cel mai frumos parc din lume. Mi-aş dori să-l fi putut aduce şi pe Seany aici.

O micuţă barcă cu pânze trece uşor prin spatele nostru, iar e suspin fericită.

— Étienne?

Stăm întinşi unul lângă celălalt, sprijiniţi de bordura bazinului. E îşi schimbă poziţia, iar piciorul lui îşi găseşte un loc confortabil lipit de mine. Ochii noştri sunt închişi.

— Hm? întreabă el.

— E cu muuult mai bine aici decât la un meci de fotbal.

— Mm, nu-i aşa, totuşi?

— Suntem atât de stricaţi, zic eu.

El mă pălmuieşte cu mână leneşă şi râdem încet. La un moment dat, mai târziu, îmi dau seama că mă strigă pe nume.

— Mce?

Trebuie să fi aţipit.

— E o barcă cu pânze în părul tău.

— Hm?

— Am spus: „E o barcă cu pânze în părul tău”.

Încerc să-mi ridic capul, dar cade brusc înapoi, îngreunat. Nu glumea. Un băiat agitat cam de vârsta lui Seany se apropie, vorbind în franceză accelerată. Étienne râde când eu încerc să-mi scot pânza jucăriei din cap. Barca se răstoarnă, iar părul meu se înmoaie în Bassin. Băiatul strigă la mine.

— Alo, ajutor!

Arunc o privire exasperată la Étienne, al cărui râs s-a transformat într-un acces de chicoteli nestăpânite. Se ridică anevoie, în timp ce băiatul întinde mâna la părul meu, trăgând de încurcăleala udă.

— AU!

Étienne se răsteşte la el, iar băiatul îmi dă drumul. Degetele lui Étienne îmi cuprind capul, în timp ce lucrează delicat să-mi scoată pânza, sforile şi lemnul din păr. Îi întinde barca înapoi băiatului şi-i mai zice şi altceva, de

data asta pe un ton mai potolit, sper că avertizându-l să-şi ţină barca departe de trecătorii nevinovaţi. Băiatul îşi strânge jucăria la piept şi o zbugheşte.

Îmi storc părul.

— Uhh.

— E o apă foarte curată! rânjeşte el.

— Nu mă îndoiesc.

Dar mă încântă că ştie ce gândesc.

— Haidem!

Se ridică şi îmi oferă mâna. I-o iau şi mă ajută să mă salt în picioare. Mă aştept să-mi dea drumul, dar n-o face. În schimb, mă conduce într-un loc sigur, departe de bazin.

E drăguţ să ne ţinem de mână. Plăcut.

Aş vrea ca prietenii să se ţină de mână mai des, cum fac unii copii pe care-i văd pe stradă. Nu înţeleg de ce trebuie să creştem şi să devenim jenaţi de asta. Ne aşezăm în iarbă, sub o coroană de copac cu flori roz. Arunc o privire în jur după Poliţiştii Ierbii, cu şepcile lor mici ca de mecanici de locomotivă, întotdeauna porniţi să dea cetăţenii la o parte de pe pajişti, dar nu-i văd. Étienne e un bun talisman norocos când vine vorba de astfel de lucruri. Părul meu picură, udându-mi bluza la spate, dar, cumva, nu e foarte rău, în clipa asta.

Încă ne ţinem de mână.

Okay, ar trebui să ne dăm drumul. Acesta este momentul în care ar fi normal să ne dăm drumul la mâini.

De ce oare n-o facem?

Îmi silesc privirea să rămână spre Grand Bassin. Şi el face la fel. Nu urmărim bărcile. Mâna lui e fierbinte, dar nu-mi dă drumul. Şi atunci… se mută mai aproape. Doar puţin. Arunc o privire în jos şi văd că spatele bluzei lui s-a ridicat, expunând o fâşie de piele netedă şi palidă.

Este cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată.

El se mută din nou, iar corpul meu răspunde în acelaşi fel. Suntem braţ lipit de braţ, picior lipit de picior. Mâna lui o striveşte pe a mea, sugerându-mi să mă uit la el.

Mă uit.

Ochii întunecaţi ai lui Étienne îi cercetează pe ai mei.

— Ce facem?

Vocea lui e gâtuită. E atât de frumos, atât de perfect. Sunt ameţită. Inima îmi bate cu putere, pulsul mi-o ia la goană. Îmi întorc faţa spre a lui, iar el îmi răspunde cu o întoarcere la fel de înceată spre a mea. Închide ochii. Buzele noastre se ating uşor.

— Dacă-mi ceri să te sărut, am s-o fac, zice el.

Degetele lui îmi mângâie partea interioară a încheieturii mâinii şi iau foc.

— Sărută-mă, zic.

O face.

Ne sărutăm ca nebunii. De parcă de asta ar depinde vieţile noastre. Limba lui se strecoară în gura mea, blând dar provocator, şi nu seamănă cu nimic din ceea ce am experimentat vreodată, şi deodată înţeleg de ce oamenii descriu sărutatul ca topire, pentru că fiecare centimetru pătrat al trupului meu se dizolvă într-al lui. Îmi strecor degetele în părul lui, trăgându-l mai aproape. Venele îmi zvâcnesc şi inima îmi explodează. Niciodată n-am mai vrut pe cineva astfel. Niciodată.

El mă împinge şi ajungem întinşi pe iarbă, continuând în faţa copiilor cu baloanele lor roşii, şi a oamenilor vârstnici în costumele lor ecosez, şi a turiştilor cu hărţile lor laminate – şi nu-mi pasă, nu-mi pasă de niciunii dintre ei.

Tot ce vreau este Étienne.

Greutatea corpului său peste al meu e extraordinară. Îl simt – pe tot – apăsat peste mine, şi mă îmbăt de mirosul cremei lui de ras, al şamponului său şi de acel miros în plus care este doar… al lui. Cel mai încântător miros pe care mi l-am putut vreodată imagina.

Vreau să-l respir, să-l ling, să-l mănânc, să-l sorb. Buzele lui au gust de miere. Faţa lui are un început de barbă ţepoasă şi îmi râcâie pielea, dar nu-mi pasă, nu-mi pasă deloc. E minunat să-l simt. Mâinile lui sunt peste tot şi nu

contează că gura lui e deja peste a mea, îl vreau mai aproape, mai aproape, mai aproape.

Şi atunci se opreşte. Instinctiv. Corpul îi e rigid.

— Cum *ai putut?* strigă o fată.

capitolul treizeci şi nouă

Primul meu gând e Ellie.

Ellie ne-a găsit şi o să mă strângă de gât cu mâinile ei, chiar aici, cu păpuşarul, căluţii caruselului şi apicultorii, toţi ca martori. Gâtul meu se va face vineţiu, n-o să mai pot respira şi o să mor. Iar ea o să meargă la puşcărie şi o să-i scrie lui Étienne scrisori psihotice pe pergament făcut din piele uscată, pentru tot restul vieţii lui. Dar nu e Ellie. E Meredith.

Étienne sare ca arcul de pe mine. Ea îşi întoarce capul în altă parte, dar nu înainte de-a observa că plânge.

— Mer!

Ea o ia la fugă mai înainte să mai pot spune altceva. Mă uit la Étienne, iar el se scarpină în cap, nevenindu-i să creadă.

— Rahat, zice el.

— Rahat e foarte corect, zice Rashmi.

Sunt surprinsă să descopăr că şi ea, şi Josh sunt aici, de asemenea.

— Meredith, gem eu. Ellie.

Cum am putut lăsa să se întâmple asta? El are o iubită şi amândoi avem o prietenă care e îndrăgostită de el – secretul care nu e un secret şi nici n-a fost vreodată.

Étienne se ridică repede în picioare. Bluza lui e plină de iarbă uscată. Şi apoi o şterge. Aleargă după Meredith, strigând-o pe nume. Dispare după un pâlc de copaci, iar Josh şi Rashmi vorbesc, dar nu le pricep vorbele.

Adică Étienne tocmai m-a părăsit? Pentru *Meredith?*

Nu pot înghiţi. Am o gheară în gât. Nu numai că am fost prinsă cu cineva cu care nu aveam niciun drept să mă sărut – şi nu numai că fusese cel mai grozav moment din viaţa mea – dar el m-a şi respins.

În faţa tuturor.

E o mână în faţa mea şi, ca prin ceaţă, o urmăresc cu ochii până la încheietură, până la cot, până la tatuajul cu un

craniu şi două oase încrucişate, până la umăr, până la gât, până la faţă. Josh. El mă ia de mână şi mă ajută să stau în picioare. Obrajii îmi sunt uzi şi nici nu-mi amintesc c-aş fi început să plâng.

Josh şi Rashmi nu vorbesc, doar mă conduc pe o bancă. Mă lasă să bolborosesc că nu ştiu cum s-a întâmplat, şi că n-am vrut să fac rău nimănui, şi că vă rog nu-i spuneţi lui Ellie. Apoi că nu pot să cred că i-am făcut asta lui Mer, şi că ea n-o să-mi mai vorbească niciodată, şi că nu sunt surprinsă că Étienne a fugit, pentru că sunt atât de îngrozitoare. Oribilă. Cea mai rea.

— Anna. *Anna!* mă întrerupe Josh. Dacă aş avea un euro pentru fiecare lucru prostesc pe care l-am făcut, aş putea cumpăra Mona Lisa. O să fii bine. O să fiţi bine amândoi.

Rashmi îşi încrucişează braţele.

— Buzele tale nu erau singurele care lucrau acolo, în iarbă.

— Meredith, ea e atât… Mă înec. De drăguţă.

Iar cuvântul ăsta. Atât de nepotrivit.

— Cum am putut să-i fac asta ei?

— Da, este drăguţă, zice Rashmi. Şi a fost cam de tot rahatul din partea voastră să faceţi asta tocmai acum. Ce te-ai gândit?

— N-am *gândit,* s-a întâmplat pur şi simplu. Am stricat totul. Ea mă urăşte. Étienne mă urăşte!

— St. Clair în mod sigur nu te urăşte, zice Josh.

— Deşi dacă eu aş fi Meredith, l-aş urî pe el. Rashmi se încruntă. Îi face avansuri de mult prea multă vreme.

Josh e indignat.

— Nici măcar o dată nu i-a dat impresia că o plăcea mai mult ca pe o prietenă.

— Da, dar niciodată n-a descurajat-o!

— Este cu Ellie de un an şi jumătate. Aş zice că asta e îndeajuns de descurajator… Oh. Scuze, Anna.

Eu plâng cu sughiţuri.

Ei stau cu mine pe bancă până când lumina soarelui se ascunde în spatele copacilor, iar atunci mă conduc înapoi

din *le jardin* la Résidence Lambert. Când ajungem, lobby-ul e gol. Toată lumea e încă afară, bucurându-se de vremea frumoasă.

— Trebuie să stau de vorbă cu Mer, zic eu.

— Oh, nu, nu trebuie, zice Rashmi. Mai las-o puţin.

Mă strecor în camera mea, mustrată astfel, şi îmi scot cheia. În noaptea în care am pierdut-o, de fapt mi-o lăsasem în cameră. Beatles-ii bubuie prin peretele dintre Mer şi mine şi îmi amintesc de prima mea noapte aici. Oare *Revolution* acoperă sunetul plânsului ei? Îmi pun cheia la loc sub bluză şi mă arunc pe pat. Mă ridic şi încep să mă plimb prin cameră, apoi mă întind iarăşi.

Nu ştiu ce să fac.

Meredith mă urăşte. Étienne a dispărut şi nu ştiu dacă mă place sau mă urăşte, sau crede că a făcut o greşeală sau ce altceva. Să-l sun? Dar ce să-i spun? „Bună, sunt Anna. Fata cu care tocmai te-ai giugiulit în parc şi apoi ai abandonat-o? Vrei să pierdem vremea împreună?” Dar *trebuie* să ştiu de ce a plecat. *Trebuie* să ştiu ce gândeşte despre mine. Mâinile îmi tremură când formez numărul.

Drept în căsuţa vocală. Mă uit la tavan. O fi sus? Nu pot să-mi dau seama. Muzica lui Mer e prea tare ca să aud paşi, aşa că va trebui să urc până acolo. Mă uit în oglindă. Ochii sunt umflaţi şi roşii, părul arată ca un cocoloş de bufniţă, regurgitat.

Respiră. S-o luăm pe rând.

Spală-ţi faţa. Perie-ţi părul. Spală-te pe dinţi, ca măsură suplimentară.

Respiră din nou. Deschide uşa. Urcă un etaj. Stomacul mi se frământă când bat la uşa lui. Nu răspunde nimeni. Îmi lipesc urechea de desenul lui cu tricornul lui Napoleon, încercând să aud ceva în camera lui. Nimic. Unde e? Unde *e?*

Mă întorc la etajul meu, iar vocea iritantă a lui John Lennon încă mai tună pe tot holul. Picioarele mi se mişcă mai greu când trec prin faţa camerei ei. Trebuie să-mi cer

iertare, nu-mi pasă ce zice Rashmi, dar Meredith e furioasă când deschide uşa.

— Splendid. Tu eşti.

— Mer… îmi pare atât de rău.

Scoate un hohot de râs neplăcut.

— Da? Arătai chiar plină de părere de rău cu limba înfiptă până-n gâtul lui.

— Îmi pare rău.

Mă simt atât de neputincioasă.

— S-a întâmplat.

Meredith îşi strânge mâinile în pumni, care sunt ciudat de lipsite de inele. Nici machiaj nu are. De fapt, e complet răvăşită. N-am văzut-o niciodată arătând altfel decât dichisită.

— Cum ai putut, Anna? Cum ai putut să-mi faci asta?

— Eu… eu…

— Tu ce? Ştiai ce simt pentru el! Nu-mi vine să cred!

— Îmi pare rău, zic iarăşi. Nu ştiu ce-a fost în mintea noastră…

— Da, ei bine, nu mai contează, oricum. Nu ne va alege pe niciuna dintre noi.

Inima mi se opreşte.

— Ce? Ce vrei să spui?

— M-a prins din urmă. Mi-a spus că pentru el n-a contat.

Faţa i se roşeşte.

— Şi apoi s-a dus la Ellie. E acolo chiar în clipa asta.

Totul se înceţoşează.

— S-a dus la Ellie?

— Exact cum face întotdeauna când e în încurcătură.

Vocea ei devine batjocoritoare.

— Ei, acum cum ţi se pare? Nu mai e excitant, ei?

Şi îmi trânteşte uşa în faţă.

Ellie. A ales-o pe Ellie. *Din nou.*

Dau fuga la baie şi ridic capacul toaletei. Aştept să-mi deşert prânzul, dar stomacul doar mi se revoltă, aşa că pun la loc capacul şi aşez pe el. Ce naiba e cu mine? De ce trebuie întotdeauna să îndrăgostesc de băiatul nepotrivit?

N-am vrut ca Étienne să fie un alt Toph, dar este. Numai că e mult mai rău, pentru că pe Toph doar îl plăceam.

Şi pe Étienne îl iubesc.

Nu pot să mai dau ochii cu el. Cum aş putea să mai dau ochii el? Vreau să mă duc înapoi în Atlanta, vreau la mama. Gândul mă face să mă ruşinez mai tare. Când ai optsprezece ani, n-ar trebui să mai ai nevoie de mama. Nu ştiu de cât timp stăteam în baie, dar dintr-odată îmi dau seama de strigăte iritate pe hol. Cineva buşeşte în uşă.

— Doamne, o să stai acolo *toată noaptea?*

Amanda Spitterton-Watts. De parcă lucrurile nu puteau să nu fie mai rele.

Îmi verific înfăţişarea în oglindă. Ochii mei arată de parcă am confundat Visine-ul cu sucul de zmeură, iar buzele îmi sunt umflate ca muşcate de viespi. Deschid robinetul pe care scrie *froid* şi îmi stropesc faţa cu apă rece. Un prosop de hârtie aspru ca să mă şterg, apoi îmi ascund faţa cu mâna, în timp ce evadez spre camera mea.

— Bună, *bulimico,* zice Amanda. Te-am auzit, ştii.

Mi se zbârleşte spinarea. Mă întorc şi ochii ei palizi se deschid, cu inocenţă, deasupra nasului ca un cioc. E şi Nicole de faţă, laolaltă cu sora lui Rashmi, Sanjita, şi… Isla Martin, mărunţica junioară cu păr roşu. Isla stă mai în spate. Ea nu face parte din grupul lor, doar aşteaptă la coadă pentru toaletă.

— Îşi vomita *categoric* cina. Uitaţi-vă la faţa ei. E *dezgustătoare.*

Nicole chicoteşte.

— Anna întotdeauna arată dezgustător.

Faţa mi se roşeşte, dar nu reacţionez, pentru că asta aşteaptă Nicole. Totuşi nu pot să-i ignor prietena.

— N-ai auzit nimic Amanda. Nu sunt bulimică.

— Voi aţi auzit-o pe *La Moufette* făcându-mă *mincinoasă?*

Sanjita ridică o mână cu manichiură îngrijită.

— Eu da.

Îmi vine să-i dau o palmă surorii lui Rashmi, dar mă întorc cu spatele. Nu le băga în seamă. Amanda îşi drege glasul:

— Care-i treaba cu tine şi cu St. Clair?

Încremenesc.

— Pentru că în timp ce tu *vomitai,* am auzit-o pe Rashmi, prin uşa ei, vorbind cu *lesbi.*

Mă răsucesc imediat. NU se poate să fi zis asta. Vocea ei e ca mierea otrăvită, dulce dar mortală.

— Ceva cum că voi doi v-aţi cuplat, iar acum *marea ciudată lesbiană* plângea de-i săreau ochii.

Rămân cu gura căscată. Sunt fără grai.

— Nu c-ar fi avut ea vreodată o şansă cu el, oricum, zice Nicole.

— Eu nu înţeleg nici de ce *Anna* asta crede c-ar putea avea ea vreo şansă cu el. Dave avea dreptate. *Eşti* o târfă. N-ai fost destul de bună pentru el şi *categoric* nu eşti destul de bună pentru St. Clair.

Amanda îşi dă părul pe spate.

— El e *de nota zece.* Tu eşti de doi.

Nu pot nici măcar să încep să procesez informaţia asta. Vocea îmi tremură.

— Să nu-i mai spui aşa lui Meredith niciodată.

— Ce, *lesbi?* Meredith Chevalier este o… mare… şi ciudată… LESBIANĂ!

O îmbrâncesc atât de tare că trecem amândouă prin uşa de la baie. Nicole strigă, Sanjita râde, iar Isla ne imploră să ne oprim. Încep să iasă ceilalţi din camerele lor, înconjurându-ne, făcând mişto de noi. Şi apoi cineva mă smulge la o parte de pe ea.

— Ce dracu' se întâmplă aici? zice Nate, ţinându-mă deoparte.

Ceva şiroieşte pe bărbia mea. Mă şterg şi descopăr că e sânge.

— Anna a atacat-o pe Amanda! zice Sanjita.

Isla ia cuvântul.

— Amanda a provocat-o…

— Amanda se apăra! zice Nicole.

Amanda îşi duce mâna la nas şi tresare de durere.

— Cred că mi l-a rupt. Anna mi-a rupt nasul.

Am făcut eu asta? Lacrimile îmi înţeapă obrazul. Sângele trebuie să fie de la o zgârietură pe care mi-a făcut-o Amanda cu unghiile ei.

— Aşteptăm, Mademoiselle Oliphant, zice Nate.

Eu clatin din cap, în timp ce Amanda se lansează într-o tiradă de acuzaţii.

— Destul! zice Nate.

Ea se opreşte. Noi nu l-am mai auzit niciodată pe el ridicând vocea.

— Anna, pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

— Amanda a făcut-o pe Mer… şoptesc eu.

El e furios.

— Nu aud ce zici.

— Amanda…

Dar amuţesc când îi văd buclele blonde ale lui Meredith peste toată lumea din grup. Nu pot s-o spun. Nu după tot ce i-am făcut ei azi. Mă uit în jos la mâinile mele şi înghit în sec.

— Îmi pare rău.

Nate oftează.

— Bine, oameni buni! Face semne spre cei de pe hol. Spectacolul s-a terminat, înapoi în camerele voastre. Voi trei!

Nate arată spre mine, Amanda şi Nicole.

— Rămâneţi pe loc. Nimeni nu se clinteşte.

— Înapoi în camerele voastre!

Sanjita iese repede, coborând pe scări, şi toţi ceilalţi se învălmăşesc să plece. Nu mai suntem decât Nate şi noi trei. Şi Isla.

— Isla, du-te înapoi în camera ta, zice el.

— Dar am fost aici. Vocea ei slabă devine mai curajoasă. Am văzut ce s-a întâmplat.

— Bine. Toate patru, la biroul directoarei.

— Dar la un doctor? scânceşte Nicole. I-a rupt fără îndoială nasul Amandei.

Nate se apleacă şi-o inspectează pe Amanda.

— Nu-i rupt, zice, în cele din urmă.

Răsuflu uşurată.

— Eşti sigur? zice Nicole. Fără îndoială ar trebui să se ducă la un doctor…

— Mademoiselle, te rog să te abţii să mai vorbeşti până ajungem la biroul directoarei.

Nicole închide gura.

Nu pot să cred. N-am fost niciodată trimisă în biroul directoarei! Directoarea mea de la Clairemont High nici măcar nu ştia cum mă cheamă. Amanda şontâcăie înainte spre lift, iar eu mă târăsc după ea, cu din ce în ce mai multă groază. În clipa în care Nate întoarce spatele la noi, ea se îndreaptă de spate, îşi îngustează ochii şi îmi mimează: *Te-ai fript. Javră.*

capitolul patruzeci

Directoarea mi-a dat detenţie.

MIE. DETENŢIE.

Amanda a primit o săptămână, dar eu am detenţie după orele de şcoală pentru următoarele două săptămâni.

— Sunt dezamăgită de tine, Anna, a zis directoarea, masându-şi tensionatul său gât de balerină. Ce va spune tatăl tău?

Tata? Cui îi pasă de tata? Ce o să spună mama? Ea o să mă omoare. O să fie atât de furioasă încât o să mă părăsească aici, întemniţată în Franţa pentru totdeauna. O să sfârşesc ca unul dintre vagabonzii ăia de pe lângă fluviul Sena care miros a subsuori şi a varză. O să fiu nevoită să-mi fierb pantofii pentru mâncare, ca Charhe Chaplin în *Goana după aur.* Viaţa mea e DISTRUSĂ.

Detenţia a fost împărţită nedrept pentru că eu am refuzat că spun ce a zis Amanda. Pentru că urăsc cuvântul ăla. De parcă a fi gay e ceva de care să-ţi fie ruşine. De parcă faptul că lui Mer îi place sportul o face automat lesbiană. Insulta nici măcar n-are logică. Dacă Meredith era lesbiană, de ce ar mai fi fost supărată pentru ce se întâmplă între Étienne şi mine? O urăsc pe Amanda.

Când directoarea a cerut să audă şi povestea lui Isla, ea m-a apărat, ceea ce a fost singurul motiv pentru care n-am primit detenţie pe tot anul. De asemenea, mi-a respectat sugestia şi nu i-a spus directoarei ce zisese Amanda despre Mer. I-am mulţumit în tăcere din ochi.

Ne-am întors la Résidence Lambert şi toată lumea era strânsă în lobby. Vestea despre bătaia noastră se răspândise, iar colegii noştri se uită după vânătăi. Ne bombardează cu întrebări, de parcă ar fi o conferinţă de presă pentru celebrităţi care s-au făcut de ruşine, dar eu nu le dau atenţie şi-mi croiesc drum printre ei. Amanda ţine deja discursul, împrăştiind varianta ei.

Mă rog. Sunt prea furioasă ca să mă ocup acum cu porcăria asta.

Trec de Dave şi de Mike, pe scări. Mike face lucrul ăla prostesc pe care îl fac toţi idioţii, izbindu-mă cu umărul ca să mă dezechilibreze.

— Care dracu'-i problema voastră? urlu eu.

Dave şi Mike schimbă rânjete surprinse, satisfăcute.

Intru furtunos în camera mea. Toată lumea mă urăşte. Étienne m-a lăsat pentru iubita lui. DIN NOU. Meredith mă urăşte, iar Rashmi şi Josh cu siguranţă nu sunt încântaţi. Dave şi Mike mă urăsc. Şi Amanda şi prietenele ei, iar acum toată lumea de la parter, de asemenea. Dacă măcar aş fi urmat sfatul lui Rashmi. Dacă măcar aş fi stat în camera mea, Mer n-ar mai fi ţipat la mine. N-aş fi ştiut că Étienne a ales-o pe Ellie. N-aş fi atacat-o pe Amanda. Şi n-aş fi avut detenţie pentru următoarele două săptămâni.

DE CE O ALEGE ÉTIENNE PE ELLIE? DE CE?

Étienne. Care are buze perfecte şi sărută perfect. Care are gust de miere. Care niciodată, niciodată, niciodată nu renunţă la iubita lui stupidă! Sar speriată la o bătaie în uşa mea. M-am ambalat în asemenea hal încât nici n-am auzit paşii.

— Anna? Anna eşti înăuntru?

Îmi stă inima. Vocea este englezească.

— Eşti bine? Amanda e jos, spunând numai draci bălţaţi. Zice că ai lovit-o tu pe ea?

Bate din nou, mai tare.

— Te rog, Anna. Trebuie să vorbim.

Deschid uşa furioasă.

— *Să vorbim?* Oh, deci acum ţi-ar plăcea să vorbim?

Étienne se holbează la mine, şocat. Ochii îmi sunt încă injectaţi, am o zgârietură de cinci centimetri pe obraz, iar corpul meu e gata de atac.

— *Anna?*

— Ce, nu te-ai gândit c-o să aflu că te-ai dus la Ellie?

E knockout.

— …Ce?

— Ei? îmi încrucişez braţele. Ai fost?

Nu se aştepta să ştiu asta.

— Da, dar... dar...

— Dar *ce?* Trebuie să crezi că sunt complet idioată, nu-i aşa? Că sunt doar un preş de la uşă, care o să te aştepte pe tine pe tuşă la nesfârşit? Că poţi continua să dai fuga înapoi la ea de fiecare dată când lucrurile devin dificile şi că eu voi fi *okay* cu asta?

— Nu e aşa!

— ÎNTOTDEAUNA e aşa!

Étienne deschide gura, dar apoi o închide brusc. Pe faţa lui expresiile trec de la îndurerat la furios de o mie de ori. Şi apoi se înăspresc. Şi apoi pleacă năvalnic.

— PARCĂ VOIAI SĂ VORBIM! spun eu.

Trântesc uşa.

capitolul patruzeci şi unu

Să vedem. Ieri, eu: (A) m-am sărutat cu cel mai bun prieten al meu, chiar dacă îmi jurasem să n-o fac niciodată, (B) am trădat-o pe-o bună prietenă prin aceeaşi sesiune de sărutări, (C) m-am luat la harţă cu o fată care era deja pornită să mi-o facă, (D) am câştigat două săptămâni de detenţie şi (E) l-am atacat verbal pe prietenul meu cel mai bun până când a fugit.

Corecţie. Până când a fugit *din nou.* Dacă ar exista o competiţie ca să se vadă cine ar putea să-şi facă mai mult rău într-o singură zi, sunt foarte convinsă că aş câştiga. Mama a scuipat flăcări când a aflat despre bătaia mea cu Amanda, iar acum sunt pedepsită acasă pentru întreaga vară. Nici măcar nu pot să dau ochii cu prietenii mei. Mi-e ruşine de ceea ce i-am făcut lui Meredith, iar Rashmi şi Josh în mod clar i-au luat partea, şi St. Clair... el nici măcar n-o să se mai uite la mine.

St. Clair. Încă o dată, nu mai e Étienne, Étienne *al meu.*

Asta doare cel mai rău.

Toată dimineaţa e hidoasă. Sar peste micul dejun şi mă strecor la engleză în ultima secundă posibilă. Prietenii mei nu dau niciun semn că ştiu de existenţa mea, dar toţi ceilalţi şoptesc şi se holbează. Bănuiesc că au trecut de partea Amandei. Sper doar că nu ştiu despre povestea cu St. Clair, ceea ce nu prea cred, având în vedere cât de tare am strigat la el pe hol, aseară. Toată ora mi-o petrec uitându-mă pe furiş la el. E atât de obosit, încât abia îşi ţine ochii deschişi şi nu cred că a făcut duş.

Dar tot e frumos. Urăsc asta. Şi mă urăsc şi pe mine că vreau cu atâta disperare să se uite la mine, şi mă urăsc şi mai tare când Amanda mă prinde trăgând cu ochiul, pentru că atunci îmi zâmbeşte cu superioritate, într-un fel care spune: „Vezi? Ţi-am *zis* eu că nu-i de nasul tău."

Şi Mer. Nici nu-i nevoie să-şi întoarcă spatele spre mine în scaun, ca St. Clair – deşi o face, amândoi o fac – pentru

că valurile ostilităţii ei mă izbesc, încă o dată şi încă o dată, toată ora. Algebra e o extensie a acestei nenorociri. Când profesorul Babineaux ne aduce temele, St. Clair întinde foile de hârtie peste cap, fără să se uite la mine.

— Mulţumesc, mormăi.

El încremeneşte, doar pentru o clipă, după care îşi reia poziţia dinainte, de rigidă ignorare a fiinţei mele.

Nu mai încerc să-i vorbesc.

Ora de franceză este previzibil rea. Dave stă cât mai departe de mine cu putinţă, dar modul în care mă ignoră este ciudat şi intenţionat. Câţiva dintre juniori mă sâcâie din cauza asta, dar nu ştiu care e problema lui Dave şi numai gândul la el mă face să mă simt prost. Le spun enervanţilor mei colegi să mă lase în pace, iar Madame Guillotine se înfurie pe mine. Nu pentru că le-am spus să mă lase în pace, ci pentru că *n-am spus-o în franceză.* Ce-are toată şcoala asta?

La prânz, sunt înapoi în cabinele de toaletă, exact ca în prima zi.

Oricum nu mi-e foame.

La fizică, sunt recunoscătoare Cerului că nu avem laborator, pentru că n-aş îndura gândul că St. Clair şi-ar găsi un nou partener. Profesorul Wakefield vorbeşte întruna despre găurile negre, ia pe la jumătatea peroraţiei lui, Amanda se întinde exagerat şi scapă o bucăţică de hârtie împăturită peste cap. Aterizează la picioarele mele. O citesc pe sub bancă.

HEI, FATĂ SCONCS, MAI PUNE-TE CU MINE O DATĂ O SĂ-ŢI DAU MAI MULT DE-O ZGÂRIETURĂ. DAVE ZICE CĂ EŞTI O TÂRÂTURĂ.

Uau. Nu pot spune că m-a mai făcut cineva aşa vreodată. Dar de ce vorbeşte Dave cu Amanda despre mine? Asta-i a doua oară când Amanda a zis ceva de genul ăsta. Şi nu pot să cred că sunt făcută târfă doar pentru că m-am *sărutat* cu cineva! Mototolesc biletul şi i-l arunc în cap. Spre

norocul sau ghinionul meu, ţintesc atât de jalnic încât lovesc în spatele scaunului ei. De-acolo ricoşează şi i se prinde în părul ei lung. Ea nu simte. Mă simt un picuţ mai bine. Biletul e în continuare prins în părul ei.

Încă acolo.

Încă... oops. Se mişcă şi cade la podea, iar profesorul Wakefield îşi alege exact acest moment să se plimbe pe interval. Oh, nu. Dacă-l găseşte şi-l citeşte cu voce tare? Chiar nu am nevoie, pe cuvânt, de o altă poreclă în şcoala asta. Lângă mine, St. Clair de asemenea e cu ochii pe bilet. Profesorul Wakefield e aproape de banca noastră, când St. Clair întinde ca din întâmplare un picior şi calcă pe bilet. Aşteaptă până când profesorul se îndepărtează înainte să recupereze biletul. Îl aud deschizând ghemotocul şi roşesc. Aruncă o privire spre mine pentru prima oară, în toată ziua. Dar tot nu spune nimic.

Josh e tăcut la istorie, dar cel puţin nu face schimb de locuri. Isla îmi zâmbeşte şi, incredibil, acest moment unic de simpatie ajută. Pentru aproape treizeci de secunde. Apoi Dave, Mike şi Emily se strâng buchet şi îmi aud numele aruncat în jur, în vreme ce se uită înapoi la mine şi râd. Situaţia, indiferent despre ce e vorba, se înrăutăţeşte.

La *La Vie* avem activitate de voie. Rashmi şi St. Clair desenează pentru orele de artă, în timp ce eu mă prefac că stau cu nasul în tema mea. Se aude un râs domol în spatele meu.

— Poate dacă n-ai fi fost aşa o uşuratică, Fată Sconcs, ai mai fi avut încă prieteni.

Amanda Spitterton-Watts, cel mai mare cliché din şcoală. Fata frumoasă şi rea. Ten perfect, păr perfect. Zâmbet de gheaţă, inimă de gheaţă.

— Care-i problema ta? întreb eu.

— Tu.

— Excelent. Mulţumesc.

Ea-şi scutură părul.

— Nu vrei să ştii ce *zice* lumea despre tine?

Nu-i răspund, pentru că ştiu c-o să-mi spună oricum. O face.

— Dave zice că te-ai *culcat* cu el numai ca să-l faci pe St. Clair *gelos.*

— CE?

Amanda râde din nou şi se îndepărtează, ţanţoşă.

— Dave a făcut bine când ţi-a dat papucii.

Sunt şocată. De parcă m-am culcat vreodată cu Dave! Iar el a spus la toată lumea că *el* a rupt relaţia cu mine? Cum îndrăzneşte? Asta crede toată lumea despre mine? Oh, Doamne, asta crede St. Clair despre mine? *St. Clair crede că m-am culcat cu Dave?*

Restul săptămânii, oscilez între disperare neagră şi furie clocotitoare. Am detenţie în fiecare după-amiază şi, de fiecare dată când merg pe holuri, îmi aud numele rostit pe tonuri înăbuşite, de bârfă. Aştept weekendul, dar se dovedeşte a fi şi mai rău. Îmi termin tema în detenţie, aşa că nu mai am nimic de făcut. Îmi petrec weekendul la filme, dar sunt atât de înnebunită că nici măcar nu mă pot bucura de asta.

Şcoala mi-a distrus plăcerea cinematografului. E oficial. Nu mai e nimic pentru care să merite să trăiesc.

Luni dimineaţă, dispoziţia mea e atât de scârboasă, încât am nesăbuitul curaj să-i aţin calea lui Rashmi la coadă, la micul dejun.

— De ce nu vorbeşti cu mine?

— Pardon? întreabă ea. *Tu* nu vorbeşti cu mine.

— Ce?

— Eu nu te-am alungat niciodată de la masa noastră. Tu n-ai mai venit.

Vocea ei e încordată.

— Dar eraţi supăraţi pe mine! Pentru... pentru ce i-am făcut lui Mer.

— Toţi prietenii se ceartă.

Îşi încrucişează braţele şi-mi dau seama că *mă* citează. Aşa spusesem toamna trecută, după ce ea se certase cu St. Clair în privinţa lui Ellie.
Ellie. Am lăsat-o baltă pe Rashmi, exact ca Ellie.
— Îmi pare rău.
Curajul îmi piere.
— Nimic nu-mi iese bine.
Braţele lui Rashmi se desprind şi se trage puţin de una din codiţe. E stingherită, o emoţie neobişnuită pentru ea.
— Doar promite-mi că, data viitoare când o mai ataci pe Amanda, chiar îi rupi ceva.
— N-am vrut!
— Calmează-te. Îmi aruncă o privire încurcată. Nu mi-am dat seama că eşti atât de sensibilă.
— Ştii, încă mai am o săptămână de detenţie pentru bătaia aia.
— Da, a fost o pedeapsă aspră. De ce nu i-ai spus directoarei ce a zis Amanda?
A fost cât pe-aci să-mi scap tava.
— Ce? De unde ştii ce a spus ea?
— Nu ştiu. Rashmi se încruntă. Dar trebuie să fie ceva serios foarte urât dacă te-a făcut să reacţionezi aşa.
Îmi feresc ochii, uşurată.
— Amanda m-a prins doar în toane rele.
Ceea ce nu era în întregime neadevărat. Îi spun comanda domnului Boutin – un castron mare de iaurt cu granola şi miere, preferatul meu – şi mă întorc din nou spre ea.
— Voi… nu credeţi ce spun Amanda şi Dave, nu-i aşa?
— Dave e un nemernic. Dacă aş fi crezut că te-ai culcat cu el, n-am mai fi stat de vorbă acum.
Strâng tava atât de tare încât mi se albesc nodurile degetelor.
— Deci, ăăm, St. Clair ştie că nu m-am culcat niciodată cu el?
— Anna. *Toţi* credem că Dave e un nemernic. Nu zic nimic.
— Ar trebui să vorbeşti cu St. Clair, zice ea.

— Nu cred că vrea să vorbească el cu mine.

Ea îşi împinge tava mai departe.

— Iar eu cred că vrea.

Mănânc iarăşi singură la micul dejun, pentru că încă nu pot s-o privesc pe Mer. Întârzii cinci minute la engleză. Profesoara Cole e aşezată pe catedră, sorbind din cafea. Îşi îngustează ochii, în timp ce eu mă strecor în banca mea, dar nu zice nimic. Rochia ei cu breteluţe, oranj, se leagănă în timp ce dă din picioare.

— Trezirea, domnilor, zice ea. Vorbim din nou despre aspectele traducerii. Chiar trebuie să fac toată munca aici? Cine îmi poate spune una dintre problemele cu care se confruntă traducătorii?

Rashmi ridică mâna.

— Păi, cele mai multe cuvinte au diverse înţelesuri.

— Bine, zice profesoara Cole. Mai mult. Dezvoltă ideea.

St. Clair stă lângă Rashmi, dar nu ascultă. Mâzgăleşte ceva frenetic pe marginea cărţii lui.

— Păi, zice Rashmi. E sarcina traducătorului să determine la care dintre definiţii se referă autorul. Şi nu numai atât, dar ar putea exista alte înţelesuri, din context.

— Deci ceea ce spui tu, zice profesoara Cole, e că traducătorul are multe decizii de luat. Că sunt multiple înţelesuri de găsit pentru fiecare cuvânt, în fiecare propoziţie. În fiecare situaţie.

— Exact, zice Rashmi. Şi-apoi întoarce ochii spre mine. Profesoara Cole râde.

— Şi sunt sigură că niciunul dintre noi nu a greşit interpretând ceva din ceea ce a spus sau a făcut cineva ca având alt înţeles, nu-i aşa? Şi cu toţii vorbim aceeaşi limbă. Puteţi vedea cât de complicat devine treaba când intervin lucruri ca… figurile de stil. Unele lucruri pur şi simplu nu se traduc între culturi.

Interpretări greşite – îmi vâjâie mie prin minte. Toph. Rashmi. St. Clair?

— Sau ce ziceţi despre asta? Profesoara Cole se duce agale până la fereastra înaltă. Traducătorul, indiferent cât

de fidel crede el că se ţine de text, tot poate fi influenţat de propriile experienţe de viaţă şi de anumite opinii în deciziile pe care le ia. Poate că nu conştient, dar de fiecare dată când face o alegere între un înţeles al cuvântului sau altul, traducătorul hotărăşte pe care să-l folosească pe baza a ceea ce *crede el că e corect,* pe baza experienţei sale personale cu subiectul.

Experienţă personală. Cum ar fi, pentru că St. Clair s-a grăbit întotdeauna să dea fuga înapoi la Ellie, eu am presupus că a făcut-o din nou. Asta e? Şi a făcut-o? Nu mai sunt sigură. Mi-am petrecut tot ultimul an de liceu sufocându-mă între dorinţă şi durere, extaz şi trădare, şi mi-a devenit doar din ce în ce mai greu să văd adevărul. De câte ori pot emoţiile noastre să fie legate de altcineva – să fie împinse, şi întinse, şi răsucite – până să plesnească? Până să nu mai poată fi niciodată înnădite?

Ora se sfârşeşte şi mă târăsc împiedicat, ca într-o ceaţă, spre algebră. Aproape că sunt la uşă, când aud. Atât de încet, încât ar fi putut fi cineva care doar îşi dregea glasul.

— Târfă.

Încremenesc.

Nu. Merg mai departe. Strâng cărţile mai tare în braţe şi continui să înaintez pe hol.

Ceva mai tare, de data asta:

— Târfă.

Şi, când mă întorc, cea mai rea parte e că nici măcar nu ştiu cine o să fie. Atât de multă lume mă urăşte, în clipa asta. Azi, e Mike. Rânjeşte batjocoritor, dar mă uit peste el, la Dave. Dave se scarpină în cap şi se uită în altă parte.

— Cum ai putut? îl întreb.

— *Tu* cum ai putut? zice Mike. Eu i-am spus întotdeauna lui Dave că nu meriţi.

— Da?

Ochii mei sunt mai departe aţintiţi asupra lui Dave.

— Ei bine, cel puţin nu sunt o mincinoasă.

— *Eşti* o mincinoasă.

Dar Dave spune asta aproape şoptit.

— Cum-cum? Ce-ai zis?

— M-ai auzit.

Vocea lui Dave e mai tare, dar se agită în loc, clipind spre prietenul lui. Un val de dezgust mă cuprinde. Căţeluşul din poala lui Mike. Fireşte. De ce n-am văzut asta înainte? Mâinile mi se strâng. Un singur cuvânt de la el, încă un singur cuvânt…

— Târfă, spune el.

Dave cade la podea.

Dar n-a fost pumnul meu.

capitolul patruzeci şi doi

— Ahhh! St. Clair se ţine de mână.

Mike se repede la St. Clair şi eu sar între ei:

— Nu!

Dave geme de la podea. Mike mă împinge la o parte şi St. Clair îl azvârle de perete, cu vocea plină de furie:

— N-o atinge!

Mike e şocat, dar se aruncă înapoi.

— Psihopatule!

Şi se repede la St. Clair exact când profesorul Hansen intră între ei, întărindu-se pentru primit lovituri.

— Hei, hei, HEI! Ce se petrece aici?

Profesorul nostru de istorie se uită mânios la elevul lui preferat.

— Monsieur St. Clair. La biroul directoarei. ACUM.

Dave şi Mike se proclamă simultan nevinovaţi, dar profesorul Hansen le taie vorba.

— Gura, amândoi, sau îl urmaţi pe Étienne.

Ei tac. St. Clair nu se uită la mine, ci doar pleacă grăbit în direcţia poruncită.

— Eşti bine? mă întreabă profesorul Hansen. Te-a rănit vreunul dintre imbecilii ăştia?

Sunt şocată.

— St. Clair mi-a luat apărarea. N… n-a fost vina lui.

— Noi nu ne apărăm cu pumnii în şcoala asta. Ştii asta.

Îmi aruncă o privire piezişă înainte să plece la parter, pentru a i se alătura lui St. Clair în biroul directoarei.

Ce s-a întâmplat? Adică, ştiu ce s-a întâmplat, dar… *ce s-a întâmplat?* Asta înseamnă că St. Clair nu mă urăşte? Simt primul fior de speranţă, chiar dacă există o şansă ca el pur şi simplu să-i urască mai mult pe Dave şi pe Mike. Nu-l mai văd pentru tot restul zilei de şcoală, dar când sosesc la detenţie, el deja stă în ultimul rând.

St. Clair arată plictisit. Trebuie să fi stat aici toată după-amiaza. Profesorul de serviciu azi nu e aici, aşa că nu

suntem decât noi doi. Îmi ocup locul obişnuit – e trist că am un loc obişnuit – în capătul celălalt al încăperii. El se uită la mâinile lui. Sunt mânjite de cărbune, aşa că ştiu că a desenat.

Îmi dreg glasul.

— Mulţumesc. Că ai sărit în apărarea mea.

Niciun răspuns. Okay. Mă întorc înapoi cu faţa la tablă.

— Nu-mi mulţumi, spune, un minut mai târziu. Trebuia să-l fi pocnit pe Dave de foarte mult timp.

Ghetele lui bat în podeaua de marmură.

Întorc iar capul.

— Câtă detenţie ai primit?

— Două săptămâni. Una per nemernic.

Pufnesc uşor în râs, iar capul lui se ridică brusc. Propria mea speranţă licăreşte spre mine, oglindită în expresia lui. Dar dispare aproape instantaneu. Ceea ce doare.

— Nu-i adevărat, ştii, spun eu cu amărăciune. Ceea ce spun Dave şi Amanda.

St. Clair închide ochii. Nu vorbeşte mai multe secunde la rând. Când deschide ochii iar, nu pot decât să observ cât de uşurat pare.

— Ştiu.

Reacţia lui întârziată mă enervează.

— Eşti sigur despre asta?

— Da. Sunt.

Mă priveşte în faţă pentru prima oară după aproape o săptămână.

— Dar tot e drăguţ s-o aud din gura ta, bine?

— Bine.

Mă întorc cu spatele.

— Pot să-mi închipui.

— Şi asta ce ar vrea să însemne, mai exact?

— Las-o baltă.

— Nu. Hai să n-o lăsăm baltă. Sunt sătul până peste cap de-a o lăsa baltă, Anna.

— *Tu* eşti sătul de lăsat baltă?

Vocea îmi tremură.

— Eu n-am avut de făcut nimic DECÂT s-o las baltă. Crezi că e uşor să stau în camera mea în fiecare noapte, gândindu-mă la tine şi la Ellie? Crezi că *vreuna* dintre astea a fost uşoară pentru mine?

Umerii i se pleoştesc.

— Îmi pare rău, şopteşte.

Dar eu deja plâng.

— Îmi spui că sunt frumoasă, şi că îţi place părul meu, şi că îţi place zâmbetul meu. Îţi sprijini piciorul de al meu în întunericul cinematografelor, iar mai apoi, când se aprind luminile, te porţi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. *Ai dormit în patul meu* trei nopţi întregi, şi apoi pur şi simplu... m-ai abandonat în următoarea lună. Ce ar trebui să fac în privinţa asta, St. Clair? Ai zis, la ziua mea, că ţi-a fost frică să nu rămâi singur, dar eu am fost aici tot timpul. *Tot timpul ăsta.*

— Anna.

Se ridică şi vine spre mine.

— Îmi pare rău că te-am făcut să suferi. Am luat decizii foarte proaste. Şi îmi dau seama că este posibil să nu merit iertarea ta, pentru că mi-a luat atât de mult timp ca să ajung aici. Dar nu înţeleg de ce nu îmi dai şansa. Nici măcar nu m-ai lăsat să mă explic, weekendul trecut. Doar te-ai repezit să mă acuzi, fiindcă te-ai aşteptat la ce era mai rău din partea mea! Şi *singurul adevăr pe care îl ştiu* e ceea ce simt când suntem împreună. Am crezut că şi tu aveai încredere în sentimentele astea. Am crezut că aveai încredere în mine, am crezut e mă *cunoşteai...*

— Păi exact asta e!

Sar de pe scaun şi deodată el e chiar în faţa mea.

— Nu te cunosc. Eu îţi spun ţie totul, St. Clair. Despre tata, despre Bridgette şi Toph, despre Matt şi Cherrie. Ţi-am spus şi că sun *virgină.*

Îmi feresc privirea, umilită s-o spun cu voce tare.

— Dar tu ce mi-ai spus mie? Nimic! Nu ştiu nimic despre tine. Nici despre tatăl tău, nici despre Ellie...

— Mă cunoşti mai bine ca *oricine.*

E furios.

— Şi dacă ai fi catadicsit să fii atentă, ai fi înţeles că lucrurile cu tatăl meu sunt mai mult decât de rahat, în clipa asta. Şi nu pot să cred că ai o părere atât de proastă despre mine încât să presupui că am aşteptat tot anul ăsta să te sărut, iar apoi, în clipa în care s-a întâmplat, eu aş fi… aş fi *terminat* cu tine. BINEÎNŢELES că am fost cu Ellie, în noaptea aia. *Ca să rup dracului relaţia cu ea!*

Tăcerea e asurzitoare.

S-au despărţit? Oh, Doamne. Nu pot respira. Nu pot respira. Nu pot…

Mă priveşte drept în ochi.

— Spui că mi-e frică să fiu singur şi e adevărat. Îmi e. Şi nu sunt mândru de asta. Dar ar trebui să te uiţi bine la tine, Anna, pentru că *nu* sunt singurul din camera asta care suferă de această problemă.

Stă atât de aproape încât îi pot simţi pieptul ridicându-se şi coborând, repede şi furios. Inima mea bate lângă a lui. El înghite în sec. Eu înghit în sec. Se apleacă, şovăielnic, şi corpul meu mă trădează şi îl imită pe al lui, drept răspuns. El îşi închide ochii. Eu îi închid pe ai mei.

Uşa e dată de perete şi sărim, depărtându-ne.

Josh intră la detenţie şi ridică din umeri.

— Am chiulit de la algebră.

capitolul patruzeci şi trei

Nu mă pot uita la el pentru tot restul timpului de detenţie. Cum s-ar putea să-mi fie mie frică de singurătate, dacă e unicul mod în care am fost, în ultima vreme? Nu e ca şi cum aş fi avut un iubi tot anul, cum a avut el o iubită. Deşi m-am agăţat de ideea cu Toph. L-am ţinut – gândul mă face să mă înfior – ca rezervă. Şi Dave. Ei bine. A fost acolo, şi eu am fost acolo, şi el a vrut, şi eu am vrut. Mă îngrijorasem că eram cu Dave numai pentru că eram supărată pe St. Clair, dar probabil… probabil mă săturasem să fiu singură.

Şi ce e atât de rău?

Asta înseamnă că nu e rău că nici St. Clair nu voise să fie singur? Îi e teamă de schimbare, teamă să ia decizii importante, dar şi mie îmi e. Matt a zis că dac-aş fi vorbit cu Toph, m-aş fi putut scuti de lunile de angoasă. Dar am fost prea speriată să termin relaţia pe care aş fi putut-o avea, ca să mă ocup de ceea ce într-adevăr *aveam.* Şi dac aş fi catadicsit să ascult ce încerca Matt să-mi spună, poate că St. Clair şi cu mine am fi purtat conversaţia asta cu mult mai mult timp în urmă.

Dar St. Clair ar fi trebuit să spună ceva! Nu sunt singura care a greşit.

Stai. Nu e asta ceea ce tocmai mi-a spus? Că amândoi suntem de vină? Rashmi a zis că eu am fost cea care am plecat de lângă ea. Şi a avut dreptate. Ea şi Josh chiar m-au ajutat în ziua aceea, în parc, iar eu îi ocolisem. Şi pe Mer.

Oh, Doamne, Meredith.

Ce-i cu mine? De ce nu încercasem să îmi cer din nou iertare? Oare sunt incapabilă să-mi păstrez o prietenă? Trebuie să vorbesc cu ea. Azi. Acum. Imediat. Când profesorul Hansen ne dă drumul de la detenţie, o zbughesc spre uşă. Dar ceva mă opreşte când ajung în hol. Mă opresc puţin sub frescele nimfelor şi satirilor. Mă întorc.

St. Clair aşteaptă în prag, uitându-se la mine.

— Trebuie să vorbesc cu Meredith.

Îmi muşc buza.

St. Clair dă din cap, încet.

Josh apare în spatele lui. Mi se adresează cu o încredere ciudată.

— Îi lipseşti. O să fie bine.

Se uită la St. Clair.

— O să fiţi bine.

Mi-a mai spus asta o dată.

— Da? întreb eu.

Josh îşi ridică o sprânceană şi zâmbeşte.

— Da.

Abia după ce m-am îndepărtat mă întreb dacă „o să fiţi” înseamnă Meredith şi cu mine sau St. Clair şi cu mine. Sper că înseamnă ambele. Mă întorc la Résidence Lambert şi bat la uşa ei, după o escală scurtă prin camera mea.

— Mer? Putem vorbi?

Ea întredeschide uşa.

— Bună.

Vocea îi e destul de blândă.

Ne uităm lung una la cealaltă. Ridic două căni.

— *Chocolat chaud?*

Şi arată de parcă i-ar veni să plângă la vederea lor. Mă lasă să intru şi pun o cană pe biroul ei.

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, Meredith.

— Nu, *mie* îmi pare rău. Am fost o scârbă. Nu aveam niciun drept să fiu furioasă pe tine.

— Nu e adevărat, ştiam ce simţeai tu pentru el şi l-am sărutat, totuşi. N-a fost corect. Ar fi trebuit să-ţi spun că şi eu îl plăceam.

Ne aşezăm pe patul ei. Ea îşi învârte pe deget un inel sclipitor în formă de stea.

— Ştiam ce simţiţi unul pentru celălalt. Toată lumea ştia e simţeaţi.

— Dar…

— Eu n-am vrut să cred. După atâta vreme, încă mai aveam… speranţa asta stupidă. Ştiam că el şi Ellie aveau probleme, aşa că m-am gândit că poate…

Meredith se îneacă şi îi ia un minut până să poată continua.

Îmi amestec ciocolata caldă. E atât de groasă că e aproape un sos. M-a învăţat bine.

— Obişnuiam să ne petrecem tot timpul împreună, St. Clair şi cu mine. Dar după ce ai sosit tu, abia dacă l-am mai văzut. Stătea lângă tine la ore, la prânz, la filme. *Peste tot.* Şi cu toate că eram suspicioasă, am ştiut de prima oară când te-am auzit spunându-i Étienne – am ştiut că îl iubeai. Şi am ştiut după răspunsul lui – după cum i se luminau ochii *de fiecare dată* când îi spuneai numele – am ştiut că şi el te iubea pe tine. Dar am ignorat asta, pentru că nu voiam s-o cred.

În mine se porneşte din nou lupta.

— Nu ştiu dacă mă iubeşte. Nu ştiu nici dacă acum, nici dacă vreodată. Totul e atât de încurcat.

— Este evident că vrea mai mult decât prietenie.

Mer îmi ia cana care-mi tremură în mâini.

— Nu l-ai văzut? Suferă de fiecare dată când se uită la tine. N-am mai văzut pe cineva atât de nefericit în viaţa mea.

— Asta nu-i adevărat.

Îmi amintesc că a spus că situaţia cu tatăl lui e chiar oribilă acum.

— Are şi alte lucruri pe cap, lucruri mult mai importante.

— De ce nu sunteţi voi doi împreună?

Întrebarea ei directă mă dezarmează.

— Nu ştiu. Uneori cred că sunt atâtea oportunităţi… să fiu împreună cu cineva. Şi amândoi am stricat lucrurile de atât de multe ori, vocea îmi devine pierită, încât ne-am ratat şansa.

— Anna. Mer face o pauză. Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată.

— Dar…

— Dar ce? Tu îl iubeşti pe el, el te iubeşte pe tine şi locuiţi în cel mai romantic oraş din lume.

Clatin din cap.

— Nu-i aşa de simplu.

— Lasă-mă să pun altfel problema. Un băiat splendid este îndrăgostit de tine şi tu nici măcar n-o să *încerci* să faci relaţia să meargă?

Mi-a lipsit Meredith. Mă întorc în camera mea, simţindu-mă deopotrivă mângâiată şi întristată. Dacă St. Clair şi cu mine nu ne-am fi certat în sala de detenţie azi, aş fi încercat să-mi cer iertare din nou? Probabil că nu. Şcoala se va sfârşi, o să mergem pe drumuri separate, iar prietenia noastră va fi întreruptă pentru totdeauna.

Oh, nu. Cumplitul adevăr mă face knockout.

Cum de nu mi-am dat seama? E acelaşi lucru. Exact – acelaşi – lucru.

Bridge nu putuse face altfel. Atracţia era acolo, iar eu nu eram acolo, iar ei ajunseseră împreună, iar ea *nu putuse face altfel.* Iar eu o învinuisem tot timpul ăsta. O făcusem să se simtă vinovată pentru ceva mai presus de controlul ei. Nici măcar nu încercasem s-o ascult; nu răspunsesem nici măcar la un apel al ei, nu-i răspunsesem nici măcar pe e-mail. Şi ea continuase totuşi să încerce. Îmi aduc aminte ceea ce spuseseră Matt şi Rashmi, *din nou.* Eu chiar îmi abandonez prietenii.

Îmi scot dintr-o mişcare valiza şi desfac fermoarul buzunarului, încă acolo. Un pic turtit, dar e un pacheţel înfăşurat în hârtie cu dungi roşii şi albe. Podul de jucărie. Şi atunci compun cea mai dificilă scrisoare pe care am scris-o vreodată. Sper să mă ierte.

capitolul patruzeci şi patru

Restul săptămânii e liniştit. Îi trimit lui Bridge pachetul prin poştă, mă alătur din nou prietenilor la masa noastră, şi urmează să-mi termin detenţia. St. Clair şi cu mine încă n-am vorbit. Mă rog, am vorbit puţin, dar despre nimic important. În cea mai mare parte a timpului, stăm unul lângă altul şi ne fâţâim în loc, ceea ce e ridicol, pentru că nu asta e problema? Că nu vorbim?

Dar renunţarea la vechile obiceiuri nu e uşoară.

Stăm la un rând distanţă la detenţie. Îl simt privindu-mă întreaga oră, întreaga săptămână. Şi eu îl privesc pe el. Dar nu mergem împreună la cămin; el îşi strânge lucrurile încet, ca să-mi dea mie timp să plec prima. Cred că am ajuns amândoi la aceeaşi concluzie. Chiar dacă am reuşi să începem *ceva,* tot n-ar fi nicio speranţă pentru noi. Şcoala e pe sfârşite. Anul viitor, eu o să mă duc la Universitatea de stat din San Francisco, pentru teoria filmului şi critică, dar el tot nu mi-a spus unde o să se ducă. L-am întrebat direct după detenţie, vineri, şi el a bălmăjit ceva cum că nu voia să vorbească despre asta.

Cel puţin, nu sunt singura care găseşte schimbarea dificilă.

Sâmbătă, la Cinematograful Mama şi Tata Basetului rulează filmul meu favorit în regia Sofiei Coppola, *Rătăciţi printre cuvinte.* Îi salut pe domnul venerabil şi pe Pouce şi mă strecor în scaunul meu obişnuit. E prima oară când văd filmul ăsta de când m-am mutat aici. Nu-mi scapă asemănările dintre scenariu şi viaţa mea.

E despre doi americani, un bărbat de vârstă mijlocie şi o femeie tânără, care sunt singuri în Tokyo. Se luptă să înţeleagă mediul străin înconjurător, dar se luptă de asemenea să înţeleagă şi relaţiile lor romantice, aparent gata să se destrame. Şi atunci se întâlnesc şi au o nouă luptă de dus – cu atracţia crescândă dintre ei, când amândoi ştiu că o astfel de relaţie e imposibilă.

E despre izolare şi singurătate, dar de asemenea despre prietenie. Să fii exact ce are nevoie cealaltă persoană. La un moment dat, fata îl întreabă pe bărbat: „Devine mai uşor?” Primul lui răspuns e „nu”, şi apoi „da”, şi apoi „devine mai uşor”. Iar după aceea el îi spune ei: „Cu cât mai mult ştii cine eşti şi ce vrei, cu atât mai puţin laşi lucrurile să te supere”.

Şi eu îmi dau seama... e okay. E okay dacă St. Clair şi cu mine n-am devenit niciodată mai mult decât prieteni. Doar prietenia lui m-a întărit într-un mod în care nimeni altcineva nu m-a întărit vreodată. El m-a luat pe sus din camera mea şi mi-a arătat independenţa. Cu alte cuvinte, a fost exact ceea ce aveam nevoie. Şi n-am s-o uit. Şi cu siguranţă nu vreau s-o pierd.

Când filmul se termină, îmi surprind reflexia în baia cinematografului. Şuviţa mea n-a mai fost retuşată de când mi-a vopsit-o mama, de Crăciun. Încă un lucru pe care trebuie să învăţ să-l fac singură. Încă un lucru pe care *vreau* să învăţ cum să-l fac singură. Intru în Monoprix-ul de alături – care e un fel de mini Supertarget – să cumpăr vopsea de păr şi când ies din nou, observ pe cineva familiar pe partea cealaltă a bulevardului.

Nu pot să cred. St. Clair.

Ţine mâinile în buzunare şi se uită în jur de parcă ar aştepta pe cineva. Inima îmi creşte în piept. El ştie că Sofia Coppola e regizoarea mea favorită. Ştie că aici aş fi venit şi mă aşteaptă să apar. E în sfârşit timpul să vorbim. Zbor prin intersecţie pe partea lui de stradă. Mă simt fericită cum n-am mai fost de nu mai ştiu când. Şi tocmai mă pregătesc să-i strig numele, când îmi dau seama că nu mai e singur.

Este împreună cu un domn mai în vârstă. Domnul e frumos şi are o ţinută care mi se pare ciudat de familiară. St. Clair vorbeşte în franceză. Nu pot să-l aud, dar gura lui se mişcă altfel în franceză. Gesturile şi limbajul corpului se schimbă, devin mai fluide. Un grup de oameni de afaceri

trec pe lângă ei şi mi-l ascund temporar din vedere, pentru că St. Clair e mai scund decât ei.

Stai puţin. Şi domnul e scund.

Tresar când îmi dau seama că mă uit la tatăl lui St. Clair. Mă uit mai bine. E îmbrăcat imaculat, foarte parizian. Părul lor are aceeaşi culoare, deşi al tatălui său e înspicat cu argintiu şi e mai scurt, mai ordonat. Dar au acelaşi aer de încredere în sine, deşi St. Clair pare tulburat în clipa asta.

Mă simt ruşinată. Iar am comis-o. Nu totul e despre mine. Mă ascund după un indicator de metrou, dar m-am poziţionat nechibzuit la o distanţă de la care pot să aud. Senzaţia de vinovăţie mă cuprinde iarăşi. Ar trebui să plec de acolo, dar… e cel mai mare mister al lui St. Clair. Chiar aici.

— De ce nu te-ai înscris? întreabă tatăl său. Trebuia s-o faci de acum trei săptămâni. Îmi îngreunezi mie misiunea de a-i convinge să te primească.

— Nu vreau să stau aici, zice St. Clair. Vreau să mă întorc în California.

— Tu urăşti California.

— Vreau să mă duc la Berkeley!

— Tu nu ştii ce vrei! Eşti exact ca ea. Leneş şi egocentrist. Tu nu ştii să iei decizii. Îţi trebuie cineva să le ia în locul tău, iar eu spun că rămâi în Franţa.

— Nu rămân în afurisita de Franţă, bine? izbucneşte St. Clair în engleză. Nu stau aici cu tine! Să-mi respiri în ceafă tot timpul!

Şi atunci mă izbeşte. Le urmărisem întreaga conversaţie. În franceză.

Oh, fir-aş a naibii.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie aşa? se înfurie tatăl lui. Şi încă în public! Ai nevoie de-o palmă peste ochi…

St. Clair trece iarăşi pe franceză.

— Mi-ar plăcea să te văd încercând. Aici, în faţa tuturor.

Arată spre obrazul lui.

— De ce n-o faci, *tată?*

— Ei, fir…

— Monsieur St. Clair!

O femeie prietenoasă, într-o rochie decoltată, strigă de pe partea cealaltă a bulevardului, iar St. Clair şi tatăl lui se întorc amândoi surprinşi.

Monsieur St. Clair. I se adresează tatăl lui. Asta-i atât de ciudat.

Ea vine până la ei şi îl sărută pe tatăl lui pe ambii obraji. Tatăl lui îi întoarce *les bises,* zâmbind amabil. Purtările sale s-au preschimbat radical şi i-o prezintă pe ea fiului său. Ea pare surprinsă la menţiunea unui fiu, iar St. Clair – Étienne – se uită încruntat. Tatăl său şi femeia sporovăiesc, uitând de el. Îşi încrucişează braţele. Le desface iar. Îşi dă cu ghetele una într-alta. Îşi vâră mâinile în buzunare, le scoate.

Mi se ridică un nod în gât.

Tatăl lui continuă să flirteze cu femeia. Ea îi atinge umărul şi se sprijină de el. El zâmbeşte – strălucitor, orbitor. E zâmbetul lui St. Clair şi mi se pare straniu să-l văd pe faţa altei persoane. Şi atunci îmi dau seama că Mer şi Josh spuseseră adevărul. Tatăl lui *este* fermecător. Are o carismă naturală, ca şi fiul său. Femeia continuă să flirteze, iar St. Clair pleacă târşâindu-şi picioarele. Ei nu bagă de seamă. Plânge? Mă aplec ca să văd mai bine şi mă trezesc cu el uitându-se drept la mine.

Oh, nu. Oh, nu – oh, nu – oh, NU.

Se opreşte.

— Anna?

— Mm. Bună.

Faţa îmi este în flăcări. Vreau să derulez înapoi filmul ăsta, să-l închid, să-l distrug.

Expresia lui trece de la buimăceală la mânie.

— Ai auzit tot?

— Îmi pare rău…

— Nu pot să cred c-ai tras cu urechea!

— A fost o întâmplare! Treceam pe aici şi… voi eraţi acolo. Şi am auzit atâtea despre tatăl tău şi am fost curioasă. Îmi pare rău.

— Ei bine, zice el, ceea ce ai văzut sper că s-a ridicat la înălţimea marilor tale aşteptări.

Dă să treacă pe lângă mine, dar îl prind de braţ.

— Stai! Eu nici măcar nu vorbesc franceza, mai ştii?

— Juri, zice el încet, că n-ai înţeles niciun cuvânt din discuţia noastră?

Îi dau drumul.

— Nu. V-am auzit. Am auzit totul.

St. Clair nu se mişcă. Se uită încruntat la trotuar, dar nu e mânios. E stingherit.

— Hei! îi ating mâna. E okay.

— Anna, nu e nimic „okay” în *asta.*

Face semn din cap spre tatăl lui, care încă mai flirtează cu femeia. Care tot n-a observat că fiul lui dispăruse.

— Nu, zic eu, gândind repede. Dar tu mi-ai spus odată că nimeni nu-şi alege familia. E adevărat şi pentru tine, ştii.

Se uită la mine atât de pătrunzător că mă tem că n-o să mai respir. Îmi adun curajul şi îmi strecor braţul pe sub al lui. Îl conduc de-acolo. Mergem cam până la prima intersecţie şi îl las să se aşeze pe o bancă, în faţa unei cafenele cu jaluzele verde-pal. Un băiat, stând înăuntru, trage de draperii şi se uită la noi.

— Povesteşte-mi despre tatăl tău.

El încremeneşte.

— Povesteşte-mi despre tatăl tău, repet eu.

— Îl urăsc.

Vocea lui e liniştită.

— Îl urăsc cu fiecare fibră a fiinţei mele. Urăsc ceea ce i-a făcu mamei şi ceea ce mi-a făcut mie. Urăsc faptul că de fiecare dată când ne întâlnim el e cu altă femeie, şi urăsc faptul că toate gândesc că el e acest minunat, fermecător individ, când în realitate e un bastard prefăcut, care mai degrabă m-ar umili decât să discute despre educaţia mea în mod raţional.

— El a ales colegiul pentru tine. Şi de aceea n-ai vrut să vorbeşti despre asta.

— Nu vrea să fiu aproape de ea. Vrea să ne ţină despărţiţi, pentru că atunci când suntem împreună, suntem mai puternici decât el.

Îi caut mana şi i-o strâng.

— St. Clair, tu eşti mai puternic decât el *acum.*

— Nu înţelegi.

Îşi trage mana dintr-a mea.

— Mama şi cu mine depindem de el. Pentru tot! El are toţi banii şi, dacă îl supărăm, mama e în stradă.

Sunt nedumerită.

— Dar cum rămâne cu arta ei?

El pufneşte.

— Nu ies bani din ea. Şi ce bani au *fost,* tata a controlat totul.

Păstrez tăcerea un moment. Am pus atâtea dintre problemele noastre pe seama încăpăţânării lui de a nu vorbi, dar n-a fost drept. Nu când adevărul e atât de îngrozitor. Nu când tatăl lui l-a bruscat toată viaţa lui.

— Trebuie să i te opui, zic eu.

— E uşor pentru tine să vorbeşti…

— Nu, *nu* e uşor pentru mine să vorbesc! Nu e uşor pentru mine să te văd aşa. Dar nu poţi să-l laşi să câştige. Trebuie să fii mai viclean decât el, trebuie să-l baţi cu propriile lui arme.

— Propriile lui arme?

Râde dezgustat.

— Nu, mulţumesc. Mai degrabă n-aş juca după regulile lui.

Mintea mea lucrează la viteză maximă.

— Ascultă-mă, în secunda în care femeia aceea a apărut, personalitatea lui s-a schimbat complet…

— Oh, ai observat tu, nu-i aşa?

— Taci şi ascultă-mă, St. Clair. Uite ce vei face. O să te duci înapoi *în clipa asta,* iar dacă el mai e încă acolo, o să-i spui cât de bucuros eşti că el te trimite la Berkeley.

Încearcă să mă întrerupă, dar eu continui.

— Şi apoi te duci la galeria lui de artă şi spui tuturor celor care lucrează acolo cât *de fericit* eşti că el te trimite la Berkeley. Apoi îi suni pe bunicii tăi şi le spui şi lor cât *de fericit* eşti că el te trimite la Berkeley. Şi apoi le spui vecinilor lui, băcanului, omului de la ţigări, TUTUROR celor din viaţa lui cât *de fericit* eşti tu că el *te trimite la Berkeley.*

El îşi roade unghia degetului mare.

— Şi va fi enervat ca dracu', zic eu, şi n-aş vrea să fiu în pielea ta. Dar e în mod clar un om care ţine la păstrarea aparenţelor. Deci ce-o să facă? O să te trimită la Berkeley ca să-şi salveze obrazul.

St. Clair se opreşte.

— E o demenţă, dar… demenţă aşa cum e, s-ar putea să meargă.

— Nu trebuie totdeauna să-ţi rezolvi problemele singur, ştii. De aceea oamenii stau de vorbă cu prietenii lor.

Zâmbesc şi deschid ochii mari, pentru a întări cele spuse.

El clatină din cap, încercând să vorbească.

— DU-TE! zic eu. Repede, cât încă mai e acolo!

St. Clair ezită iarăşi, iar eu îl împing să se ridice.

— Du-te! *Go, go, go!*

El se scarpină în ceafă.

— Mulţumesc.

— *Du-te!*

Şi se duce.

capitolul patruzeci şi cinci

Mă întorc la Résidence Lambert. Sunt nerăbdătoare să aflu ce s-a întâmplat, dar St. Clair trebuie să se ocupe de tatăl lui de unul singur. Trebuie să-şi ia apărarea lui însuşi. Banana galbenă de sticlă de pe şifonierul meu îmi atrage atenţia şi o ridic în palmă. Mi-a dat atât de multe daruri, anul ăsta – mărgeaua asta, carnetul pentru stângaci, steagul Canadei. E o senzaţie plăcută să-i fi dat şi eu, în sfârşit, ceva înapoi. Sper că planul meu merge.

Hotărăsc să-mi scot tema. Răsfoiesc hârtiile, când descopăr programa pentru engleză. Ultimul nostru subiect, poezia. Cartea de Neruda. Stă pe raft, deasupra biroului meu, în acelaşi loc unde am pus-o de Ziua Recunoştinţei. Pentru că era o carte pentru şcoală, da? Doar un alt cadou?

Greşit. Atât de greşit, foarte greşit.

Vreau să spun, *este o* carte pentru şcoală, dar de asemenea, mie îmi place poezia. Poezia de dragoste cu adevărat *sexy.* De ce mi-ar fi dăruit el cartea asta mie, dacă nu însemna nimic? Mi-ar fi putut dărui cartea japonezei Banana Yoshimoto. Sau vreunul dintre volumele de la traducere.

Dar el mi-a cumpărat poezii de dragoste.

Dau înapoi la prima pagină, iar ştampila îmi sare în ochi. *SHAKESPEARE AND COMPANY, Kilometer Zero Paris.* Şi sunt din nou pe stea, în acea primă seară. Îndrăgostindu-mă de el. Şi sunt din nou pe stea, în timpul vacanţei de Ziua Recunoştinţei. Îndrăgostindu-mă de el. Şi sunt din nou în camera mea, uitându-mă la această carte venită într-un moment prematur – De ce nu mi-a spus pur şi simplu? De ce n-am deschis asta când m-a întrebat despre ea, Crăciunul trecut? – când mă apucă o aprigă dorinţă să mă întorc la Point Zéro.

Nu mai am decât vreo câteva săptămâni de stat în Paris şi eu tot n-am intrat în Notre-Dame. Ce caut în cămin într-o sâmbătă după-amiaza? Îmi pun grăbită pantofii sport, ies în

fugă din clădire şi alerg pe bulevarde cu viteza sunetului. Mi se pare că nu mai ajung odată. Trebuie să fiu acolo. Acum. Nu pot să explic.

Ochii oraşului sunt aţintiţi asupra mea când străbat ca săgeata podul peste Sena până la l'Île de la Cité, dar de data asta nu-mi pasă. Catedrala e la fel de copleşitoare ca întotdeauna. Un grup de turişti e strâns în jurul lui Point Zéro şi eu admir steaua în timp ce trec în goană pe acolo, dar nu-mi aştept rândul, ci continui să-mi fac loc înaintând, înaintând, înaintând până sunt înăuntru.

Încă o dată, Parisul mă lasă cu gura căscată.

Tavanul înalt, complicatele vitralii, statuile de aur şi de marmură, delicatele sculpturi în lemn… Notre-Dame e hipnotizantă. Muzica de orgă şi murmurul în mai multe limbi mă înconjoară. Mirosul cald al lumânărilor arzând umple aerul. Şi n-am văzut niciodată ceva atât de frumos ca lumina strălucind prin fereastra în roză, în culori de giuvaieruri.

Un ghid entuziast trece prin spatele meu, dând din mâini.

— Imaginaţi-vă, doar! La începutul secolului al nouăsprezecelea, această catedrală era într-o asemenea stare de dărăpănare, încât oraşul se gândea s-o dărâme. Spre norocul nostru, Victor Hugo a auzit despre planurile de-a o distruge şi a scris *Cocoşatul de la Notre-Dame,* să atragă atenţia oamenilor şi să-i facă să conştientizeze glorioasa ei istorie. Şi, să vezi drăcie, a mers! Parizienii au făcut campanie s-o salveze, iar clădirea a fost restaurată şi arată ca la început, cum o vedeţi şi dumneavoastră astăzi.

Zâmbesc când mă îndepărtez, întrebându-mă ce clădire ar încerca tata să salveze cu scrierile lui. Probabil un stadion de baseball. Sau un Burger King. Examinez altarul înalt şi statuile Fecioarei Maria. E o atmosferă paşnică, dar eu sunt fără astâmpăr. Studiez ghidul meu de vizitator şi atenţia îmi e atrasă de cuvintele *Galerie des Chimères.*

Himerele. Garguiele. Bineînţeles!

Trebuie să urc, trebuie să văd oraşul cât încă mai pot. Intrarea spre turle – în vârful catedralei – e în partea stângă

a uşilor principale. În timp ce plătesc ca să intru, pot să jur că aud pe cineva rostindu-mi numele. Cercetez din ochi curtea, dar nu văd pe nimeni cunoscut.

Aşa că urc scările.

Primul palier duce la un magazin de suveniruri, aşa că urc mai departe. Şi mai sus. Şi mai sus. *Uff.* Fără îndoială sunt multe trepte. Dar nu e nicio problemă. Nimic ce să nu mai fi întâlnit în Paris până acum. Sunt în formă.

Fir-ar să fie, chestiile astea nu se mai termină NICIODATĂ?

ALTE TREPTE?

Asta-i ridicol. N-o să-mi cumpăr niciodată o casă cu scări. N-o să am trepte nici măcar la uşa de la intrare, ci doar o pantă cu înclinaţie lină. Cu fiecare treaptă, detest şi mai tare garguiele, până când ajung la ieşire şi…

Sunt cu adevărat foarte sus. Străbat îngusta pasarelă de la Turnul de Nord la cel de Sud. Iată cartierul meu! Şi Panteonul! Domul său masiv e impresionant, chiar şi de aici, dar turiştii din jurul meu fac fotografii garguielor.

Nu. Nu garguie. Himera.

St. Clair mi-a spus odată că lucrul la care se gândesc cei mai mulţi oameni când aud cuvântul „gargui” este de fapt o himeră. Iar garguiele sunt aceste chestii subţirele care ies drept în afară şi sunt folosite ca jgheaburi de ploaie. Nu-mi aduc aminte scopul himerelor. Protejau catedrala? Un avertisment pentru demoni? Dacă ar fi fost el aici, mi-ar fi spus din nou povestea. Mă gândesc dacă să-l sun, dar probabil e încă ocupat cu tatăl lui. N-are nevoie să-l bat eu la cap cu întrebări de vocabular.

La Galerie des Chimères e foarte mişto. Statuile sunt jumătate-oameni, jumătate-fiare, creaturi groteşti, fantastice, cu ciocuri şi aripi şi cozi. Favorita mea îşi ţine capul în mâini şi scoate limba, contemplând oraşul. Sau poate că e doar frustrată. Sau tristă. Mă uit la clopotniţă. Şi văd… un clopot mare.

Ce caut aici?

Un paznic stă lângă un alt şir de trepte. Trag adânc aer în piept.

— *Bonne soirée,* spun eu.

El zâmbeşte şi mă lasă să trec. Mă înghesui înăuntru. E o scară strâmtă, în spirală, care devine din ce în ce mai strâmtă pe măsură ce urc. Zidurile de piatră sunt reci. Pentru prima oară aici, sunt paranoică să nu cad. Mă bucur că sunt singură. Dacă ar coborî cineva, chiar şi cineva doar un pic mai solid decât mine, nu ştiu cum am trece unul de celălalt. Inima îmi bate mai repede, urechile mele sunt ciulite după paşi, şi încep să-mi fac griji că asta a fost o greşeală, când…

Sunt aici. Sunt în vârful Parisului.

Ca şi în galeria himerelor, există o structură de protecţie ca să-i împiedice pe oameni să cadă sau să sară. Şi sunt atât de sus, încât practic sunt recunoscătoare pentru existenţa ei. Sunt singura de aici, aşa că mă aşez pe una dintre liniştitele borduri de piatră şi privesc oraşul.

Curând o să plec. Mă întreb ce-ar zice tata dacă ar putea să mă vadă, tristă pentru că trebuie să spun la revedere, după ce m-am luptat atât de aprig să rămân în Atlanta. El a fost bine intenţionat.

Urmărind vasele iuţi alunecând pe Sena şi mândrul Turn Eiffel ridicându-se deasupra lui Champ-de-Mars, acum ştiu asta. Un zgomot pe casa scărilor mă face să tresar – un ţipăt, urmat de tropăituri de picioare. Cineva vine în fugă pe scări. Şi sunt singură.

Relaxează-te, Anna. Sunt sigură că e doar un turist.

Un turist care fuge?

Mă pregătesc pentru atac şi nu durează mult. Un bărbat dă buzna pe platforma de panoramă. Poartă un şort micuţ de alergare şi adidaşi de atlet. Oare a urcat scările astea *de distracţie?* Nu-mi dă atenţie, doar face nişte întinderi, aleargă pe loc pentru vreo treizeci de secunde şi apoi se năpusteşte în jos pe scări.

Asta a fost ciudat.

Mă aşez din nou la locul meu, când aud un alt ţipăt. Sar imediat în picioare. De ce ar striga alergătorul? Mai e cineva acolo, îngrozit de alergător, temându-se să nu cadă. Ascult după paşi, dar nu aud nimic. Oricine o fi fost, s-a oprit. Mă gândesc la St. Clair, la cât de teamă îi e de înălţimi. Persoana asta ar putea fi blocată. Cu groază crescândă, îmi dau seama că probabil cineva *chiar* a căzut.

Arunc o privire pe scări în jos.

— *Hello? Bonsoir? Ça va?*

Niciun răspuns. Cobor câteva spirale, întrebându-mă de ce trebuie să fac eu asta şi nu paznicul.

— E cineva? Aveţi nevoie de ajutor?

Se aude un ciudat fojgăit şi eu continui să cobor, cu precauţie.

— Hello?

Probabil ei nu vorbesc engleza. Îi aud gâfâind. Sunt imediat dedesubt, chiar după colţul ăsta…

Eu ţip. El ţipă.

capitolul patruzeci şi şase

— Ce naiba cauţi aici? Doamne, St. Clair! M-ai speriat de moarte.

E ghemuit, ţinându-se strâns de trepte şi arătând mai înnebunit decât l-am văzut vreodată până acum.

— Şi-atunci de ce ai coborât? se răsteşte el.

— Încercam să *ajut.* Am auzit un strigăt. M-am gândit că poate s-a rănit cineva.

Faţa lui de obicei palidă e roşie ca sfecla.

— Nu. Nu sunt rănit.

— Ce cauţi aici? întreb din nou, dar nu-mi răspunde. Cel puţin, lasă-mă să te ajut.

Se ridică, iar picioarele îi tremură ca ale unui ied nou-născut.

— Sunt bine.

— Nu eşti bine. În mod clar nu eşti bine. Dă-mi mâna.

St. Clair se opune, dar îl apuc cu forţa şi încep să-l conduc în jos.

— Stai.

Aruncă o privire în sus şi înghite în sec.

— Vreau să văd vârful.

Mă uit la el cu o privire care sper că sugerează că nu-l cred.

— Sigur că vrei.

— Nu, zice el cu hotărâre. Chiar vreau să văd vârful.

— Bine, du-te! şi-i dau drumul la mână.

Nu face nicio mişcare. Îl iau din nou de mână.

— Fie, hai!

Urcuşul nostru e chinuitor şi lent. Mă bucur că nu e nimeni în spatele nostru. Nu vorbim, dar strânsoarea lui îmi striveşte degetele.

— Aproape c-am ajuns. Te descurci bine, minunat.

— Taci. Naibii.

Ar trebui să-l împing înapoi până jos.

În cele din urmă, ajungem pe acoperiş. Îi dau drumul la mână şi el se prăbuşeşte la pământ. Îl las câteva minute.

— Eşti okay?

— Da, zice el jalnic.

Şi nu ştiu ce să fac. Sunt blocată pe un acoperiş micuţ din mijlocul Parisului cu prietenul meu cel mai bun, care este: (A) îngrozit de înălţimi şi (B) aparent furios pe mine. Şi n-am nicio idee de ce se află aici, în primul rând. Mă aşez, îmi aţintesc privirile pe malurile fluviului şi întreb a treia oară:

— Ce cauţi aici?

El trage adânc aer în piept.

— Am venit după tine.

— Şi cum naiba ai ştiut că eram aici, sus?

— Te-am văzut.

Face o pauză.

— Am venit să-mi mai pun o dorinţă, şi stăteam pe Point Zéro când te-am văzut intrând în turn. Te-am strigat şi te-ai uitat în jur, dar nu m-ai văzut.

— Aşa că te-ai hotărât pur şi simplu… să vii sus?

Sunt plină de îndoială, în pofida evidenţei din faţa mea. Trebuie să fi făcut eforturi supraomeneşti să reuşească să treacă de primele paliere singur.

— A trebuit. Nu puteam să te aştept până coborai, nu mai puteam aştepta. Trebuia să te văd. Trebuia să ştiu…

Se întrerupe şi pulsul meu o ia la goană. Ce, ce, ce?

— De ce m-ai minţit?

Întrebarea mă şochează. Nu la asta mă aşteptam. Sau speram. El e încă la pământ, dar se uită în sus la mine. Ochii lui căprui sunt uriaşi şi îndureraţi. Sunt derutată.

— Îmi pare rău, nu ştiu ce…

— Noiembrie. La clătite. Te-am întrebat dacă vorbisem despre ceva ciudat în noaptea aceea când am venit beat în camera ta. Dacă spusesem ceva despre relaţia noastră sau despre relaţia mea cu Ellie. Iar tu ai spus că nu.

Oh, Doamne.

— De unde ştii?

— Mi-a spus Josh.

— *Când?*

— Noiembrie.

Sunt perplexă.

— Eu... Eu... Am gura uscată.

— Dacă ai fi văzut expresia de pe faţa ta în ziua aceea, în restaurant... Cum aş fi putut să-ţi spun? Cu mama ta...

— Dar dacă ai fi făcut-o, n-aş mai fi pierdut toate lunile astea. Am crezut că mă respingeai. Am crezut că nu îţi plac.

— Dar erai beat! Aveai o iubită! Ce era să fac? Doamne, St. Clair, nici măcar n-am ştiut dacă vorbeai serios.

— Bineînţeles că vorbeam serios.

Se ridică şi picioarele i se înmoaie.

— Ai grijă!

Un pas. Un pas. Un pas. Vine cătinel spre mine, iar eu îl iau de mână, ca să-l ghidez. Suntem atât de aproape de margine. Se aşază lângă mine şi mă strânge de mână mai tare.

— Vorbesc serios, Anna. Vorbesc serios.

— Nu înţe...

El e exasperat.

— Spun că sunt îndrăgostit de tine! Că am fost îndrăgostit de tine tot blestematul ăsta de an!

Mintea mi se învârte ca titirezul.

— Dar Ellie...

— Am înşelat-o în fiecare zi. În mintea mea, m-am gândit la tine în moduri în care n-ar fi trebuit, mereu şi mereu. Ea nu înseamnă nimic în comparaţie cu tine. N-am mai simţit niciodată aşa pentru *nimeni...*

— Dar...

— Prima zi de şcoală.

Vine mai aproape.

— Nu am fost parteneri la fizică din întâmplare. L-am văzut pe profesorul Wakefield stabilind partenerii de laborator după locul în care stăteau elevii, aşa că m-am aplecat să împrumut un creion de la tine exact la momentul

potrivit, ca el să creadă că eram unul lângă celălalt. Anna, am vrut să fiu partenerul tău *din prima zi.*

— Dar...

Nu pot gândi limpede.

— Ţi-am cumpărat poezii de dragoste! *Te iubesc cum sunt iubite unele lucruri neştiute, tainic, între umbră şi suflet.*

Clipesc la el.

— Neruda. Am subliniat fragmentul. Doamne! geme el. De ce nu l-ai deschis?

— Pentru că tu ai spus că era pentru *şcoală.*

— Am spus că erai frumoasă. Am dormit în patul tău!

— N-ai făcut niciodată vreo mişcare! Aveai o iubită!

— Oricât de groaznic iubit eram, n-aş fi înşelat-o. Dar am crezut că ştii. Cu mine acolo, am crezut că ai să ştii.

Mergem în cerc.

— Cum aş fi putut să ştiu dacă tu n-ai spus niciodată nimic?

— Cum aş fi putut să ştiu dacă *tu* n-ai spus niciodată nimic?

— Tu o aveai pe Ellie!

— Tu îl aveai pe Toph! Şi pe Dave!

Sunt fără grai. Clipesc spre acoperişurile Parisului. El îmi atinge obrazul, întorcându-mi privirea înapoi la el. Îmi ţin respiraţia.

— Anna. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în Grădinile Luxemburgului. Nu pentru sărut – n-am mai avut un asemenea sărut niciodată în viaţa mea – ci pentru că nu ţi-am spus de ce am fugit. Am alergat după Meredith din cauza *ta.*

Mai atinge-mă o dată. *Te rog, mai atinge-mă o dată.*

— Nu m-am putut gândi decât la ceea ce ţi-a făcut nemernicul ăla, de Crăciun. Toph n-a încercat niciodată să explice sau să-ţi ceară iertare. Cum aş fi putut să-i fac asta lui Mer? Şi ar fi trebuit să te sun pe tine înainte să mă duc la Ellie, dar eram atât de nerăbdător *s-o termin* şi gata, o dată pentru totdeauna, încât n-am mai gândit limpede.

Întind mâna spre el.

— St. Clair…

El se dă înapoi.

— Şi asta. De ce nu-mi mai spui Étienne?

— Dar… nimeni nu-ţi mai spune aşa. Era ciudat. Da?

— Nu. Nu era.

Expresia i se întristează.

— Şi de fiecare dată când spui „St. Clair” e ca şi când mă respingi din nou.

— Nu te-am respins *niciodată.*

— Ba da. Şi pentru Dave.

Tonul lui e veninos.

— Iar tu m-ai respins pentru Ellie *de ziua mea.* Nu înţeleg. Dacă mă plăceai atât de mult, de ce n-ai rupt relaţia cu ea?

El priveşte spre Sena.

— Am fost confuz. Am fost atât de prost.

— Da. Ai fost.

— Merit asta.

— Da. Meriţi.

Fac o pauză.

— Dar şi eu am fost proastă. Ai avut dreptate. Despre… chestia cu singurătatea.

Stăm jos, în tăcere.

— M-am gândit, în ultima vreme, zice el, după un timp. Despre mama şi tata. Cum ea i se supune. Cum ea n-o să-l părăsească. Oricât de mult o iubesc, o urăsc pentru asta. Nu înţeleg de ce nu se ridică să-şi apere drepturile, de ce nu face ceea ce vrea *ea.* Dar şi eu am făcut acelaşi lucru. Sunt exact ca ea.

Clatin din cap.

— Nu eşti ca mama ta.

— Ba sunt. Însă nu mai vreau să fiu ca ea, vreau ce vreau *eu.*

Se întoarce din nou spre mine, cu faţa neliniştită.

— Le-am spus prietenilor tatălui meu că o să studiez la Berkeley, la anul. A mers. El este foarte, *foarte* furios pe

mine, dar a mers. Tu mi-ai spus să-l lovesc în mândria lui. Ai avut dreptate.

— Deci, spun cu prudenţă, nevenindu-mi să cred, te muţi în California?

— Trebuie.

— Aşa e.

Înghit disperată nodul din gât.

— Din cauza mamei tale.

— Din cauza ta. O să fiu la numai douăzeci de minute cu trenul distanţă de şcoala ta şi o să fac naveta ca să te văd în fiecare noapte. Aş face naveta de zece ori, doar ca să fiu cu tine în fiecare noapte.

Cuvintele lui sunt prea perfecte. Trebuie să fie o neînţelegere, cu siguranţă înţeleg greşit...

— Eşti cea mai incredibilă fată pe care am cunoscut-o vreodată. Eşti superbă şi deşteaptă şi mă faci să râd cum nu poate nimeni altcineva. Şi pot *să vorbesc* cu tine. Şi ştiu că, după toate acestea, nu te merit, dar ceea ce încerc să spun e că te iubesc, Anna. Foarte mult.

Îmi ţin respiraţia. Nu pot să articulez, dar ochii mi se umplu de lacrimi.

El înţelege complet anapoda.

— Oh, Doamne. Şi am feştelit iar lucrurile în stil mare, nu-i aşa? N-am vrut să te iau aşa. Adică am vrut, dar... bine.

Vocea i se frânge.

— O să plec. Sau poţi să coborî tu prima şi pe urmă o să vin şi eu jos, şi îţi promit că n-o să te mai bat la cap...

Dă să se ridice, dar îl prind de braţ.

— Nu!

Încremeneşte.

— Îmi cer iertare, zice el. N-am vrut niciodată să-ţi fac rău.

Îmi plimb degetele pe obrazul lui. El stă perfect neclintit.

— Te rog, încetează să te mai scuzi, Étienne.

— Mai spune-mi o dată pe nume, şopteşte el.

Închid ochii şi mă aplec.

— *Étienne.*

El îmi ia mâinile într-ale lui. Mâinile acelea perfecte, care se potrivesc cu ale mele atât de bine.

— Anna?

Frunţile ni se ating.

— Da?

— Vrei te rog să-mi spui că mă iubeşti? Mor aici.

Şi atunci râdem. Şi apoi sunt în braţele lui şi ne sărutăm, la început repede – ca să recuperăm timpul pierdut – şi apoi încet, pentru că avem tot timpul din lume. Iar buzele lui sunt moi şi dulci ca mierea, şi modul atent, pasionat în care le mişcă peste ale mele îmi spune că şi el savurează gustul meu.

Iar între sărutări, îi spun că îl iubesc.

Din nou, şi din nou, şi din nou.

capitolul patruzeci şi şapte

Rashmi îşi drege glasul şi se uită la noi.

— Serios, zice Josh. Noi n-am fost niciodată aşa, nu?

Mer geme şi azvârle cu creionul în el. Josh şi Rashmi s-au despărţit. Într-un fel, e ciudat că au aşteptat atâta. Părea inevitabil, dar pe de altă parte, la fel păreau şi alte lucruri. Şi acelor lucruri le-a luat un timp, de asemenea.

S-au despărţit cât mai amical cu putinţă. N-ar fi avut sens pentru ei să continue cu asta de la mare distanţă. Amândoi au părut uşuraţi. Rashmi e entuziasmată că se duce la Brown, iar Josh... ei bine, el mai are încă de acceptat faptul că noi plecăm, şi el rămâne. Şi rămâne. Se mai plânge câteodată, dar rar. Se cufundă în desenatul lui, iar mâinile lui sunt continuu afectate de crampe. Să spun drept, sunt îngrijorată. Ştiu cum e să fii singur. Dar Josh e un tip atrăgător, amuzant. O să-şi facă prieteni noi.

Învăţăm pentru examene în camera mea. E seară şi o briză caldă îmi flutură perdelele. Vara e aproape. Étienne şi cu mine stăm unul lângă altul, cu picioarele împletite. Degetele lui trasează desene spiralate pe braţul meu. Mă cuibăresc la pieptul lui, inhalând mirosul acela de şampon, cremă de ras şi acel altceva care e pur şi simplu al lui şi de care nu mă pot sătura niciodată. El îmi sărută şuviţa. Eu îmi las capul pe spate, iar gura lui se apleacă peste a mea. Trec o mână prin părul lui perfect, ciufulit.

ÎI IUBESC părul şi acum pot să i-l ating ori de câte ori vreau.

Şi nici măcar nu-l sâcâie asta. În majoritatea timpului.

Meredith a acceptat foarte bine relaţia noastră. Bineînţeles, a ajutat şi faptul că va studia la colegiu în Roma.

— Închipuiţi-vă, a zis ea, după ce s-a înscris. Un oraş întreg de tineri italieni splendizi. Îmi pot spune orice, că tot va fi sexy.

— Ai să fii aşa o uşuratică, zice Rashmi. *„Ai vrea-ah să comanzi-ah spa-ghe-tti?* — Oh, trage-mi-o, Marco!”

— Mă întreb dacă lui Marco îi va plăcea fotbalul? zice Mer visătoare.

Cât despre noi, Étienne a avut dreptate. Şcolile noastre sunt la numai douăzeci de minute distanţă cu trenul. El o să stea cu mine în weekenduri şi o să ne vizităm cât mai des cu putinţă în timpul săptămânii. O să fim împreună. Amândurora ni s-au îndeplinit dorinţele de la Point Zero – şi una, şi cealaltă. El a spus că m-a dorit pe mine, de fiecare dată. Mă dorea pe mine când am intrat în turn.

— Mmm, spun eu.

El mă sărută pe gât.

— Asta e, zice Rashmi. Am plecat de-aici. Bucuraţi-vă de hormonii voştri.

Josh şi Mer o urmează şi suntem singuri. Exact cum îmi place mie.

— Ha! zice Étienne. Exact cum îmi place mie.

Mă trage în poala lui şi eu îmi încolăcesc picioarele pe după mijlocul lui. Buzele îi sunt catifelate şi ne sărutăm până când felinarele de stradă încep să pâlpâie afară. Până când cântăreaţa de operă îşi începe rutina de seară.

— O să-mi fie dor de ea, zic.

— O să-ţi cânt eu.

Îmi dă şuviţa pe după ureche.

— Sau o să te duc la operă. Sau o să te aduc cu avionul până aici, în vizită. Cum vrei tu. Orice vrei tu.

Îmi împletesc degetele cu ale lui.

— Vreau să stau aici, în acest moment.

— Nu e ăsta titlul ultimului bestseller al lui James Ashley, *În acest moment?*

— Ai grijă. Într-o bună zi o să-l cunoşti şi n-o să fie nici pe departe la fel de amuzant în persoană.

Étienne rânjeşte.

— Oh, deci o să fie doar uşor amuzant? Presupun că pot să mă descurc cu *uşor* amuzant.

— Vorbesc serios! trebuie să-mi promiţi chiar acum, în clipa asta, că n-ai să mă părăseşti odată ce-o să-l cunoşti pe el. Majoritatea oamenilor ar fugi.

— Eu nu sunt majoritatea oamenilor.

Zâmbesc.

— Ştiu. Dar tot trebuie să-mi promiţi.

Ochii lui se pironesc într-ai mei.

— Anna, îţi promit că n-o să te părăsesc niciodată.

Inima mea bate puternic drept răspuns. Şi Étienne ştie, pentru că îmi ia mâna şi o lipeşte de pieptul lui, ca să-mi arate că şi inima lui bate puternic.

— Iar acum, a ta, zice el.

Eu sunt încă ameţită.

— A mea ce?

El râde.

— Promite că n-ai să fugi odată ce i te prezint tatălui meu. Sau, mai rău, să mă laşi pentru el.

Fac o pauză.

— Crezi că va avea obiecţii în ceea ce mă priveşte?

— Oh, sunt sigur că da.

Okay. Nu e răspunsul pe care îl scontam.

Étienne îmi vede îngrijorarea.

— Anna. Ştii că tatălui meu nu-i place nimic din ceea ce mă face pe mine fericit. Şi tu mă faci mai fericit decât m-a făcut vreodată cineva.

Zâmbeşte.

— Oh, da. Te va urî.

— Deci asta-i… de bine?

— Nu-mi pasă ce gândeşte el. Numai ce gândeşti tu.

Mă ţine mai strâns.

— De pildă, dacă eşti de părere că ar trebui să nu-mi mai rod unghiile.

— Ţi-ai tocit unghiile degetelor mici de-au rămas doar nişte cioturi, zic eu, veselă.

— Sau dacă trebuie să încep să-mi calc cearşafurile.

— EU NU-MI CALC CEARŞAFURILE.

— Ba da. Şi iubesc asta.

Roşesc, iar Étienne îmi sărută obrajii fierbinţi.

— Ştii, mama te place.

— Zău?

— Numai despre tine am vorbit tot anul. E încântată că suntem împreună.

Zâmbesc şi lăuntric, şi pe faţă.

— Abia aştept s-o cunosc.

Îmi zâmbeşte şi el, dar apoi expresia îi devine îngrijorată.

— Deci tatăl tău va obiecta în privinţa mea? Pentru că nu sunt american? Adică, nu pe deplin american? Nu e unul dintre fanaticii ăia de patrioţi, aşa-i?

— Nu. O să te iubească, pentru că tu mă faci fericită. Nu e întotdeauna atât de rău.

St. Clair îşi ridică sprâncenele negre.

— Ştiu! protestez eu. Dar am spus *nu întotdeauna.* Totuşi e în majoritatea timpului. Doar că... e bine intenţionat. A crezut că făcea bine, trimiţându-mă aici.

— Şi a făcut? Bine?

— Uită-te la tine, cum alergi după complimente.

— N-aş obiecta la un compliment.

Mă joc cu o şuviţă din părul lui.

— Îmi place cum pronunţi banana. *Ba-nah-na.* Şi uneori graseiezi. Îmi place asta.

— Perrrfect, îmi şopteşte la ureche. Pentru că am petrecut o grămadă de timp exersând.

Camera mea e întunecată, iar Étienne îşi încolăceşte braţele în jurul meu. Ascultăm operă într-o tăcere tihnită. Sunt surprinsă cât de mult o să-mi lipsească Franţa. Atlanta mi-a fost casa pentru primii optsprezece ani şi, cu toate că nu am cunoscut Parisul decât în ultimele nouă luni, oraşul acesta m-a schimbat. La anul am un nou oraş de cunoscut, dar nu sunt speriată.

Pentru că am avut dreptate. Pentru noi doi, casa nu este un loc. Este o persoană.

Şi suntem în sfârşit acasă.

© Destinee Blau

Stephanie Perkins
(www.stephanieperkins.com)
a lucrat întotdeauna cu cărțile – mai întâi ca librar, apoi ca bibliotecară și acum ca romancieră. Îi plac aventurile nebunești, mocha latte, poveștile cu zâne, muzica la volum tare, plimbările prin cartier, ceaiul de iasomie și somnul de după-amiază. Și săruturile. Stephanie și soțul ei locuiesc în munții din Carolina de Nord, Statele Unite.

„De la străzile magice ale Parisului, la fermecătoarea protagonistă, *Anna şi sărutul franţuzesc* le are pe toate. O carte cuceritoare şi minunată!"
– **ROBIN BENWAY**
autoarea romanelor *Audrey, Wait!* şi *The Extraordinary Secrets of April, May & June*

„Nimeni nu surprinde mai bine decât Stephanie Perkins întrebarea care-ţi dă şi aripi, dar te şi epuizează: *dar-oare-el-mă-place?!* O lectură excelentă."
– **JUSTINA CHEN HEADLEY**,
autoarea romanului *North of Beautiful*

„Foarte deşteaptă. Foarte amuzantă. *Foarte* romantică. Ar trebui să vă daţi întâlnire cu această carte."
– **MAUREEN JOHNSON**,
autoarea romanelor *13 Little Blue Envelopes* şi *Scarlett Fever*, bestselleruri *New York Times*

„Inteligentă şi senzuală, *Anna şi sărutul franţuzesc* este exact ce vă râvnea inima. O să vă doriţi să trăiţi în povestea asta pentru totdeauna. Mai vrem, *s'il vous plaît*!"
– **LISA MCMANN**,
autoarea romanelor *Wake Trilogy*, bestselleruri *New York Times*

„Imaginaţi-vă o cană plină cu ciocolată savuroasă, cremoasă, fierbinte. Acum adăugaţi un şpriţ de frişcă. Delicios? *Oui*. Ei bine, *Anna şi sărutul franţuzesc* este mai copioasă, mai dulce şi – da – chiar mai fierbinte. Garantat o să-ţi placă trataţia aceasta foarte specială."
– **LAUREN MYRACLE**,
autoarea romanelor *Peace, Love, and Baby Ducks* şi *Let It Snow*, bestselleruri *New York Times*

www.edituraepica.ro
TEENS LOVE BOOKS TEENS LOVE
Ficţiune contemporană pentru t
ISBN: 978-606-93335-2-5

36.90 Lei